HRVATSKO PRAVO

GLASILO HRVATSKE STRANKE PRAVA

GOD. II (XXV) • BROJ 1, 2, 3 ZAGREB, SIJEČANJ, VELJAČA, OŽUJAK CIJENA 30 din.

PRVI OPĆI SABOR HRVATSKE STRANKE PRAVA U ZAGREBU

LIDERI REPUBLIKANSKE STRANKE SAD PODRŽAVAJU USPOSTAVU NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE

ŠUŠAK I ŠEKS POKUŠALI RAZBIJATI HSP U HERCEGOVINI A ŠIME ĐOĐAN U ŠVEDSKOJ

ZAŠTO HRVATSKI GRB NIJE HRVATSKI

BLUD HRVATSKI

ZAŠTO HRVATSKA STRANKA PRAVA NIJE BILA POZVANA U HRVATSKI SABOR

stvo s lijeva
ović, Dobro-
slav Ćosić i

ZAHTJEV HRVATSKE STRANKE PRAVA HRVATSKOM SABORU – VRATITE STARČEVIĆEV DOM PRAVAŠIMA!

RIJEČ GLAVNOG UREDNIKA

Ovaj broj Hrvatskog prava podastiremo našim članovima, čitateljima i suradnicima na sam dan održavanja Prvog općeg sabora Hrvatske stranke prava. To je najznačajniji događaj u novijoj povijesti Hrvatske stranke prava sve tamo od vremena kasnih dvadesetih godina koje su politički toliko uzavrele da su dovele sve do zabrane rada i djelovanja naše stranke. Nema sumnje da je HSP bila jedina realna alternativa za izlazak hrvatskog naroda iz jugotamnice i za njegovo priznavanje kao međunarodnog subjekta. Prošle godine obnovljena HSP postala je Damaklov mač kako za beogradske vlastodršce, jednako tako i za domaće hrvatske klimavce i nagodbenjake, kojima je draža vlast i čast nego li slobodna i nezavisna država Hrvatska. Indikativno je da je registracija jedne druge političke organizacije – HDP – odbijena od ministarstva pravosuđa republike Hrvatske ravno mjesec dana nakon što je HDP izišao zajedno sa HSP na njen poziv pred hrvatski narod na Jelačićevom trgu, ali su ga pored naroda dočekali novopečeni specijalci, inače plaćeni teško zarađenim hrvatskim parama. Još je važnije obrazloženje ministra Branka Babca zašto je odbijena registracija; jer se ne priznaju republičke granice. HSP objavljuje gradu i svijetu da nikada nije priznala niti pristala na podjelu hrvatskih teritorija, istrebljenje i dekroatizaciju Hrvata iz njihovih područja, te smo uvijek naglašavali da bez obzira koji nam dio ove jedine Hrvatske bio privremeno zaposjednut ili okupiran to za nas pravaše nikada nije značilo da smo izgubili pravo vlasništva i nadu da ćemo objediniti i vratiti Hrvatsku Hrvatima. Stoga nam zabrane od trenutnih hrvatskih vlasti ne mogu nauditi jer njihovo doba će proći a naš nauk, nauk oca domovine i njegovih nasljednika nije izgubio svoje pristalice već je i danas jednako živ i privlačan za svakog pravog Hrvata kao i pred 130 godina.

Veliki je uspjeh hrvatskog naroda što je dočekao da njegova najstarija i najvažnija stranka čiji su članovi bili mirotvorni ali su znali isto tako podići i općenacionalni hrvatski ustanak za oslobođenje Hrvatske, ponovno održava svoj kongres u glavnom gradu Hrvatske Zagrebu. Naša zadaća je obnoviti hrvatsku državu bez obzira bude li to ove godine ili slijedeće, ali Sabor HSP će biti čvrsto obećanje, zadata riječ da nećemo propustiti nijedan potez da nećemo štedjeti nikakva napora uložiti da ostvarimo san hrvatskog naroda dug 888 godina.

Starčevićev dom na naslovnoj strani znači ne samo povratak pravaša u Hrvatsku i to čak i onih koji su se zalagali za pravaštvo i po 46 godina izvan Hrvatske, već i odlučnost da se ova institucija, ovo vlasništvo Starčevićevih učenika vrati bezuvjetno njegovoj jedinoj Hrvatskoj stranci prava.

Povratak HSP na hrvatske prostore koliko god bio dugoočekivan napokon je dočekan da obodri smalaksale i one koji su već mislili da je imati hrvatski minimum najviše što Hrvat može i smije tražiti.

Mi smo se vratili da potvrdimo državotvornost hrvatskog naroda, njegovu težnju za nezavisnošću ostvarenu kroz obnovu NDH 1941. godine i ustanovljenje Hrvatske autokefalne pravoslavne crkve kao one ustanove koja je hrvatskim pravoslavcima i Srbima garantirala punu zaštićenost i ravnopravnost u pogledu ostvarenja njihovih vjerskih prava u hrvatskoj državi.

Mi želimo Hrvatsku sretnu i slobodnu, bez prolijevanja krvi ijednog Hrvata ili Srbina koji živi u Hrvatskoj, ali tražimo da Hrvatska bude najviše zaštićeno dobro za sve hrvatske državljane bez obzira da li su Hrvati, Židovi, Srbi i dr.

Stoga je zadaća Sabora da izrazi Program i Načela HSP-a u novom ruhu i da donese jednom zauvijek Deklaraciju o nepriznavanju Jugoslavije, tog zlotvora koji je zasužnjio hrvatski narod i oduzeo njegove najbolje ljude. Povratkom HSP-a vraća se mir u hrvatske domove, jer oni više nisu prepušteni sebi samima. Mi smo spremni zaštititi i obraniti Hrvatsku i nećemo stati dok Hrvatska biva napadana i pati raskomadana.

Danas Amerikanci bolje shvaćaju što Hrvatska želi nego li mnogi iz Hrvatskog vrhovništva. Uvjer-ljivost argumentacije Hrvatske stranke prava dobila je na stranu Hrvatske vodeća pera i lidere vladajuće Republikanske stranke SAD. Nije slučajno da je Sabor HSP prvi Sabor na koji dolazi Član saveznog ...nadskog parlamenta iz Ottawe g. Jesse Fliss, a na sam dan održavanja Sabora naš će skup pozdraviti ...rički senat u Washigtonu. To je uspjeh na kojem nam može pozavidjeti kako vladajuća stranka ...Z tako i mnoge druge stranke na domaćoj i međunarodnoj političkoj sceni.

U nadi punog uspjeha Općeg Sabora HSP pozdravlja Vas vaš urednik i uredništvo, u izmjenjenom ...tu i kolor ovitku novog broja našeg lista Hrvatsko pravo.

Dobroslav Paraga

SVE O PRVOM OPĆEM SABORU HRVTASKE STRANKE PRAVA ODRŽANOM U ZAGREBU 23. i 24. veljače 1991. biti će objavljeno u narednom broju, »HRVATSKOG PRAVA«.

Pogled na dvoranu za vrijeme održavanja I Općeg Sabora HSP u Zagrebu

Iz sadržaja

HRVATSKO PRAVO

Adresa uredništva: ZAGREB, Šenoina 13, Telefon: 426-310

Glavni urednik: Dobroslav Paraga

Odgovorni urednik: Ante Paradžik

Tajnik uredništva: Miljenko Božić

Uredničko vijeće: Dobroslav Paraga, Ante Paradžik, Krešimir Pavelić, I. Karamatić, dr. V. Ćosić, dr M. Rogić, M. Mihaljević, Dr. Boris Kandare, M. Postružnik, D. Gotal, M. Carević, K. Grubešić, A. Đapić

Tisak: »B-graf«, Zagreb

Godišnja pretplata: U domovini 360 din (pojedini primjerak: 30 din.), u europskim zemljama: 30 USA dol. (pojedini primjerak: 2,5 USA dol.), u izvaneuropskim zemljama: 45 USA dol. (pojed. prim.: 3,75 USA dol.). Pretplatu za »Hrvatsko pravo« slati općom uplatnicom na žiro-račun: Hrvatska stranka prava, Zagreb, Šenoina 13, broj: 30105-678-75392. **Pretplatnici iz inozemstva pretplatu uplaćuju na devizni račun:** ZAGREBAČKA BANKA – ZAGREB d. d., Hrvatska stranka prava, Zagreb, Šenoina 13, broj: 2571-3468137. Na uplatnici za pretplatu treba naznačiti: **za »Hrvatsko pravo«. Rukopise slati na:** Hrvatska stranka prava, za »Hrvatsko pravo«, Šenoina 13, 41000 Zagreb. Rukopisi se ne vraćaju.

PRVI OPĆI SABOR OBNOVLJENE HRVATSKE STRANKE PRAVA

Kristalna dvorana hotela Intercontinental u Zagrebu. Radno Predsjedništvo s lijeva nadesno: Ivan Luburić, dr Marijan Rogić, Ivica Karamatić, dr Davor Perinović, Dobroslav Paraga, Ante Paradžik, Krešimir Pavelić, dr Boris Kandare, dr Vjekoslav Ćosić i Mario Mihaljević

Dobroslav Paraga, predsjednik

GOVOR DOBROSLAVA PARAGE, PREDSJEDNIKA HRVATSKE STRANKE PRAVA IZ ZAGREBA, NA 18. GODIŠNJOJ KONFERENCIJI REPUBLIKANSKE STRANKE S.A.D., U WASHINGTONU, 8. VELJAČE 1991.

(Prijevod s engleskog jezika)

Dok se dramatične promjene još uvijek svakodnevno događaju u Istočnoj Europi, a na Bliskom Istoku razvio se neizbježan sukob, ja, Dobroslav Paraga, borac za ljudska prava i predsjednik Hrvatske stranke prava, osobno želim zahvaliti američkom narodu za vaše hrabro preuzimanje svjetskog vodstva u zaštiti temeljnih ljudskih prava i sloboda, da budu svima dostupni.

Kao što mnogi od vas znaju, Hrvatska je jedna od republika umjetno stvorene zemlje Jugoslavije, za koju je C.I.A. u svom nedavnom izvješću predvidjela da će se raspasti kroz slijedećih 18 mjeseci. Hrvati, Slovenci, Albanci i Crnogorci, koji su prisiljeni izdržati tu represiju već više od 70 godina, odlučili su se za mirno razjedinjenje Jugoslavije. Na nesreću, kao što je sad cijelom svijetu jasno zbog rata u Zaljevu, režimi nastali agresijom, tiranijom i represijom, teško mogu završiti bez krvoprolića.

Tijekom prošle godine u svim republikama Jugoslavije, nakon više od 50 godina, provedeni su prvi višestranački izbori. Iako su sami komunisti rukovodili izborima i kontrolirali medije, ostvarili su pobjedu u samo dvije od 6 republika, u Srbiji i Crnoj Gori. U republikama Bosni i Hercegovini, Makedoniji, Sloveniji i Hrvatskoj postojeći komunistički režim ostvario je djelomičnu pobjedu, pa sad u tim republikama imamo nešto poznato kao djelomična demokracija ili djelomična sloboda.

Djelomična pobjeda rezultira djelomičnom slobodom, što je npr. vidljivo u Sloveniji gdje su izbore dobile nekomunističke stranke, ali predsjednik Slovenije je još komunist, a komunistička Jugoslavenska narodna armija još uvijek kontrolira većinu djelatnosti. Iako je s mnogo poteškoća Slovenija provela referendum, na kojem se 95% naroda izjasnilo za nezavisnost od Jugoslavije, otcjepljenje im nije dopušteno.

Da djelomična pobjeda rezultira djelomičnom slobodom vidljivo je također u Hrvatskoj, kad npr. novi demokratski izabrani predsjednik Hrvatske, general Tuđman, bivši član Saveza komunista, koji je zbog svojih aktivnosti postao najmlađi general u Jugoslavenskoj narodnoj armiji, zabranjuje legalno prijavljene mirne demonstracije zakonite registrirane političke stranke.

To nije demokracija! To nije sloboda!

Ističem vam da nije moguća djelomična demokracija ili djelomična sloboda, isto kao što je i nemoguća djelomična trudnoća.

Jugoslavenski eksperiment mora umrijeti da bi narodi, koji u njemu i dalje žive pod vlašću Jugoslavenske narodne armije, postali slobodni.

Dok mi Hrvati potpuno ne završimo prijelaz u demokraciju i neovisnost, vi Amerikanci možete i morate praviti razliku. Vaši pothvati u zaustavljanju agresije Saddama Husseina čine razliku. Vi možete činiti razliku u Litvi i drugim baltičkim i sovjetskim republikama koje traže slobodu. I znam da možete napraviti razliku u Hrvatskoj i ostalim republikama Jugoslavije podupiranjem slobode.

Mogu osobno posvjedočiti, da nije bilo Rezolucije broj 169 američkog Senata, od 4. kolovoza 1989., koja je poduprla moje napore za povećanje poštovanja ljudskih prava u Jugoslaviji, ja vam se sada ne bih obraćao kao predsjednik Hrvatske stranke prava iz Zagreba, već bih bio u jednoj od zatvorskih samica, gdje sam i prethodno bio utamničen i mučen zbog skupljanja potpisa za predstavku koja je tražila amnestiju svih političkih zatvorenika u Jugoslaviji.

Hrvati, Slovenci i Albanci danas se bore da ostvare svoje pravo na samo-određenje. Jugoslavenska narodna armija pokazuje svoju dominaciju time da je sila u pravu. Ali, kao što je predsjednik Havel iz-

Dobroslav Paraga, američki ambasador Jane Kirkpatrick, vođa Republikanske stranke SAD David Keene i Lynn Cheney, supruga ministra obrane SAD Dicka Cheneya.

Kuvajtski ambasador u Washingtonu šeik Al Saabah i predsjednik HSP-a

javio: »Ako temelji sistema počivaju na laži, onda je temeljna prijetnja tom sistemu živa istina.«
Narod Sjedinjenih američkih država uvijek je podupirao slobodu i istinu i ima nas još mnogo u Istočnoj Europi koji se borimo za nezavisnost i slobodu i koji vjerujemo i podupiremko slobode Amerike i kojima treba vaša vjera i vaša potpora u našoj borbi za demokraciju i nezavisnost.
Danas smo se ovdje sakupili, dok se vaši najplemenitiji sinovi i kćeri bore za slobodu malog naroda.

Ovdje vam imam predočiti osobne potpise hrvatskih sinova i kćeri koji žele zauzeti svoje punopravno mjesto u ovoj časnoj borbi za slobodu i nezavisnost naroda svijeta.

Hvala vam na vašoj potpori za slobodu i nezavisnost.

Neka Bog blagoslovi Ameriku.

(Preveo s engleskog: Domagoj Paraga)

SVIM SREDSTVIMA JAVNOG PRIOPĆAVANJA U DOMOVINI I INOZEMSTVU

PRIOPĆENJE ZA TISAK I SVE MEDIJE

• •

Predsjednik HSP-a Dobroslav Paraga bio je pozvan na 18. godišnju konferenciju konzervativne političke akcije Republikanske stranke Sjedinjenih američkih država i pribivao joj u Washingtonu 8. veljače 1991., gdje je održao govor koji je burno pozdravljen. On je u svom govoru istaknuo da ni u jednoj republici Jugoslavije nije došlo do potpune demokracije ni slobode. Paraga je naglasio da *jugoslavenski eksperiment mora umrijeti da se oslobode nacije koje u njemu žive.*

• •

Konferenciji su pribivali brojni američki senatori i kongresmeni, ambasadori i drugi uglednici. Od poznatijih senatora pribivali su Jesse Helms, Fil Graham i Pet Dupont. Među uzvanicima je bio i američki ministar obrane Dick Cheney, koji je međutim otputovao u Saudijsku Arabiju, pa je pribivala njegova supruga i održala govor. Govor je održala i Jane Kirkpatrick, bivši američki ambasador u Ujedinjenim narodima, koja je dala svoj potpis za nezavisnost Hrvatske.

• •

Na ovoj konferenciji donijeta je zajednička Rezolucija, koju su potpisali svi sudionicik, kojom se obvezuju centralne vlade u Moskvi i Beogradu da moraju omogućiti narodima plebiscit bez upotrebe sile. U ovoj Rezoluciji se ističe da je okupacija Kuvajta izravni nastavak već viđenih okupacija Litve, Estonije, Hrvatske, Slovenije i drugih nacija, te treba pomagati oslobađanje i razlaz okupiranih naroda.

Predsjednik HSP-a Dobroslav Paraga predao je kuvajtskom ambasadoru u Washingtonu nekoliko stotina potpisą Hrvata za oslobođenje Kuvajta, koji su spremni kao dobrovoljci iz Hrvatske krenuti pomoći borbu za oslobođenje Kuvajta. Cijela konferencijska dvorana ovo je popratila gromoglasnim aplauzom.

• •

Predsjedništvo Hrvatske stranke prava

Dobroslav Paraga President Croatian Party of Rights, ZAGREB
[illegible] PRESIDENT FREEDOM RESEARCH FOUNDATION
[illegible] P O Box 1146 [illegible], PA. [illegible]
Lesley Ann Still 2308 Ellsworth St. Berkeley CA 94705 California College Republicans
Marina Gekay 2517B Piedmont Berkeley CA 94704 CA College YAF Republicans
Pavel [illegible] Prague, Czechoslovakia
Peter Marek Prague, Czechoslovakia
[illegible] NFI Council For Democracy
[illegible] P. O. Box 643 Bedford NY 105[illegible]
Stephanie A. Van Meter Ashland, Ohio 44805
William [illegible] Ashland, Ohio 44805
[illegible] Ashland, Ohio 44805
Robert Simon Arlington, Va.
Tom [illegible] Arlington VA
Laura [illegible] Mansfield, Oh.
Vera Olmstead Bucyrus, Ohio
[illegible] Elmsford NY
[illegible] [illegible] Pa.
Robert [illegible] Harrisburg, PA
Jeane Kirkpatrick Washington, D.C
[illegible] Washington, DC USA
Saud Alsabah.
[illegible] 8415 Westpointe Dr. [illegible] Va
[illegible] 9019A [illegible] Dr Manassas VA
[illegible] McLean VA
Allen C Stouffer Shippensburg PA
[illegible] M. Mcleod West Chester PA
Randall [illegible] Lebanon PA
Jonathan [illegible] Woodbridge, N J.
Robert [illegible] [illegible], N J.
[illegible] [illegible] MO
[illegible] The Conservative Caucus
John M. [illegible] Milwaukee [illegible]
[illegible] [illegible], Md.
[illegible] 1917 N. Utah St. Arl. VA 22[illegible]
Joseph [illegible] 105 West Monroe St Chicago Illinois 60607
[illegible] [illegible] VA
Anita [illegible] 927 [illegible] Great Falls, Va. 22066
Suzanne M. [illegible] West Chester, PA
[illegible] Arlington, VA 2220[illegible]
[illegible] Rt 1 Box 55 [illegible] MD 20650
[illegible] 8221 [illegible], Md. 2073[illegible]
[illegible] 1709 [illegible] VA [illegible]
Bill Bowles 2583 Marsh San Ramon 94583
[illegible] CROATIAN PARTY OF RIGHTS

RESOLUTION

Expressing the sense of the participants of the 18th annual Conservative Political Action Conference.
Washignton, D. C. February 8, 1991
Whereas the U.S.A. as the leader of the multinational coalition which is engaged in a just war to liberate Kuwait from it's occupation by Iraq;
Whereas the freedom and independence of small nations has equal importance for peace and stability in the world as the freedom of large nations;
Whereas the loss of sovereignity of any people of the world threatens the democracy and independence of all nations;
Whereas Lithuania, Croatia, Ukraine, Estonia, Slovenia, Latvia, Kosovo and others have through force lost their sovereignity to the rulers from Moscow and Belgrade;
Whereas the occupation of Kuwait is a direct continuation of those previously seen in Lithuania, Croatia etc. Now, therefor, be it
RESOLVED BY THE UNDERSIGNED participants of the 18th annual Conservative Political Action Conference that:
1) they will support the national democratic movements in Eastern Europe in their engagement to return the freedom and national independence of their people;
2) they support the peaceful dissolution of these peoples and occupied nations of the Soviet Union and Yugoslavia;
3) they will request of the central governments of the Soviet Union and Yugoslavia that they allow without the use of force a plebiscite for the self determination of these people on the basis of the Declaration of Human Rights by the United Nations and the Helsinki Accords;
4) they will obligate these nations once independent countries again to sign agreements with their neighbors for non agression against their neighbors in order to secure the freedom and stability of this strategically significant region of the world. ■

REZOLUCIJA

Izričita mnijenja sudionika 18. godišnje Konzervativne političke akcione konferencije.
Washington, D. C. 8. veljače 1991.
Budući da su SAD, kao vođa multinacionalne koalicije, obvezne ratom osloboditi Kuvajt od okupacije Iraka;
Budući da sloboda i nezavisnost malih naroda ima istu važnost za mir i stabilnost u svijetu kao i sloboda velikih naroda;
Budući da propadanje vrhovništva bilo kojeg naroda u svijetu prijeti demokraciji i nezavisnosti svih naroda;
Budući da su Litva, Hrvatska, Ukrajina, Estonija, Slovenija, Latvija, Kosovo i drugi prisilom izgubili svoje vrhovništvo od vladara iz Moskve i Beograda;
Budući da je okupacija Kuvajta direktni nastavak tih predhodnih viđenja u Litvi, Hrvatskoj itd. I zbog toga je ODLUČNOST NIŽEPOTPISANIH pripadnika 18. godišnje Konzervativne političke akcione konferencije:

1. Oni će podržavati nacionalne demokratske pokrete u Istočnoj Europi u njihovoj obvezi da vrate slobodu i nacionalnu nezavisnost svojim građanima,
2. Oni podržavaju mirno odcjepljenje tih građana i okupiranih naroda Sovjetskog Saveza i Jugoslavije;
3. Oni će zahtijevati od središnje vlade Sovjetskog Saveza i Jugoslavije da dopuste, bez uporabe sile, plebiscit za vlastitu odluku tih ljudi na bazi Deklaracije o ljudskim pravima Ujedinjenih naroda i Helsinških sporazuma;
4. Oni će obvezati te narode, ranije nezavisne države, da opet potpišu sporazum sa svojim susjedima o nenapadanju, da bi osigurali slobodu i stabilnost tih značajnih regija u svijetu.

(prevela s engleskog Drina Šekulin)

Dobroslav Paraga

THE POSITION OF THE CROATIAN PEOPLE ON THE PERSIAN GULF CRISIS

HON. JAMES A. TRAFICANT, JR.
OF OHIO

IN THE HOUSE OF REPRESENTATIVES
Friday, January 18, 1991

Mr. TRAFICANT. Mr. Speaker, please insert the following letter from Dobroslav Paraga, president of the Croatian Party of Rights, into theCONGRESSIONAL RECORD. It outlines the position of the Croatian people on the Persian Gulf crisis.

CROATIAN PARTY OF RICHTS.
Zagreb, Croatia, January 15, 1991.

Mr. PRESIDENT,
Members of Congress.
DEAR HONORABLE REPRESENTATIVES OF THE PEOPLE OF THE UNITED STATES OF AMERICA:
While dramatic changes are still occurring daily in Eastern Europe and an unavoidable confrontation has developed in the Middle East I wish to personaliy thank you on behalf of the people of Croatia on your courageous assumption of world leadership to ensure that fundamental human rights and liberties are available to all.
As President Havel stated to me when I met with him in Prague on October 29, 1990 – »If there are human rights vioiations goingon anywhere, then human rights are threatened everywhere.«
Your support of the freedom seeking peoples of the world, from Lithuania to Kuwait and beyond, is instrumental in the achievement of this goial and nowhere do we understand this more than in Croatia.
While we Croatians have not yet completed our transition to democracy and independence I can personality testify that had it not been for the US Senate passing S. Res. 169 on August 4. 1989 supporting my efforts to bring about increased respect for human rights in Yugoslavia that I would now not be writing to you as the President of the Croatian Party of Rights from our offices in Zagreb but rather from one of the jail or prison celle where I had previously been incarcerated and tortured for circulating a petition asking for amnesty for an political prisoners in Yugoslavia in 1980.
Although we in Croatia now have democratic political parties we do not yet have »government of the people, by the people, for the people.« While we are patiently changing this we will not allow ourselves to be identified by the actions of those who still rule us but do not represent us.
On September 28, 1990 Associated Press ran a report on Iraqi jets being servicec by Yugoslavia in Croatia which Senator Dole noted with a request for an investigation in the Congressional Record of October 24.

1990 entitled »What are Iraqi Military Aircraft Doing in Yugoslavia?« And then on January 11, 1991 Reuters reported that Iraqi agents or terrorists may already be in place in Europe having infiltrated through Yugoslavia.
We have all watched these terrifying experiences unfold into dramatic statements of man's inhumanity to man and we've all wondered why and when will it end. The people of Croatia know how difficult it is, if not impossible, to end armed aggression and oppression without help and we feel that it is our duty to express ourselves to the people of the United States and the world community by volunteering our services to actively participate with the following declaration:

DECLARATION

»We, the people of Croatia, join in this opportunity to stand, and side, with our friends, theUnited States of America and other governments of the world, who in this time of world crises have courageously assumed the burden of leadership in full implementation of the United Nations Resolutions: and whereas the Federal Government of Yugoslavia, and it's offspring Governments in the Republics of Yugoslavia, have choisen a position of non-commitment; we feel that this international effort to stop the brutal aggression of Saddam Hussein demands the active support of all who care about preserving freedom and the rights of human beings to live peacefully within their own country.
»We, the undersigned, in our desire to actively participate, shoulder to shoulder, with other nations of the world, hereby, volunteer our services to the multinational forces united in resolve to secure the justice which will alone result in lasting peace, as well as extending our commitment to a multinational peace keeping force to preserve this new world order.«
Presently the people of Croatia are expressing themselves by individually signing this declaration just as over 500.000 Croations have signed a petition for independence from Yugoslavia over the course of the last six months. Maybe someday soon the nation of Croatia will one again be able to express itslf as a country in such an honorable commitment as is this participation in achieving the unaliebnable rights of all people-life, liberty, and the pursuit of happiness.

DOBROSLAV PARAGA,
President

HON. JAMES A. TRAFFICANT, JR. IZ OHIO-A U PREDSTAVNIČKOM DOMU

Petak, 18. siječanj 1991.

G. Trafficant. Gospodine Predsjedniče, molim Vas da uvrstite slijedeće pismo Dobroslava PARAGE, PREDSJEDNIKA Hrvatske stranke Prava u Izvještaj Kongresa. Ono općenito prikazuje poziciju hrvatskog naroda prema krizi u Perzijskom zaljevu.

HRVATSKA STRANKA PRAVA
Zagreb, Hrvatska, 15. siječanj 1991.

Gospodine Predsjedniče, članovi Kongresa, štovani predstavnici naroda Sjedinjenih američkih država:

Dok se dramatične promjene svakodnevno događaju u Istočnoj Evropi, a na Srednjem Istoku došlo je do neizbježne konfrontacije, želim vam se osobno zahvaliti na vašem hrabrom zalaganju da se osiguraju temeljna ljudska prava i slobode za sve.
Predsjednik Havel kazao mi je za vrijeme susreta s njim u Pragu 29. listopada 1990. godine »da ukoliko ima povreda ljudskih prava igdje, onda je to prijetnja ljudskim pravima bilo gdje.«
Vaša potpora narodima koji traže svoju slobodu diljem svijeta, od Litve do Kuvajta i dalje, nije nigdje bolje razumljiva nego li ovdje u Hrvatskoj.
Dok mi Hrvati još nismo dovršili naš prijelaz u demokraciju i nezavisnost, mogu vam osobno svjedočiti da kojim slučajem nije došlo do usvajanja senatske rezolucije 169 dne 4. kolovoza 1989. u američkom Kongresu, s kojom se podržao moj trud za veće poštovanje ljudskih prava u Jugoslaviji, ja danas ne bih vama pisao ovo pismo kao predsjednik Hrvatske stranke prava iz naših prostorija u Zagrebu, nego možda iz neke tamnice ili zatvora gdje sam ranije bio utamničen i mučen zbog širenja peticije za amnestiju političkih zatvorenika 1980. godine.
Premda mi u Hrvatskoj sada imamo političke stranke, mi još uvijek nemamo »vladu od naroda, s narodom, za narod«. Dok mi strpljivo radimo na promjeni trenutnog stanja, nećemo dopustiti da se nas prepoznaje po djelatnostima onih koji još uvijek s nama vladaju ali koji nas ne zastupaju.
Dne 28. rujna 1990. agencija Associated Press javila je da iračke vojne avione Jugoslavija popravlja u Hrvatskoj, što je senator Dole dao do znanja u kongresnom izvještaju od 24. listopada 1990. pod naslovom »ŠTO RADE IRAČKI VOJNI AVIONI U JUGOSLAVIJI.« Dne 11. siječnja 1991. Reuter je javio da su irački agenti ili teroristi, koji su možda već porazmješteni po Evropi, prošli kroz Jugoslaviju.
Svi smo mi gledali ove užasne događaje i dramatične prosvjede čovječanstva zbog neljudskog ponašanja prema slobodi i miru, i nas sve zanima kada će to nasilje prestati.
Hrvatski narod zna kako je teško, ako ne i nemoguće, zaustaviti oružanu agresiju bez pomoći, i mi osjećamo da je naša dužnost da izjavimo američkoj naciji i svjetskoj zajednici našu spremnost za dobrovoljnu službu slijedećom deklaracijom:

DEKLARACIJA

Mi, pripadnici hrvatskog naroda, u ovom trenutku stojimo uz naše prijatelje, SAD i druge vlade svijeta, koje su u ovo vrijeme svjetske krize, hrabro preuzeli odgovornost za punu provedbu Rezolucije Organizacije Ujedinjenih Naroda; budući da su federalna vlada i republičke vlade u Jugoslaviji izabrale neutralni stav, smatramo da ovaj međunarodni napor mora zaustaviti brutalnu agresiju Sadama Husseina, i da to zahtijeva djelatnu potporu od strane svih zabrinutih za zaštitu slobode i prava ljudi da mirno žive unutar svojih država.
Mi, dolje potpisani, u našoj želji da aktivno sudjelujemo, rame uz rame sa ostalim narodima svijeta, ovim se dobrovoljno pridružujemo međunarodnim snagama, ujedinjeni u odluci da se osiguraju prava koja će jedino biti djelotvorna za trajni mir, kao što preuzimamo i našu obvezu potpomoći međunarodne mirovne snage da sačuvaju ovaj novi svjetski poredak.
(slijedi više od 500 potpisa)
Trenutno se hrvatski narod izjašnjava potpisujući ovu deklaraciju jednako kao što je više od 500.000 Hrvata potpisalo peticiju za nezavisnost od Jugoslavije za proteklih šest mjeseci.
Možda će se uskoro, hrvatska nacija moći ponovno izjasniti kao država u ovakvoj časnoj obvezi kao što je ovo sudjelovanje da se postignu neotuđiva prava svih naroda – život, sloboda i težnja k sreći.

Dobroslav Paraga, predsjednik

ZAŠTO HSP NIJE BILA POZVANA U HRVATSKI SABOR?

Hrvatskom Saboru i svim sredstvima javnog priopćivanja u domovini i inozemstvu

Budući da je u sredstvima javnog priopćivanja objavljeno da su pozvani predstavnici svih političkih stranaka Republike Hrvatske u vladi Republike Hrvatske radi donošenje zajedničke deklaracije, uvjetovane priopćenjem SSNO i vojnog vrha JNA.
Budući da je tom prilikom donesena odluka da se danas tj. 25. siječnja 1991. godine održi sjednica hrvatskog Sabora na koju su pozvani predstavnici svih stranaka Republike Hrvatske što je putem hrvatske TV i objavljeno.
Pučanstvo Hrvatske je moglo vidjeti na ekranima predstavnike svih stranaka osim predstavnika HSP-a.
Revoltirani tim postupkom članovi HSP-a, simpatizeri i građani cijeli dan zovu središnjicu HSP-a s pitanjem »što je s predstavnicima HSP-a?!
Jedini odgovor je: »Nismo pozvani!?!«
Očita je činjenica da je vladajuća stranka onemogućila dolazak u Sabor predstavniku najstarije hrvatske političke stranke, osnovane po Ocu domovine dr Anti Starčeviću još davne 1861. godine, kako bi se onemogućilo legalnu stranku da pred TV ekranima iznese istinu o manipulaciji hrvatskim narodom u ovom povijesnom trenutku, kao što je to bilo 1918., 1945. a što se događa i danas 1991. godine. Nepozivanje Hrvatske stranke prava u Sabor jest najbolji dokaz da su vladajuća i opozicione stranke postigle konsenzus za stvaranje konfederativne Jugoslavije a koji ne bi bio postignut da je u tim razgovorima sudjelovala i Hrvatska stranka prava.
Nepobitna je činjenica da je vladajuća stranka uvela potpunu cenzuru nad Hrvatskom strankom prava kako bi spriječila iznošenje istine koju hrvatski narod ne smije saznati. Bez obzira na boljševičko ponašanje vladajuće stranke HDZ-a, Hrvatska stranka prava će pronaći načina da upozna hrvatski narod sa pravom istinom. O ovoj činjenici HSP će upoznati cjelokupno svoje članstvo, čitav hrvatski narod kao i inozemne vlade, stranke i organizacije. Nedopustivo je da jednoj stranci koja ima 70 ogranaka i preko 20.000 (dvadeset tisuća) članova, koja je prikupila preko pola miliona potpisa za hrvatsku državnu nezavisnost, nije dopušteno da u ovom presudnom povijesnom trenutku uđe u hrvatski Sabor i pruži joj se prilika da javno iznese svoje političko stajalište.

Predsjedništvo Hrvatske stranke prava

Prikupljanje potpisa
G. G. M. Cicigoj, Koren i tajnik HSP g. K. Pavelić

KONGRESU SAD WASHINGTON SREDSTVIMA JAVNOG PRIOPĆAVANJA SVJETSKIM NOVINSKIM AGENCIJAMA RADIO I TV MREŽAMA

Hrvatska stranka prava poziva sve građane, hrvatske državljane i hrvatski narod da se suprotstave okupaciji Kuvajta, budući da je gubitak nezavisnosti Kuvajta posljedica gubitka nezavisnosti Hrvatske, Litve, Estonije i drugih porobljenih naroda svijeta.
Izražavajući tim putem potporu Rezoluciji Ujedinjenih naroda o Kuvajtu, želimo energično upozoriti međunarodne faktore i službeni Vašington da je zbog mira u svijetu nužno da pomognu pravednu borbu hrvatskog, slovenskog i albanskog naroda koji su bez svoje volje i na silu okupirani u komunističkoj Jugoslaviji već više od 45 godina.
Potpisivanje Deklaracije za oslobođenje Kuvajta od iračkih okupatora i potpora Rezoluciji OUN za nezavisnost može se obaviti u prostorijama Hrvatske stranke prava, Šenoina ulica 13 svakim danom od 9 do 16 sati.

TEŠKO JE PRIZNATI SVOJE GRIJEHE

Vladajući krugovi u Hrvatskoj nastoje svim snagama, po starom običaju, obogaćenom četrdesetpetgodišnjim iskustvom, Hrvatsku Stranku Prava uokviriti i strpati je među t.zv. ekstremne desničare; njezine pristaše krste, kojekakvim imenima; na pretek ih je, evo nekih: fašisti, profašisti, ekstremisti, revanšisti, maksimalisti i slično. Nakana im je ocrniti i Stranku i njezine pristaše pred narodom i svietom, a ujedno i obezvriediti njihov rad. To je jedno, a drugo, može biti je značajnije, naime, oni imaju razloga, i to dobre razloge, nešto skrivati, tajiti: nešto što ne smije izplivati na površinu – teret njihove prošlosti, a on nije ni malo ružičast.

Dakle, svi ovi nazivi, sva pogrdna imena ne znače ništa drugo doli njihovu vlastitu nesposobnost u postupku s demokracijom, slabost u djelovanju i strah pred drugim, koji sve njihove nevaljalštine uviđa i žigoše; diktatorskih navika se ne mogu otresti, a demokratski način mišljenja, rada i djelovanja im je podpuno stran, nije za svakoga, ne prija svačijem obrazu... A i zla djela, koja ih prate još od 1945! U zlu ogrezli, dobru se ne naučili!

Jer, činjenica je nepobitna – a svaki od nas ratnih i poratnih je svjedoka toga – da se po Hrvatskoj zlo radilo, da se Hrvata tuklo, jer je Hrvat, da ga se stoga maltretiralo, ganjalo i proganjalo, da i ubijalo... A to sve u ime nekoga bratstva i jedinstva, u ime komunizma i naprednih ideja, u ime antifašizma... Eto, bilo je dosta reći za jednoga Hrvata: on ruši bratstvo i jedinstvo, on je antikomunistički »nastrojen«, što će reći proti napredku, on je fašist... i toga je Hrvata trebalo, u ime napredka, u ime humanizma, u ime naroda i države, u ime vraga i vražijeg boga, u ime neke čovječnosti uništiti, zagušiti!

Ganjalo ga se, proganjalo, tuklo, satiralo, zatiralo, ubijalo...

A tko je to radio?

Tko!?

Zbilja nitko!?!

A jest, netko je to morao činiti, kad se tako radilo.

Gdje su ti krvnici? Da, ništa drugo nego krvnici.

Propali u bezdanku?

I kad nam danas daju pogrdna imena, imena, koja u stvari ništa ne znače – ili su pak nedužna, no oni ih oskvrniše, pa gadno zvuče; dakle, oni s time žele nešto postići... Nešto drugo, no što su dosada u ovih 45 godina? Jednostavno im ne vjerujem. I ne mogu im vjerovati – previše su lagali, previše mutili!

Narodna kaže: Što mačka koti, miše lovi! Hoće li današnje mačke – mačke dojučerašnjih mačaka – ptičice kotiti, i hoće li od danas buhe medvjede lovati? Hoće li nekoga drugoga lovati do onih što su ih do jučer lovali – stare partizansko-komunističke mačke i mačići njihovih mačića?

Vješti su u spletkarenju. Ostavili su nas – prije izbora – u uvjerenju, da će nam dati slobodnu, nezavisnu Hrvatsku – i vjerovali su mnogi. Ipak spletkarenje, što će reći, laž! A to ipak ima dubljeg značenja! Evo što o tome kaže Ante Starčević:

»Jer još nitko ne nadvlada Hrvate oružjem... Hrvat leži žrtvom spletaka!«

Starčićeve rieči su bile namienjene nepokvarenom narodu, čovjeku, koji u sebi nije nosio prevare; čovjeku koji jedva shvatiti može, da drugi ima izričitu nakanu prevariti ga, zavesti ga na stranputicu.

Starčević je čvrsto i nepokolebljivo vjerovao u budućnost, hrvatskog naroda. U njegovo vrieme bilo je mišljenje među vodećim ljudima u Hrvatskoj, da je Hrvatska preslaba i premalena, te bi mogla postati slobodna i nezavisna. Jedni su govorili, da se moramo osloniti na Austriju, drugi na Mađarsku, a treći na neko Sveslavenstvo, kasnije Jugoslavenstvo.

Ne podsjeća li nas to na nešto danas? Ne nastoje li nas naši vrstni političari danonočce uvjeriti i sebe i druge, da smo preslabi za nezavisnost, da bi se proklamacijom hrvatske nezavisnosti prouzročili krvoproliće?

Navješćuju nam novu istinu, da su se Hrvati počeli boriti za svoju nezavisnost tek s njima, pa opet tek 1960-ih, odnosno 1970-ih godina; da se Hrvata proganjalo tek od toga vremena, naime kad su oni sami došli u sukob sa svojim sudrugovima, suučestnicima, sa t.zv. starim strukturama. Hrvatu prije toga, izgleda po njihovome, nije falilo ni ptičjeg mlijeka...

A ono prije njih, ono čisto hrvatsko? To je bila za njih siena, neistina, laž; to su bili zločinci, kako veli mudri predsjednik, umni povjestničar i prepametni general Tuđman. Na stranu mu predsjednikovanje, na stranu generalstvo, ali povjestničara u njemu nije nadozrieti, ne onoga, koji bi se i malo potrudio utanačiti istinu. Evo samo jednog primjera u govoru, u kojem nateže »Liepu našu« na partizansku, na titovsko-avnojsko-zavnohšku! Na onu, koja je zabranjivala »Liepu našu«, koja je tukla i zatvarala svakog onoga, koji se usudio zapjevati je. I ovi su se, po »naučnim metodama« povjes-

tničara Tuđmana – evanđelje po Franji to valjda! – borili za nezavisnost Hrvatske: oni, koji su, doslovce, ubijali, bikarili svakoga onoga, tko se borio za Hrvatsku – za vrieme rata i poslije rata...

Po naučnoj metodi povjestničara Tuđmana pripaja 1943. ZAVNOH, koji u ono vrieme nije bio nikakav pravni subjekt, sve hrvatske zemlje u jednu cielinu, a ne znade, da je pravni subjekt u to vrieme bila Nezavisna Država Hrvatska, pa bila ona kakva bila, pravni subjekt je bila, i da je ona i njezina vlada pravno pripoila sve hrvatske krajeve matici Hrvatskoj. U to vrieme, naime, su zavnohci i avnojci muzli ukradene koze po vas dan negdje u tamnim skrivalištima, donašali odluke i proglašavali ih u mišjoj rupi. Njegova poviestna nauka kulminira u tvrdnji, kako su Hrvati iz Hrvatskog Zagorja [illegible]

»Uzmimo samo jedan primjer iz Hrvatskog Zagorja... Za Hrvatsko Zagorje Ustaško vodstvo nije marilo. Ali kada je 1944. godine u Zlatar bio poslan sposoban i poduzetan mladi zapovjednik, zlatarski se ustaški odred u sama DVA MJESECA podigao na tri tisuće domaćih dobrovoljaca! Toliko partizani nisu skupili milom i silom u ČITAVOM Hrvatskom Zagorju za pune četiri godine rata.«

Može biti je to onda ono »političko sljepilo i nepoznavanje povjesnih odrednica i silnica« – a što mu je to, mili moj Bogo? – povjestničara i generala Tuđmana!... Može biti, može...

No, u tome je nešto više, nešto drugo. Što bi čovjek rekao, kad bi mu netko tuđi – može biti od toga dolazi i tuđi man! – došao u kuću i naređivao mu, što i kako će se ponašati, što će kuhati, što jesti: kada ima ići u krevet i u koju [illegible] gdje mu mora biti krevet, a gdje stolica...

[illegible]

[illegible] smo Hrvati. Na to opet pitam, što bi čovjek rekao, kad bi mu netko tuđi došao rekao: Ovaj zrak, što ga udišeš, imaš meni zahvaliti, ti na nj nemaš nikakva prava?

Nije li tako kod nas Hrvata? Što bi se kod nas krv prolievala?

Tko želi krv?

Tko je nama zabranio hrvatsko ime – na svoje ime ima pravo i pas? – tko nas s toga proganjao?

Tko meni može dozvoljavati i zabranjivati, kako ću se ja zvati?

Što bi moj susjed rišćan – pravoslavac – koji je sa mnom nikao i koji će isto tako kao i ja poniknuti – kakvog bi on interesa imao prolievati svoju ili moju krv?... Dosta zemlje, dosta dobra ima i za njega i za mene. I on je željan mira kao i ja; i on je od krvi i mesa poput mene.

Nijesu pravoslavci danas veći hajduci od nas katolika. Hajduci siede negdje drugdje; ima njih i u Zagrebu i u Beogradu; oni ne bi mogli dobro živiti na mojoj i na pravoslavčevoj grbači, kad bismo se mi izjednačili...

Čim je Nezavisna 1941. bila proglašena, digli su se isti hajduci – u četničkim i partizanskim odorama – i huškali pravoslavca na katolika i muslimana... od toga su oni živili kasnije punih 45 godina. Ne boje se oni jedne nezavisne, demokratske Hrvatske Države, države u kojoj bi bile sve tri vjere jednake, kako veli Ante Starčević?

Ja ne znam, kome dobro dolaze kninsko-krajinske hajdučije, kako ih današnji vlastodržci nazivaju?

Katolicima – ne!

Pravoslavcima – isto ne!

Muhamedovcima – također ne!

A ima ih, koji se s time koriste i plaše Hrvate... ima ih, ima! Ima tih dosta, koji su svađali pravoslavca i katolika, kako bi bolje zatažili glad za slavom i napunili trbušine. Starčević kaže, da budućnost Hrvatske ne će određivati ni Austrija, Ni Mađarska, ni Beograd. U Hrvatskoj imaju odlučivati i vladati samo BOG i HRVATI!

»Mi svi želimo se osloboditi od jarma bilo čijega, a ne želimo jarme mienjati« piše Starčević na drugom mjestu.

Hrvat je pokazao, da ne želi mienjati jaram komunističko-jugovinski s konfederativnim. Ni, katolik ni pravoslavac. Hrvat hoće čiste račune, a oni su mogući jedino u nezavisnoj hrvatskoj državi.

Mi želimo i hoćemo živiti jedan s drugim, jedan uz drugoga i ne pitati, tko je ove boje, a tko one; tko je ove, a tko neke druge vjere, u Hrvatskoj je za svakoga mjesto u slobodi, pravdi, međusobnom poštivanju, povjerenju i ljubavi. To je glavna i jedina politička misao HSP-a, nikla na mislima Otca Domovine, Ante Starčevića. Ali to je ujedno i jedini grieh nas Hrvata, što želimo biti slobodni poput drugih naroda i živiti u svojoj nezavisnoj državi i na svojoj vlastitoj zemlji.

Mi znamo, što smo, a isto tako znademo, što su oni. Žao nam je i onih, koje muči krvoločna prošlost i ne mogu naći smirenje, koje je u priznavanju istine.

J. Kamber.

GLOBUS – ilustrirani tjednik ZAGREB

DEMANTI

Na temelju Zakona o javnom priopćavanju Republike Hrvatske izvolite objaviti DEMANTI Hrvatske stranke prava zbog objavljivanja niza neistinitih i tendencioznih informacija objavljenih u vašem listu Globus broj 5 na strani 3 i u Globusu broj 7 od 24. siječnja na strani 5 od dva »prominentna« novinara Dubravka Grakalića i Davora Butkovića. Ovaj posljednji ostao je u ružnom sjećanju i gospodinu tajniku HSP-a Krešimiru Paveliću i meni osobno jer nam je obojici iznudio više intervjua koji unatoč njegove »časne riječi« nikada nisu ugledali svjetlost dana. Intervjue je navodno uzeo za tjednik Danas i Nedjeljnu Dalmaciju. To samo po sebi dovoljno govori o ponašanju ovog »profesionalnog« pera koji se je pred nama ponio poput agenta provokatora.

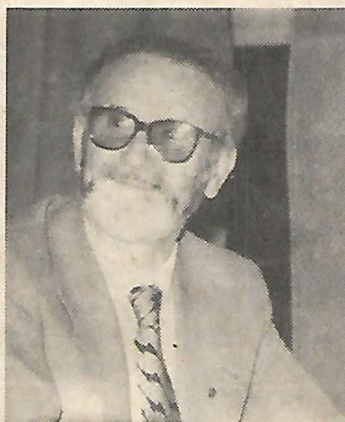
Neka se gospodin Butković i dalje razbacuje izjavama kako pojava predsjednika Hrvatska stranka prava izaziva na hrvatskoj političkoj pozornici uglavnom podsmjeh, ali prešućuje činjenicu da se stavovi Hrvatske stranke prava i njezinog predsjednika citiraju sve do najnovijih dana čak u Američkom Kongresu kao što je to bio slučaj 18. siječnja ove godine kada se je razmatrao dokument o položaju Hrvatskog naroda prema krizi u Perzijskom zaljevu na temelju izjave predsjednika Hrvatske stranke prava što je sve zabilježeno u službenom zapisniku američkog Kongresa. Stoga gg. Butković i Grakalić trebaju biti svjesni da bi im se osmjesi podsmjeha

Dobroslav Paraga, presjednik

Ante Paradžik, dopredsjednik

Krešimir Pavelić, tajnik

ubrzo mogli slediti budu li ovako neprofesionalno i tendenciozno izvještavali hrvatsku i širu javnost. Želio bih upitati gg. novinare Grakalića i Butkovića tko može smijeniti prvake ili vodstvo bilo koje političke stranke pa tako i prvake Hrvatske stranke prava?

Da li može predsjednika, dopredsjednika i tajnika Hrvatske demokratske zajednice smijeniti neka neformalna grupica bivših članova HDZ-a ili ono tijelo koje ih je izabralo to jest Sabor stranke!

Ne vjerujemo da ova gospoda to ne znaju, a ako zaista ne znaju savjetujemo im da pročitaju statut Hrvatske stranke prava. Svakako gospoda Grakalić i Butković željeli bi da se ostvarilo ono o čemu oni dvojica pišu, jer »što se babi tilo, to se babi snilo«. Ukoliko gospoda novinari ne znaju tko su sve članovi Predsjedništva Hrvatske stranke prava navesi ćemo im imena:

1. Dobroslav Paraga, predsjednik
2. Ante Paradžić, dopredsjednik
3. Krešimir Pavelić, tajnik
4. dr. Boris Kandare, član
5. dr. Marijan Rogić, član
6. Mario Mihaljević, član
7. Draško Urumovič, član
8. dr. Franjo Crnković, član

Predsjedništvo HSP-a po gg. Grakaliću i Butkoviću smijenilo je predsjednika, dopredsjednika i tajnika stranke što je najobičnija dezinformacija i obmana javnosti sa ciljem da se postigne određeni politički učinak za one političke strukture kojima je drag položaj a ne hrvatska državna nezavisnost.

Koristimo ovu priliku da obavijestimo gg. novinare da će Prvi opći Sabor Hrvatske stranke prava biti održan 23. i 24. veljače ove godine u dvorani hotela Intercontinental, na kojeg, kao novinari, mogu slobodno doći, kako bi se uvjerili u istinitost ili laži svojih tekstova koje pišu o HRVATSKOJ STRANCI PRAVA i vodstvu ove Stranke.

Hrvatska stranka prava
Dobroslav Paraga, predsjednik

DRUŽE BOLJKOVAC, HOĆEMO ISTINU

Josip Boljkovac

POŠTOVANI GOSP.
PREDSJEDNIČE!!!

Nakon našeg razgovora u Göteborgu kako smo se dogovorili da Vam pošaljem nekoliko izjava, koje bi Vam bile potrebne za dokumentaciju o nestanku brata mi Konjić Tomislava. Pokušao sam to prikupiti, ali nažalost već je to sve zastarjelo tako da se netko već i ne sjeća, a i možda već poništeno, kao npr. iz Švicarske policije je to teško dobiti.

Gosp. predsj. jedino Vam šaljem izjavu moje mame koja mi je poslala i koja se još dobro sjeća kako je to sve bilo, od Svećenika Ignjacije sam dobio odgovor kojega [illegible] i sami pročitati, i ako je on u ono vrijeme odigrao glavnu ulogu jer je bio kao [illegible] Milković Anki.

Što se tiče moje izjave, koliko se svega toga ja do sada najviše sjećam i proživljavam stvari za koje sam se još do sada zauzeo tj. za Konjić Tomislava mojega nestaloga brata, pokušavam još zadnji pokušaj Zamoliti Vas Gosp., predsjedniče i Komisiju za Ljudska prava da preuzme slučaj preko sebe, isto pomogne ako je još moguće da se ipak dozna o sudbini nestaloga.

Slijedeći moju izjavu koju dajem HSP, predj. Paragi, jeste da bi Vi Gosp. Predsj. lično uputili apel Gosp. Ministru Boljkovac Josipu u Zagrebu da bi Vam odgovorio na ova neka pitanja koja su mu vrlo dobro poznata jer je on bio Šef Udbe u ono vrijeme u Karlovcu, i to su gosp. Boljkovcu slijedeća pitanja:

1.) Kada je Boljkovčeva Udba početkom svibnja 1952. uhapsila vodiča koji je trebao prebaciti četvoricu ljudi za Austriju, poslao svoju Udbu tj. vodiča i direktno ih vodio do granice u Murskoj Soboti i tamo im pucao u leđa, navodno po prezimenu Vujaklija koji još živi u Dugoj Resi.

2.) Zašto je Boljkovac poslije par dana događaja slao svojega Udbaša Stevu Sabljarića Karlovčana Hrvata svaki dan na ispitivanje za nestalog da li zna što o njemu Udbaš Sabljariš živi i danas u Karlovcu, na Švarči penzioniran.

3.) Tko i zašto je netko poslao iz Mariborske bolnice nakon šest mjeseci kasnije ubijeni 6/5-52 dopis, da je Konjić Tomislav prilikom bježanja granice istoga dat. bio ranjen i poslije toga u Mariborskoj Bolnici umro, kada je Mama od tobože pokojnoga došla na uviđaj, bilo je bez rezultata, pokojni nepostoji u knjigama umrlih u Mariborskoj Bolnici.

4.) Kako i na čiju inicijativu 1970. god. javila se jedna gosp. iz Švicarske mjesto Fribourg, Milković Anka kao supruga nestalog Tomislava, da je živ i stanuje u Fribourgu, ali prilikom bježanja granice navedenog datuma bio je ranjen i nesposoban je kao invalid, kada smo došli na lice mjesta te iste godine da vidimo brata, ja, moja supruga i srednji brat, nakon dva sata ispitivanja od Svećenika Ignjacije Vukdelije koji se sada nalazi u Frankfurut, priznala je da zna gdje se nalazi Tomislav da je živ, ako to izjavi da će joj otići glava sa ramena, kasnije je bila uhapšena od Švicarske policije, osuđena tri mj. zatvora i za uvijek zabranu u istu zemlju, jer je priznala da je radila za ondašnju Jugoslavensku Udbu, i dobivala od njih 700 franaka mjesečno prilikom hapšenja uhvaćena je na licu mjesta gdje je palila masu slika i pisama od Hrvatskih ljudi i Emigranata, iste Milković Anke pisma koja je ona pisala kao supruga nestaloga ostala su Švicarskoj policiji u Fribourgu.

5.) Zašto je Gosp. Boljkovac rekao jednom Učitelju negdje 1978. god. danas pokojnome a mojem prijatelju, kada ga je pok. upitao da li može nešto reći o Tomislavu, Gosp. Boljkovac mu je rekao, da je to teška stvar koja nikad neće izaći na vidjelo. Pokojni se zvao Josip Ladić, iz Rečice.

6.) Kada sam kontrolirao u Matičnom Uredu REČICA pok. Luka gdje je Tomislav rođen pod brojem Umrli, podcrtano je samo crvenom olovkom i upisano tek 56 godine kao ubijen od 1952. god., dok u crkvenim knjigama u župi REČICA ništa nije upisano.

7.) Kada sam poslao otvoreno pismo Saboru Hrvatske u Zagrebu 1985. god. o slučaju nestalog Konjić Tomislava, dobio sam obavijest, da će me o tome obavijestiti navodno tadašnji SUP Karlovac o slučaju, dvije godine kasnije tj. 1987. god. prilikom mojega godišnjeg odmora u domovinu, mjesto mojega prebivališta u Rečici posjetio me je tadašnji službenik SUP-a iz Karlovca po imenu Simo sa stanom na Turnju, i sa istim onim papirima koje sam ja poslao Saboru Hrvatske u Zagreb nakon dva sata razgovora sa mnom i mamom Konjić Marijom, rekao nam je da je slijedeće citiram: Josipe! Nakon svega toga našeg razgovora najbolje bi bilo da od toga svega skupa digneš svoje ruke jer bi moglo biti još gore za tebe i za tvoju Familiju.

8.) Kada sam 1988. god. pisao i zatražio Smrtovnicu za pokojnoga ili nestaloga Tomislava u Murskoj Soboti da mi se izda ta ista Smrtovnica, nakon dva ili tri mjeseca dobio sam odgovor od Načelnika SUP-a Murske Sobote da će mi se traženi dokumenat poslati u Göteborg, ali nakon dvije godine sa mojom upornošću i pisanjem, dobio sam Falsifikat dokumenat u kojega ne vjerujem jer u Smrtovnici stoji da je ubijen 1954. god. a ne 6. svibnja 1952. god. kada ih je Boljkovčeva Udba vodila do granice i pucala u leđa nevinih ljudi, dok su Andrija Ribar, Adam Vlaho i Janko Mihalj nakon mjesec dana pogibije 1952. god. njihova familija dobila Smrtovnicu za Konjić Tomislava još do sada nema nikad prave istine, jer nadam se da to bi još za sada samo mogao odgovoriti sadašnji Ministar nove Hrvatske Vlade Josip Boljkovac.

Gosp. Predsjedniče Paraga, Unaprijed Vam se Zahvaljujem i nadam se da ćete se ipak Vi zauzeti za ovaj slučaj, koji je još uvijek zamršen od strane ondašnje i tako današnji Jugoslavenski Udbaši.

Bog i Hrvati!

PS:
I još sada najzadnje ove godine i to sam poslao jedno pismo 20/08-1990 u nastavku od 1985. god. Saboru Hrvatske i napisao da se direktno preda gosp. Boljkovcu i da mi on lično odgovori o sudbini brata Tomislava, ali još do danas nažalost nisam dobio odgovora, samo sam dobio povratnicu da su primili moje pismo.

Hvala.

Konjić Josip, iz Göteborga

OGRANAK HRVATSKE STRANKE PRAVA IZ GÖTEBORGA

ŠIME ĐODAN SVIMA PRODAN DOMOVINI NIKAD ODAN

O skupu koji se održao u Göteborgu dne 16. 2.1991.

Kao što vam je poznato, gost iz domovine bio je Šime Đodan. Uputila sam se na taj skup sa svojom obitelji puna pozitivnih očekivanja od toga misleći »VELIKOG HRVATA« i čovjeka. Nažalost, ta veče se završila sasvim suprotno, kako za mene tako i za druge pravaše.

U samom svom govoru gospodin Đodan je opisao povjest HRVATA uz malo šale i izrugivanja sa drugim narodima koji se nalaze u toj tzv. Jugoslaviji i njezinim graničnim susjedima. O aktualnoj situaciji u domovini nije bilo toliko govora osim što je g. Đodan ukratko opisao ekonomsko stanje u Jugoslaviji. Poslije toga su slijedila »slobodna« pitanja koja su se mogla postaviti g. Đodanu.

Pitanja su se počela postavljati, neka veoma interesantna a poneka i čisto provokativna za pravaše i ostale koji nisu HDZ-ovci. Prvo postavljeno pitanje zainteresiralo je većinu prisutnih jer se radilo o hrvatskom grbu.

Na pitanje zašto su mjenjali povjesni grb sa kojim su izašli na predizbornu kampanju g. Đodan je odgovorio: morali smo ga promijeniti jer su to mnogi tražili od nas. Neki su čak govorili da ima oblik jaja. Mi smo se ipak opredjelili za crvenu boju. Zna se od povjesti da kad je grb počimao sa crvenom bojom da je to označavalo opasnost hrvatskom narodu a da je bjela boja značila mir za hrvatski narod. Oba su prava, svaka stranka može da uzme koji hoće.

Jedan naš pravaš ga je upitao: koji su to što su tražili da se grb promjeni ali on je oklijevao da mu odgovori. Onda pravaš upita ponovo: da li su to možda četnici iz Beograda. Gospodin Đodan tada odgovori: pa većina od stranaka u opoziciji a jedna od njih je Seljačka stranka. Pravaš nezadovoljan odgovorom opet upita a dali su komunisti bili protiv toga. Ne komunisti nisu bili protiv odgovorio je g. Đodan.

Ubrzo sam shvatila da je uzaludno postavljati pitanja g. Đodanu jer se nije mogao dobiti konkretan odgovor. Ono malo »odgovora« što bi dao bilo je izigravanje sa ljudskim osjećajima prema domovini HRVATSKOJ. Na čas je ona bila slobodna, čak se moglo dobiti i hrvatsko državljanstvo i hrvatska putnica. Oni koji su imali strano državljanstvo mogli su dobiti natrag Hrvatsko a nikakvo jugoslavensko a na čas je bilo govora da bi bilo bolje stanje u Jugoslaviji kad bi sve išlo preko Zagreba a ne preko Beograda. Ja bi to mogla protumačiti samo na jedan način a to je da to vodi stvaranju treće Jugoslavije.

Po njegovim riječima on se toga ne odriče, što je i doslovno potvrdio istoga dana na švedskoj televiziji. Kad mu je postavljeno pitanje jeli će doći do raspada Jugoslavije, odgovorio je slijedećim riječima:

Ne vjerujem, dovoljno je da jedna republika hoće zajedništvo sve moraju tada ostati u njoj. Znači nema raspada osim oružanom silom a do toga neće doći.

Razočaran pravaš, postavio je pitanje uz pohvalu za predavanje ali zbunjen sa intervjuom na TV-i. Traž razjašnjenje njegovih riječi koje se ne podudaraju sa onim što je rekao na skupu. Poslije zamuckivanja i kašljanja g. Đodan pokušao je skupu objasniti i ograditi se zbog čega je dao takav intervju i opravdao se da su uzeli samo dio njegova intervjua. Iz obzira prema Šveđanima kao politička osoba u tuđoj zemlji nisam mogao govoriti nego tako.

Mi pravaši se osjećamo razočarani duplim porukama i nejasnoćom njegovih riječi. Naše najveće razočarenje bilo je totalna negacija HSP-a. Do tog razjašnjenja skupu došlo je na zahtjev jednog HDZ-»ovca«. Obratio se slijedećim riječima: G. Dodana, ovdje se večeras među nama nalaze ne samo članovi HDZ-a već i članovi HSP-a koji me nazivaju boljševikom. Ja od vas zahtjevam da im objasnite da ja nisam nikakav boljševik zato što sam član HDZ-a. G. Đodan se na to slatko nasmijao rekavši, nemam ništa protiv jer boljševici su bili RUSKI NACIONALISTI. HSP-a je samo za elitu i gospodu a mi smo za Radića i Starčevića. Ti koji vode HSP-a to su neozbiljni dečki. Oni su svi bili moji studenti. Hoće sve na brzinu pang-bum pa u rat. Tako se to ne radi. Razmišljali smo o strategiji i zaključili smo da će ovo uzeti godinu-dvije, a onaj tko nam stane na put zabit ćemo ga deset km u zemlju. Što hoće HSP-a, kad je stanje u Hrvatskoj bilo najkritičnije sve su se stranke odazvale u sabor da podrže Hrvatsku vladu i dale joj podršku ali samo to jedna stranka nije učinila a to je bila HSP-a.

Čuvši te riječi činilo mi se da se sve vrti oko mene. Kao što rekoh prije nisam imala namjeru postaviti nikakvo pitanje g. Đodanu ali kad mi te riječi prođoše kroz glavu automatski sam podigla ruku tražeći odobrenje za riječ.

Sa drhtavim glasom sva uzbuđena pozdravih g. Đodana. Kao član HSP-a osjećam se jako uvrijeđena na ove vaše riječi. Rekoh, nije istina da HSP-a nije htjela doći u sabor već ni-

e ni pozvana. Sve stranke ste pozvali osim HSP-a. Naš predsjednik stranke gospodin Dobroslav Paraga poslao nam je fax u kome je stajalo slijedeće: »Ujedinite se u ovom teškom i povjesnom trenutku svi hrvati dajte podršku Hrvatskoj vladi. Mi smo to i učinili. Izašli smo na mirne demonstracije zajedno sa vama rame uz rame iako je naš predsjednik stranke poslao i drugi fax u kojemu je izrazio svoje razočarenje na Hrvatsku vladu što je sve stranke pozvala u sabor samo ne HSP-a. Zatim me g. Đodan prekine i upita, što vam je pitanje? Odgovorih, živim već dosta godina u ovoj zemlji ja i mnogi od nas ovdje i imamo iskustva od višestranačkih izbora i vladajućih partija. Znamo isto da ne mogu i kritizirati.

MOJE PITANJE JE: dali je ta Hrvatska vlada toliko dobra i bezgriješna da se nju naprosto nema zašto kritizirati? Koliko mi je poznato iz iskustva da prošlu komunističku – boljševičku vladu nismo smjeli kritizirati pa mi odgovorite kakva je razlika među te vlade i ove današnje. Izgovarajući te riječi to njihovo članstvo počelo mi je zviždati tako da sam morala napustiti dvoranu. Na ta pitanja nisam dobila odgovora. Gospodin Đodan nastavlja ondje gdje je i zastao prije nego je čuo moje riječi. Ja sam lično sam pozvao gospodina Paragu u sabor i to dva puta ali on se nije nijednom odazvao. Gospodin Paraga se šeta po kongresu u Americi, mogao bih i ja to ali to nema nikakve koristi. Nitko nama neće dati Hrvatsku ako mi to ne učinimo sami.

Gospodin Paraga može biti sretan da mi imamo vlasti u rukama inače bi on završio u LEPOGLAVU

Tada se obratio meni i kaže gospođo ja sam isto Starčevićanac samo ja imam i Starčevića i Radića. Mi se zato zovemo Hrvatska zajednica što znači da smo za sve hrvate a ne stranka kao što je HSP-a. Starčević je rekao da hoće Hrvatsku 5 sa 5 a mi je već imamo 500 × 300 km.

I ovdje je taj g. Đodan zloupotrjebio riječi našeg OCA DOMOVINE znajući kakva mu je publika.

Poslije tih riječi ustaje predsjednik ogranka HDZ-a u Göteborgu i obrati se skupu sa ovim riječima: ja moram i hoću protestirati, slažem se svime ali nemožemo se složiti sa tim da Katarina Zrinski će nastupati na kongresu u Zagrebu. Oni protestiraju protiv hrvatske vlade i prema tome nemaju što tražiti u Zagrebu ni oni ni oni koji nas nazivaju boljševicima.

Poslije toga se postavilo još par za mene nezainteresantnih pitanja i skupu se približio kraj.

Spremam se sa obitelji kući i čujem iza sebe povike: što imate vi tražiti u Zagrebu, što niste do sada tamo plesali, vi ste protiv hrvatske vlade zato što vam je bolje da u Hrvatsku i ne idete. Čekajući na supruga jer je razgovarao sa predsjednikom ogranka HDZ-a, napadnuta sam od njihovih članova uprave. Pokraj mene je stajao gospodin Đodan promatrajući to sve sa svojom suprugom. Prišla sam mu pružila ruku i rekla: hoću vas pozdraviti samo da vam kažem da ste me jako razočarali. Ništa mi nije odgovorio već njegova supruga reče: gospođo nemojte se ljutiti.

Moj utisak te večeri nakon toga skupa: osjetila sam još veću mržnju među članovima HDZ-a, HSP-a i općenito svih hrvata što je jako žalosno za nas sviju. Osjećam da smo protivnici jedni drugima, da zaboravljamko da smo svi HRVATI i da nam cilj mora biti isti a to je da dobijemo našu nezavisnu državu HRVATSKU.

BOG I HRVATI!

M. Bilić

Dr. Šime Đodan

Dr Davor Perinović

Dr. DAVOR PERINOVIĆ

RAZLOZI RASTANKA SA HDZ-om

»PO DJELIMA VAŠIM ĆE VAS SUDITI«

Sarajevo, 18. kolovoz 1989. Nakon mise u Katedrali koju je za uspješan I Sabor HDZ za BiH služio osobno vlč. Zorkić, skupa sa suprugom izlazim sretan, zadovoljan i svjestan povjesnog trenutka. Sabor počinje u 10 sati. U Strossmayerovoj ulici mi prilazi redarstvenik Sead, moj negdanji pacijent i želi nam sve najbolje. Neposredno pred ulazak u dvoranu posmatram na stotine hrvatskih barjaka Hrvata iz svih krajeva svijeta koji su došli u Sarajevo, među njima je najveći broj onih koje je velikosrpska četničko boljševička vlast nasilno raseljavala od ulaska komunističkih hordi u Sarajevo u travnju 1945., koje je palo bez borbe. Ovo je najveći skup Hrvata od sloma NDH u Sarajevu. U velikoj dvorani »Skenderija« je preko 6.000 ljudi, od toga po nekim procjenama koje sam tek kasnije čuo i do 40% Hrvata islamske vjere Muslimana. Treba da uđem u dvoranu. Upravo je 10 sati. Dvorana je ispunjena do zadnjeg mjesta. Prilazim ulaznim vratima sretan i zadovoljan misleći da su svi zločinački pokušaji neprijatelja Hrvatske, grupa kao što je velikosrpska vojna organizacija KOS, te UDBE koja je u srpskim rukama propali, te da je ovo početak stvaranja Hrvatske u povijesnim granicama. Istina, veoma mi je žao što Saboru ne prisustvuje i Predsjednik Hrvatske dr. Franjo Tuđman, i povrh mojih upornih nastojanja da njegovim dolaskom Sabor postane zaista veličanstven. Čak niti prije nekoliko dana, kada sam sa njim razgovarao telefonom nije isključio mogućstvo dolaska. Nadao sam se do zadnjeg časa. . . Zaokupljen tim mislima iznenada se preda mnom pojave gosp. akademik prof. dr. Dalibor Brozović i Gojko Šušak, dopredsjednik Hrvatske i hrvatski ministar za iseljeništvo. »Davore, moramo razgovarati« obrati mi se prof. Brozović«. Odmah zatim dodade: »Moraš podnijeti ostavku, potpuno se povući što ćeš sada izjaviti na Saboru. To je naredba predsjednika predsjedništva Jugoslavije Jovića i generala Kadijevića. Mi je moramo izvršiti. Znaš, njima jako smetaju veze Tvoje obitelji sa obitelji Poglavnika NDH dr. Ante Pavelića, te prijateljstvo Tvog djeda po ocu sa dr. Milom Budakom. Ti s obzirom na antikomunističko i ustaško podrijetlo ne možeš biti na čelu HDZ za BiH. »Videći moj pogled prvo pun zgražanja, ali vjerojatno i znajući moju čvrstinu u borbi za obnavljanje Hrvatske u svoj svojoj cjelokupnosti, da bi me još više pokolebao, Brozović još dodaje: »Znaš, ta naredba je uručena Tuđmanu (koji je dan pred Sabor tajno boravio u Beogradu) i mi ćemo je radi Jugoslavije svakako sprovesti. . .«
To je bila kruna svega što se začelo još puno prije svega ovoga. A kako je to sve počelo?

A kako je to sve počelo?

Mislim da je to bilo u svibnju 1989. HDZ, ili hrvatski narodni pokret, kako sam ga često zvao, raste geometrijskom progresijom, svaki dan na tisuće novih članova iz svih krajeva BiH. S obzirom da do tada nismo dobili pomoći od Centrale HDZ iz Zagreba, naša stara obiteljska kuća u Sarajevu postala je ured, ili Dom HDZ, svejedno, u kojem su redovito održavani sastanci, u koji je dnevno dolazilo na desetine ljudi. Toga dana oko 5h. popodne očekivao sam g-đu Čabrajić, koju prije nisam poznavao. Jedan od stotine susreta koje sam imao tih dana. Kada je došla, željela je prvo da sa mnom razgovara. Predstavila se kao najbliži rod akademika Brozovića (što se kasnije pokazalo točno), a na početku razgovora naglasila da veoma dobro poznaje gen. Kadijevića, jer da je njeno selo blizu njegovog. To je jedan od razgovora koji se pamti. Željela je da potpiše pristupnicu za HDZ za sebe i sina.

Kažem Vam, ostavite se odmah sada svega

Pri tome se pozivala i na poznanstvo sa mojim pok. ocem, sa kojim je radila u istoj bolnici. Međutim cijelo vrijeme razgovora nagovarala me je da prestanem sa svakim radom vezanim za napredak i rast HDZ, te borbu za prava Hrvata. Pokušala me je ubijediti da od svega toga neće biti ništa. U kasnijem razgovoru je ubijeđivala i moju majku i suprugu da me natjeraju da prestanem sa svakim radom za probitak HDZ-a. Na kraju, kada je odlazila, ponovno je napomenula: »Kažem Vam, ostavite se odmah sada svega, jer od ovoga (Hrvatske pravedne stvari) neće biti ništa. Opominjem Vas. . .« I povrh svega ipak sam taj razgovor upamtio, čak sam zamolio neke od mojih tadašnjih suradnika da me informiraju o

toj osobi ako se ponovno pojavi u redovima HDZ. Upravo u to vrijeme, 30. svibnja pozvan sam na proglašenje prvog slobodnog poslijeratnog Hrvatskog Sabora. Posebno me razveselila poruka većeg broja Hrvata islamske vjere i Muslimana iz Istočne Bosne, osobito onih koji žive na samoj povjesnoj granici Hrvatske Drini, kao i onih koji žive preko Drine, da i u njihovo ime najsrdačnije pozdravim Sabor svih Hrvata. Kada sam prisustvovao tom povijesnom trenutku, nakon izbora narodnih zastupnika obratio sam se gosp. Domljanu, predsjedniku Sabora da mi omogući da sa nekoliko riječi, u trajanju do jedne minute uputim pozdrave nas iz BiH. S obzirom da je Sabor prije toga pozdravio predstavnik Hrvata iz Madžarske, tim više me je iznenadio odgovor gosp. Domljana na moju zamolbu da nije moguće da Hrvati BiH pozdrave Sabor, jer da je to druga država, i da Sabor u Zagrebu nije i naš Sabor. Da potkrijepi ovu svoju tvrdnju dodade da se o tome konsultirao sa drugim čelnim ljudima.

Smjena na vrhu HDZ-a za BiH

Kasnije sam o tome razgovarao sa nekim saborskim zastupnicima koji su ovaj ispad najoštrije osudili. Bio sam svjestan koliko bi istina o ovom događaju razočarala Hrvate bez obzira na vjeru u BiH, i kada su me o ovome pitali po povratku u Sarajevo, samo se sjećam da sam im nešto rekao da je vrijeme za taj pozdrav, do koga su svi toliko držali bilo prekratko i sl. Mi smo tada u BiH radili zaista u veoma teškim uvjetima jer je još na snazi bila zabrana o osnivanju nacionalnih stranaka, komunisti su bili uvjereni da će ostati na vlasti, bili smo praćeni, prisluškivani. Međutim pojavljivali smo se u svim mjestima BiH. Da bih nešto rekao o mojoj smjeni sa vrha HDZ za BiH moram nešto reći i o samom početku. Ogromne zasluge za formiranje prve hrvatske narodne stranke u BiH, ima i gosp. Perica Jurić. Prvi inicijativni odbor za HDZ u BiH osnovan je u Sarajevu 19. siječnja 1990., u našoj kući a to je datum prvog dolaska Perice Jurića u Sarajevo. Njegova pomoć je bila ogromna, dolazio je u Sarajevo najmanje jedanput mjesečno, a često i više puta na mjesec. Tada je redovito obilazio i Hercegovinu kao i rodni Tomislavgrad, a svugdje je bio izuzetno cijenjen. Kada smo vidjeli kakove razmjere uzima HDZ u BiH među hrvatskim i muslimanskim pučanstvom, smatrali smo da je neophodno čim prije naći prostorije za rad, a što nam je gosp. Jurić obećao još u ožujku 1990. Bilo je tada dogovoreno da odmah nakon izbora u Hrvatskoj gosp. Jurić dođe u Sarajevo, da tamo stalno boravi sve do izbora u BiH. S obzirom na njegov ogroman ugled kako u Hercegovini, tako i u Bosni smatrali smo da je njegovo prisustvo u vodstvu HDZ za BiH neophodno. Međutim tada se desilo nešto neočekivano. Nekoliko dana pred proglašenje Sabora Perica me informira da je postavljen na mjesto zamjenika šefa policije, a to automatski podrazumijeva da od njegove djelatnosti za dobrobit hrvatskog naroda u BiH više nema ništa, da više neće moći dolaziti u Herceg-Bosnu. To nam je bio težak udarac, jer je i Perica bio uvjeren da će doći kod nas. U više navrata je javno izjavio da se želi kandidirati u Herceg-Bosni, čak je odbio da se prijavi za stalni boravak u Zagrebu, osobna karta i putovnica su mu bili izdani u Tomislavgradu. Glede ovoga događaja sam razgovarao i sa jednom osobom iz blizine Perice Jurića, koja je inače izvrsno informirana, a koja želi

Hrvatski barjak na Drini
Dr. Perinović sa Hrvatima islamske vjere u Goraždu (Listopad 1990)
Primjedba: ovo je prvi hrvatski barjak na Drini od 1945.

Hrvatsku isto onoliko kao i mi. Ta osoba je provela dugo vremena u hrvatskoj emigraciji. U više navrata ta osoba me je upozorila da su se već tada u HDZ-u nalazili oni koji rade protiv Hrvatske, i da je njihovo djelo to što je Perica postavljen na sadašnju funkciju. Drugim riječima željili su ga odstraniti iz naših redova i time nas oslabiti. Ovo sam u više navrata iznio čelnicima HDZ-a, među njima i gos. Žagaru koji mi je odgovorio da je gosp. Jurić postavljen na to mjesto po želji Predsjednika Tuđmana.

Poziv Predsjednika Tuđmana za posjet SAD i Kanadi

Tjedni nakon toga prolaze u radu, brojnim susretima, ogranci HDZ-a niču na svakom koraku, svi koji ulaze u HDZ, bez obzira na vjeru žele samo jedno: obnovu Hrvatske u povijesnim granicama, žele da se povijesno preispita djelatnost Ustaškog pokreta, da povjesničari daju svoj sud, ali ne oni koji će raditi po direktivi velikosrpskih komunista. U tome radu ubrzo dolazi i srpanj, jedno dopodne zovem gosp. Predsjednika Tuđmana, koji me poziva da sa hrvatskom delegacijom posjetim SAD i Kanadu. Sretan sam i presretan, delegacija Hrvatske skupa sa Herceg-Bosnom, neizmjerno sam zahvalan Predsjedniku Tuđmanu na pozivu, spremam se na put. Upravo tih dana, nakon Koordinacionog sastanka HDZ za BiH u Tomislavgradu gdje sam jednoglasno izabran na mjesto predsjednika Koordinacionog odbora HDZ za BiH izdajemo priopćenje za javnost gdje najoštrije prosvjedujemo glede i dalje postojeće zabrane registriranja HDZ i ostalih nacionalnih stranki u BiH, jer smatramo da je taj zakon u prvom redu protuhrvatski, da se njime žele dokinuti Hrvati u BiH.

Prosvjed upućen na više sredstava javnog priopćavanja

Prosvjed je upućen na više sredstava javnog priopćavanja, među njima i na TV Zagreb, »Vjesnik«, »Večernji list«. Za žalost taj dopis je objavljen jedino u sarajevskom »Oslobođenju«, koliko je meni poznato. Tada sam već bio u SAD u Vašingtonu skupa sa gosp. Josipom Manolićem, prof. Mate Babićem, tada dopredsjednikom hrvatske vlade te gosp. Gojkom Šuškom, ministrom za Iseljeništvo. U prvom zvaničnom razgovoru sa senatorom Broomfieldom također sam i ja učestvovao ukazujući na težak položaj Hrvata u BiH, a za što je senator pokazao puno razumijevanje. Tražio sam da SAD pomognu pravedne težnje hrvatskog naroda u BiH. Odmah nakon toga razgovora upozorava me gosp. Šušak da više ne smijem niti sa kime od zvaničnika, koje ćemo kasnije susretati razgovarati, čak bolje da niti ne spominjem da sam iz Sarajeva. Svakako da sam se tome usprotivio, no kako me je i gosp. Manolić upozorio da ne zaoštravam, to sam se morao pokoriti.

Zabrana djeljanja

U prvom redu sam želio prosvjedovati glede još uvijek postojeće zabrane djelanja HDZ-a u BiH. Očito da je nekome odgovaralo da ta zabrana traje što jemoguće više. Tih dana je također bio upriličen sastanak sa dopredsjednikom SAD. Dan pred taj sastanak me gosp. Šušak upozorava da neću moći prisustvovati tome sastanku, jer da je broj ljudi ograničen, a osim toga nije zgodno jer nisam iz Hrvatske (?). Upravo taj dan telefonom zovem moju obitelj u Sarajevo koja me informira da su izloženi strašnim prijetnjama i uvredama jer je tadanji prvi čovjek komunista u BiH, Sekretar CK SK BiH Dr. Nijaz Duraković u »Tribini čitatelja« u Sarajevskom listu »Oslobođenje« mene izložio najtežim pogrdama, te je mene i moju obitelj proglasio za velikosrpsku. Gotovo istodobno sa pojavom toga natpisa kod čelnika HDZ u Zagrebu dolazi nekoliko ljudi, među njima i moji kolege Dr. Marija Brajko i Dr. Bagarić, koji na osnovu komunističkih objeda traže da me se smijeni. Odmah po povratku iz SAD pozvan sam na susret mladih u Široki Brijeg gdje me u Samostanu prima osobno i Kardinal Kuharić, sa kojim sam bio preko sat vremena u razgovoru, nakon toga je bila svečana misa, a po završetku mise

Susreti na Širokom Brijegu

zbor HDZ-a. Tada mi se javlja nekoliko djelatnika HDZ-a iz Širokog Brijega sa molbom da razgovaram sa ovdje prisutnim gosp. Šuškom koji na ovom skupu ne želi javno govoriti svojim Širokobriježanima, jer da je BiH druga republika, da to nije Hrvatska. Na žalost niti mojoj molbi se nije odazvao. Nakon toga sam ja govorio javno, te sam naglasio da sam sretan što toliko hrvatskih barjaka vidim, ali smatram da je naša borba tek započela, i biti ću potpuno sretan kada isto toliko hrvatskih barjaka vidim i na Drini. Moje je oduševljenje bilo tim veće jer su to Hercegovci, onako razdragano, kako to samo oni znaju, pozdravili. Kako se vidi, rušenje ne samo mene osobno, nego i HDZ-a za BiH je počelo već od samog našeg osnutka, smatram da nije bilo upereno protiv mene osobno, nego protiv hrvatskog naroda u BiH i osnutka Hrvatske u svojim povijesnim granicama. Upravo tih dana imao sam susret sa gosp. Manolićem u Zagrebu, gdje smo razgovarali o daljnjem radu HDZ-a u BiH. U Svakom sam razgovoru svima, a osobito gosp. Predsjedniku Tuđmanu, gosp. Manoliću, gosp. Perici Juriću, gosp. Stipi Mesiću i ostalima sugerirao da je za mene, kao i za sve Hrvate u BiH Zagreb naš glavni grad, i da se mora što prije i čime više učiniti na udružbi Hrvatske i Herceg-Bosne.

Razgovor sa gosp. Manolićem

Sada da se vratim na razgovor sa gosp. Manolićem. Tu sam ga prvo upitao kakove su moje kompetence kao predsjednika HDZ za BiH, i što ćemo dalje raditi. Informirao me je da je gosp. Mesić tih dana imao susret sa Markom Čeranićem, tadanjim komunističkim predsjednikom vlade BiH, koji mu je rekao da prema njihovim procjenama oni očekuju apsolutnu izbornu pobjedu HDZ u BiH.

(Nastavak u slijedećem broju)

»NARODNA ARMIJA« – BEOGRAD
urednik g. Ivan Matović,
pukovnik

SVIM SREDSTVIMA JAVNOG PRIOPĆAVANJA

DEMANTI

Na temelju Zakona o tisku zahtijevamo da u slijedećem broju vašeg lista objavite ovaj prosvijed.

U specijalnom izdanju lista »Narodna armija« od 26. 1. 1991. g. u kojem se na jedan bestijalan i monstruozan način kleveće i napada sve što je hrvatsko, a naročito Hrvatska stranka prava, koja je kroz čitavu svoju povijest bila na udaru velikosrpskog imperijalizma i generala poput Pere Živkovića.

Konstruktor članka sastavio je prisegu tzv. »Hrvatska uzdanica« na srpskom jeziku što je najbolji dokaz da je ovu organizaciju izmislila posebna ekipa onih »stručnjaka« koji se bave specijalnim ratom protiv Hrvatske, hrvatskog naroda i demokratskih procesa u zemlji.

Tako ovaj monstruozni konstruktor spomenute organizacije navodi koje sve političke stranke mogu biti članovi »Hrvatske uzdanice«, a posebno ističe koje to već jesu.

Među ostalim, on navodi da je član »HU« Hrvatska stranka prava, kao i njezin dopredsjednik Ante Paradžik iz Zagreba.

Nije teško zaključiti da je svrha objavljivanja navedenog članka stvoriti pretpostavke kako bi se određene hrvatske stranke zabranilo, a njene prvake pohapsilo i likvidiralo, nakon izvršenog vojnog puča koji je pripremio vojni vrh JNA.

Hrvatska stranka prava je najstarija demokratska stranka koju je utemeljio dr Ante Starčević još davne 1861. godine, kojem je mržnja, nasilje i osveta bilo nezamislivo kao sredstvo borbe za stvaranje Hrvatske kao suverene i nezavisne države.

Obnovljena Hrvatska stranka prava ima demokratski program, kojeg se njeno vodstvo u cijelosti pridržava, pošto smatra da bi odustajanje od tog programa bilo nespojivo sa učenjem Oca Domovine dra. Ante Starčevića.

Zaključujući, na temelju gore navedenog, tražimo da člankopisac iznese dokaze o pristupanju Hrvatske stranke prava u »Hrvatsku uzdanicu«, a polaganje prisege stranke kao takve, te da podastre dokaze o učlanjivanju i njenog dopredsjednika Ante Paradžika iz Zagreb. U protivnom tražimo od uredništva »Narodne armije« da se javno ispriča Hrvatskoj stranci prava i njenom dopredsjedniku, kako ne bismo bili prisiljeni podnijeti tužbu nadležnom sudu zbog javne klevete ove demokratske stranke i njenog dopredsjednika.

Veljko Kadijević

Kako nam istina mora biti cilj, a sredstvo demokratski odnosi u društvu, nadamo se da će naslov u prvom narednom broju objaviti ovaj demanti, kako bi cjelokupna javnost bila upoznata sa činjeničnim stanjem, te time uklonjena svaka sumnja da bi Hrvatska stranka prava i njen dopredsjednik pripadali jednoj takvoj nasilničkoj organizaciji kakva je tzv. »Hrvatska uzdanica«.

Predsjedništvo HSP
Dobroslav Paraga, predsjednik

Ante Paradžik, dopredsjednik

IZJAVE D. PARAGE I D. BUDIŠE NA TORONTSKOM RADIJU

Dobroslav Paraga

TORONTO. Predsjednik HSP-a Dobroslav Paraga, u intervjuu torontskom radiju 'Glas Hrvatske' 27. siječnja, izjavio je između ostalog slijedeće:

»Učinjen je krupni ustupak sa strane hrvatske Vlade i predsjednika Republike Franje Tuđmana, prilikom posljednjeg pohoda Beogradu, ustupak takvih razmjera da se može reći *da je izvršen vojni puč u Hrvatskoj*, možda ne na latinsko-američki način, ali na jugoslavensko-boljševičko-unitaristički način. Naime, vodstvo Republike Hrvatske je pristalo ne samo raspustiti rezervni sastav milicije, nego ga i razoružati. Naime, dopredsjednik Jugoslavije Stipe Mesić izjavio je da će oružje čak biti pod zajedničkom kontrolom JNA i MUP-a. Izvještaji s terena članova HSP-a iz pedeset raznih ogranaka širom Hrvatske govore da se oružje jednostavno oduzimalo na sve strane, da se dolazilo u stanove, kuće i oduzimalo po spisku za koji se ne zna tko ga je i kada predao.

Vodstvo R. Hrvatske pristalo je da se vodi zajednička istraga istražnih organa JNA i organa MUP-a Hrvatske protiv, kako je rekao Tuđman »ekstremista«, pa ne znam na koga se to misli. U svakom slučaju, tu nema više nikakvog govora o nekakvom suverenitetu R. Hrvatske. Nije bilo niti riječi da su uhićeni neki članovi vladajuće stranke, ne zna se koliki je broj. Neki se nalaze u istražnom vojnom zatvoru u Zagrebu i mi još uvijek ne znamo za njihovu sudbinu. Jučer u Saboru Predsjednik nije o njima ništa rekao, kao ni o Hrvatima koji su prebačeni iz pojedinih garnizona iz sadašnje Republike Hrvatske u ostale dijelove Jugoslavije. Mi smatramo da ova sadašnja klima i ozračje gdje se jednostavno daju ustupci pred saveznim centralističkim vrhom iz Beograda, a da se pri tom ne vide bilo kakvi ustupci od strane JNA, zapravo je jednostrani put u kapitulaciju sa strane vodstva Hrvatske, što se može višestruko osvetiti i tom vodstvu, a pogotovo Hrvatskom Narodu. O specijalcima se još ne zna ništa i nije jasno, ali ih se više ne vidi pred ustanovama i zgradama koje su osiguravali posljednjih mjeseci. Oni su preko noći iščezli. U subotu popodne smo mogli vidjeti da dolaze rezervisti u kolonama pred milicijske postaje u Zagrebu i predaju naoružanje. Raspoloženje oko toga je vrlo negativno, a sa stajališta HSP-a je to gotovo ravno izdaji. U Beogradu se za Hrvatsku ne može postići ništa osim kapitulacija.«

O slavljima navodne pobjede, Paraga je rekao: »Zar kod jedne kapitulacije ili kod takvih ustupaka datih svojim progoniteljima, zar se može govoriti o slavlju što te u ovom trenutku nije udario ili što je došlo do odgode obračuna, samo privremene odgode? Ja mislim da bi to bilo suludo ako je to bilo povod ikakvom slavlju, jer se jednostavno kriza nije riješila, nego je postala još teža i nepovoljnija za Hrvatsku i pogotovo za snage u Hrvatskoj, na čelu s HSP, koje se nasuprot vladajućoj stranci bore isključivo za nezavisnu državu Hrvatsku, protiv bilo kakve Jugoslavije. Tako da slave ili ludi ili zavedeni. Nikako ne mogu slaviti Hrvati koji su svjesni situacije i što se dogodilo ovih dana oko Hrvatske i u Hrvatskoj. Onima kojima to nije jasno poručuje Predsjednik HSP-a da je izvršen početak vojnog puča u Hrvatskoj i to da je izveden na jedan vrlo lukav, perfidan i na prvu ruku neprepoznatljiv način, ali da nema sumnje da se to dogodilo u Hrvatskoj.«, istakao je Dobroslav Paraga.

Dražen Budiša

TORONTO. Predsjednik HSLS-a Dražen Budiša, u intervjuu za torontski radio sat HDS-a izjavio je 27. 1. slijedeće: »Mi smo proživjeli nekoliko dramatičnih dana koji su me podsjetili na ono vrijeme od prije dvadeset godina, kada su nas nakon sjednice u Karađorđevu po Hrvatskoj počeli hapsiti. Situacija se sada malo smirila, ali ja ne bih mogao reći da se za nekoliko dana nećemo ponovno naći u takvoj situaciji. Vidjeli smo na televiziji kako rezervni sastav policije vraća oružje. To zapravo znači da je rezervni sastav u Hrvatskoj razoružan. Moram Vam odmah reći, da u trenucima kada se velika pogibelj nadvila nad Hrvatskom, da su sve hrvatske političke stranke izrazile spremnost i da brane Hrvatsku i dale su potporu hrvatskom vrhovništvu. Međutim, nakon povratka Predsjednika Hrvatske iz Beograda, hrvatske političke stranke su prilično suzdržane, s obzirom da mi još ne znamo što je zapravo u Beogradu dogovoreno. Ono što je u Beogradu dogovoreno nije pozitivno ocijenjeno u redovima hrvatskih opozicijskih stranaka. *Ja mogu reći za svoju stranku, mi na to gledamo prilično negativno. Mi nismo željeli sudjelovati više na tim zborovima na onaj način na koji smo se bili dogovorili prije.* Ono što smatram najgorim elementom u tom dogovoru, to je suglasnost da policijski organi, jugoslavenske vojske mogu hapsiti civile u Hrvatskoj i to se već dogodilo u nekoliko slučajeva. To je potpuno suprotno hrvatskom Ustavu. Drugi negativni element tog dogovora je u činjenici da je dogovoreno da će se razoružati rezervni sastav policije. U ovom trenutku, oružje rezervnog sastava policije je smješteno u milicijske postaje i *ja svakako moram izraziti bojazan da se s tim oružjem može dogoditi ono što se dogodilo s oružjem Teritorijalne obrane*, koje je odjednom od strane vojske oduzeto. *Ja izražavam bojazan da se mi vraćamo u onakvu Jugoslaviju u kakvoj smo već bili.*«

Na pitanje što misli o izjavi Predsjednika HSP-a Dobroslava Parage, da je u Hrvatskoj izvršen vojni puč na jugoslavensko-boljševičko-unitaristički način, Dražen Budiša je rekao: »Ovo što se dogodilo u Hrvatskoj ima doista takav karakter da se može dogovoriti o pretjerano velikim koncesijama koje je hrvatsko

rukovodstvo dalo saveznom rukovodstvu i vojsci. Ako bi se dogodilo to da vojska nastavi hapsiti po Hrvatskoj i provoditi kontrolu nad organima vlasti Republike Hrvatske, onda bi se moglo to čak i nazvati svojevrsnim vojnim udarom na jugoslavenski način. Ali, ja bih ipak pričekao iduće dane da vidimo što smo mi to u Beogradu dobili, odnosno izgubili. *Ja smatram da je obrambena snaga Hrvatske smanjena i da je suverenitet Hrvatske bitno okrnjen. ONO ŠTO SE DOGODILO U BEOGRADU, po mom dubokom uvjerenju, JE JEDAN KORAK NATRAG U ODNOSU NA NEZAVISNOST KOJOJ TEŽIMO.«*

U vezi do sad uhićenih ljudi po Hrvatskoj od strane JNA, Budiša je istakao: »HSLS će 28. 1. izići sa zahtjevom i početi s potpisivanjem peticije da se ti ljudi pod hitno puste iz zatvora, a ako su počinili krivično djelo da budu predani redovnim sudskim organima Republike Hrvatske, a ne da budu u nadležnosti vojne policije i sudstva.«

U vezi teza da se Tuđmanov beogradski dogovor smatra pobjedom, Budiša je jednostavno rekao: »Gledajte, o pobjedi ne može biti ni riječi. Ja smatram ovako: *Mir je velika vrijednost, ali sloboda nije manja vrijednost od mira i Hrvatski Narod neće u ime mira žrtvovati svoju slobodu i suverenost.*«, zaključio je Budiša.

KAKO IZGLEDA BITI SAM SVOJ BOG U HRVATSKOJ

Voljeni sin Hrvata, Srba, muslimana s velikim M, Mađara, Talijana i Židova misli da je riješio problem dosadne muhe razoružavanjem hrvatske policije.

Šef stranke čiji smo dolazak na vlast proglasili Danom hrvatske državnosti izjavio za New York Times da će očistiti hrvatsku Vladu i redove HDZ-a od nacionalističkih ekstremista.

Hrvatska će postati centar za prihvat Židova iz Sovjetskog saveza u kojemu izgleda antisemitizam narasta do hitlerovskih razmjera, što međutim nije pokvarilo odnose Amerike i Sovjetskog saveza. Dobre i savezničke odnose Amerike i Sovjetskog saveza izgleda neće poremetiti ni masakri Sovjeta u Litvi i Latviji radi kojih je Amerika zabrinuta.

Jučerašnji Toronto Star donio veliku sliku demonstracija HDZ-a ispod koje je članak koji govori o raspuštanju Hrvatske pričuvne policije i specijalaca u zemjenu za smanjivanje gotovosti jugoslavenske vojske u vojarnama po Hrvatskoj.

HDZovski udbašići su tajili kojih tridesetak sati značajnu vijest s demonstracija HDZ da je tamo Hrvatski odbor za ljudska prava tražio glavu hrvatskog quislinga.

Premudrog od subote pred hrvatskim Saborom. Nisu mogli doći do izjave Nepogrešivog svjetskom novinstvu i jugoslavenskom predsjedništvu.

Služba dezinformiranja HDZ-a tvrdi da je hrvatski narod jedinstven iza oca hrvatskog Ustava i izumitelja hrvatske zastave. Javite im se na kontakt emisiju ako ne spadate u zbunjene i oduševljene.

Šef Oblasti Dosadne Muhe dr Milan Babić izjavio je razoružavanje hrvatske policije znači poraz ustašoidnih snaga u Hrvatskoj i izrazio puno povjerenje u JNA i Predsjedništvo Tamnice.

Šef stranke koja je riješila sve probleme organiziranja iseljene Hrvatske je pročitao negdje onu da su nepogrešivi samo Bog i luđaci.

Još nije odlučio što je od toga dvoje.

Današnji Toronto Star piše kako je Hrvatskoj rečeno da je spriječen krvavi građanski rat razoružavanjem hrvatske policije.

Star dalje piše da je budući predsjednik Tamnice Stipe Mesić izjavio da vojna intervencija armije protiv Hrvatske se ipak ne može isključiti.

Sjedinjene države su mogle spriječiti krvavi rat u Zaljevu koji je postao dnevna zabava milijardi TV gledalaca da su pristale na sazivanje Međunarodne konferencije o Palestini pa ipak su odlučile srušiti »arapskog Hitlera« i osloboditi Kuvajt koji je Iraku pripadao samo nekoliko tisuća godina.

Vladar nam je sve blagodati koje imamo uspio izboriti bez i jedne jedine kapi krvi, osim nešto malo Hrvata, koji se sami ubijaju ili iż neobjašnjenih razloga i zato ćemo mu zahvaljivati dok je svijeta i vijeka za nastavak hrvatskih svijetlih tradicija od Strozze do J.B.T.a.

Premudri je toliko zaposlen mnogo važnim poslovima mijenjanja imena ulica i trgova,

Svjetske novine su u zadnje vrijeme uglavnom »zaboravljale« da su Hrvati optuživani za ubojstva 2 i pol milijuna Srba, Židova i Cigana u 2. svjetskom ratu i radi toga je naš premudri Vladar odlučio promijeniti ime Trga žrtava fašizma u Trg hrvatskih vladara.

Prvaci HDZ-a su oduvijek znali da su demonstracije neprikladno političko sredstvo koje rabi samo ludi Gamulin koji zna samo demonstrirati, ali su sazvale najveće demonstracije u povijesti hrvatske dijaspore dok se još nije znalo da će Voljeni Predsjednik sklopiti povijesni sporazum u Beogradu sa Srbijanskim Hitlerom.

Danas će jedan radio program poznat po reklamiranju JAT-a i agencije »Jugo Love« za sklapanje ženidbenih i sličnih poslova sprema donijeti govor pogotovo onoga fašističkih žrtava da naprosto nema vremena za sastajanje s opozicijom koja je neozbiljna i ništa nije naučila od izbornog poraza. Za svaki slučaj je ipak odgodio izbore koje se po Ustavu predviđalo da mora sazvati u roku od godine dana.

Naš Premudri Vladar se genijalno ogradio u najvišem zakonu svoje zemlje od ratne hrvatske države koja je imala za saveznika Hitlera dok je i on onda bio na pravoj strani što potvrđuje činjenica da je bio saveznik još jednog nepogrešivog Josifa Visarionoviča Staljina.

Neprijatelji hrvatskog naroda su se prevarili. Mislili su da će Voljeni Predsjednik izmisliti samo svoju zastavu za svečane državničke prilike za upotrebu na predsjedničkom autu što su mu ga poklonili vječno zahvalni privremeni radnici u Njemačkoj i u predsjedničkim odajama koje će se tek izgraditi međutim uspio je naći vremena od teških državničkih poslova mijenjanja odijela po desetak puta na dan te partija tenisa, mijenjanja ulica i Trgova i još kojekakvih izmišljanja i prosuđivanja i stvorio nam je stijeg, lijep da ga se ne možeš nagledati u kome ima baš svega; i životinja i pruga i Davidovih zvijezda pa čak i višetisućljetni hrvatski grb, da se zna da je nekad i Hrvatska postojala, zašto ne kad se sve genijalno sredi to više nikom ne može smetati.

R. L.

PRIOPĆENJE OGRANKA HSP POSUŠJE

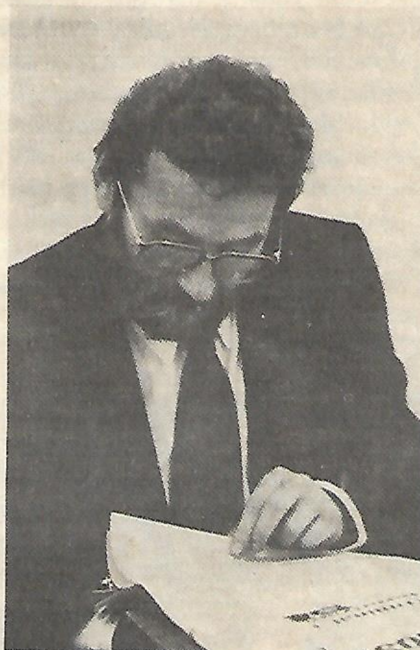
GLEDE POKUŠAJA RAZBIJANJA HSP U POSUŠJU I HERCEGOVINI OD STRANE GOSPODINA ŠUŠKA I ŠEKSA U SREDSTVIMA JAVNOG PRIOPĆAVANJA

Izjave ministra za iseljeništvo g. Gojka Šuška i podpredsjednika Sabora Republike Hrvatske g. Šeksa date na Radio Posušju i u dijelu tiska smatramo najobičnijim potvorbama i nedostatkom sluha za drukčije mišljenje sa stanovišta neokomunističkog totalitarizma. Staje nam pamet nad izjavom g. Šuška da radimo protiv Hrvatske, kada smo svjedoci činjenice da prepuni posuški Hotel, ganut sa suzama u očima, plješće demokrat-

Gojko Šušak

skim stajalištima o prirodnom pravu hrvatskog naroda na svoju domovinu, a ne onima koji političke programe (gospodarskih i nemaju), mijenjaju prema prilikama mjesta i vremena. Uvjereni smo da je misija Šeksa i Šuška imala za cilj razbiti buđenje HSP u Hercegovini, pri čemu je poglavito prozirna Šuškova izjava da

Vladimir Šeks

nema granice između Hercegovine i Dalmacije – što je obična neistina jer to nije program HDZ-a nego HSP-a. Ovakve izjave HDZ-ovskih čelnika stvaraju lažnu sliku o HSP kao nedemokratskoj stranci, pa se time može steći pogrešan dojam da pojava HSP znači opasnost za demokraciju što je samo puka insinuacija. G. Šeks upada sam u kontradiktornost kada kaže za HSP da je vatrena opozicija, kada je i sama HDZ u predizbornoj kampanji također bila vatrena opozicija, pa i on sam je na predizbornom skupu u Trilju govorio o obrani Hrvatske na Drini o čemu danas nema ni spomena. A glede Šeksovih izjava da HSP nema odgovornosti i da ne može ništa ozbiljnije učiniti na rješavanju opasnosti koje dolaze – možemo ustvrditi da su te izjave samo prebacivanje loptice od onih koji su na vlasti (a do jučer su bili opozicija), na današnju opoziciju. Ako smo demokrati i Hrvati, prepustimo hrvatskom narodu razlučiti tko mu prodaje toplu vodu, a tko ga, pak, upozorava da se pred nosom stvara novi povijesni dogovor koji sa sobom nosi opasnost gubitka i ovog ograničenog suvereniteta hrvatskog naroda.

OGRANAK HSP POSUŠJA
Ivica Karamatić, predsjednik

NEKA SE ZNA!

U HRVATSKOJ VEĆ NEKOLIKO MJESECI DJELUJE JEDNA NEREGISTRIRANA POLITIČKA SKUPINA, KOJA SEBE NAZIVA »HRVATSKA PRAVAŠKA MLADEŽ«. TU SKUPINU NAVODIO PREDVOĐI NEKI HRVOJE MATIJEVIĆ I MLADEN DŽAPIĆ, KOJI SE PREDSTAVLJAJU KAO PREDSJEDNIK I DOPREDSJEDNIK TE »OMLADINSKE ORGANIZACIJE«. ŽELIMO OBAVIJESTITI JAVNOST DA OVE OSOBE KAO I NJIHOVA ORGANIZACIJA NEMAJU NIŠTA ZAJEDNIČKOG SA HRVATSKOM PRAVAŠKOM MLADEŽI, KOJA DJELUJE U OKVIRU HRVATSKE STRANKE PRAVA.

Hrvatska stranka prava

OTVORENO PISMO GENERALNOM DIREKTORU HRVATSKE RADIO-TELEVIZIJE GOSPODINU ANTUNU VRDOLJAKU

Štovani g. Vrdoljak,

teško smo se odlučili da Vam napišemo ovo OTVORENO PISMO iz razloga što ne možemo Vas osobno okrivljivati za informativnu blokadu, koju je uvela, prije više mjeseci, HRVATSKA RADIO-TELEVIZIJA prema HSP. Ali kako ste Vi prije izvjesnog vremena preuzeli dužnost generalnog direktora te informativne kuće stoga smo dužni izvijestiti Vas o slijedećem:
Dolaskom na vlast HDZ 30. svibnja 1990. tadašnja Radio i TV Zagreb, a danas HRVATSKA TELEVIZIJA, kao i HR, uveli su potpunu blokadu informacija, kada je u pitanju HSP, kakva je bila karakteristična samo u vrijeme terorističkog režima J. B. TITA, za kojeg smo naivno mislili da je poražen na PRVIM »DEMOKRATSKIM« POSLIJERATNIM IZBORIMA.
Moramo istači da je HSP prije prošlogodišnjih izbora predsjednik HDZ-a g. dr. Franjo Tuđman molio da uđe u HRVATSKI DEMOKRATSKI BLOK, kako bismo zajedničkim snagama pobijedili vladajući boljševizam i tako otvorili demokratske procese u zemlji. Međutim dogodilo se ono što smo najmanje očekivali. U Hrvatskoj je po drugi put pobijedio boljševizam, koji je obukao u nacionalne boje slične bojama kojima je i Slobodan Milošević zaslijepio srpski narod, kako bi se što lakše popeo na vrh vladajuće piramide.
Vladajuća stranka, bojeći se istine pred Hrvatskim Narodom, uvodi totalnu blokadu, kako bi spriječila da ta ISTINA do njega dođe, misleći da će tako sačuvati ugled, koji je postigla u predizbornoj kampanji, obećavajući tome narodu kako će »HRVATSKU BRANITI NA DRINI, A NE BRANI JE NI U GLINI«.
Po starom boljševičkom načinu g. Franjo Tuđman, čim je postao predsjednik Republike Hrvatske, odriče se svih članova Hrvatskog demokratskog bloka, pa tako i Hrvatske stranke prava, proglašujući ovu stranku »ekstremističkom«, »šovinističkom«, »ustaškom«, pa čak u zadnje vrijeme i »fašističkom«, a prvake ove stranke »diletantima«, »egzibicionistima« i tome sl.
Kako protiv istine nema dokaza dopustite g. Vrdoljak da Vam navedemo samo nekoliko činjenica.
U zadnjih šest mjeseci HSP je osnovala u Hrvatskoj 47 ogranaka, a da o tome HTV, kao HR nije objavio niti jedne riječi. Isto tako samo u zadnja tri mjeseca HSP održala je političku tribinu u Rijeci, Splitu, Osijeku, Dubrovniku, Vinkovcima, Posušju, Dubrovniku, Tomislavgradu, Ljubuškom, Trogiru, Sarajevu, Virovitici itd. na kojima je bilo nazočno u prosjeku između 300 i 450 osoba, a o tome, opet, niti riječi na HTV ili HR. Zašto g. generalni direktore? HSP održala je 23. i 24. veljače ove godine svoj Prvi opći Sabor, na kojem je bilo 620 sabornika, gostiju, novinara i drugih uglednika, kao što je Jessi Flis, predsjednik odbora za vanjsku politiku liberalne stranke Kanade, koji je održao i zapažen govor o demokraciji i slobodi u Kanadi, te koji je na kraju svoga govora uzviknuo: »ŽIVJELA SAMOSTALNA, NEZAVISNA HRVATSKA«!, što po običaju HTV, HR, kao i druga sredstva javnog priopćivanja nisu ništa napisala ili izgovorila. Zašto g. Vrdoljak? Na tom Saboru bio je i Vaš novinar, kao i TV snimatelj, a na HTV je rečeno samo nekoliko riječi, kojima je oklevetana HSP i njezini prvaci, kao što je to bio običaj u vrijeme starog boljševičkog sustava, kada su se izmišljali neprijatelji, radi opravdanja svoga terorističkog režima.

Kako protumačiti činjenicu da je prije tri tjedna u prostorijama HSP-a održana konferencija za tisak na kojoj je bio nazočan i novinar HTV, kao i njezin snimatelj, a na HTV nije o tome rečena niti jedna riječ? Kako protumačiti činjenicu da je prije 14 dana u emisiji SPEKTAR trebao biti prikazan rad Sabora HSP u trajanju od 8 (osam) minuta, pa je iznenada došao nalog »odozgo« da se taj dio izbaci iz programa? Kako protumačiti činjenicu da se u HRVATSKI SABOR poziva predstavnike svih HRVATSKIH STRANAKA osim HSP, koja danas ima preko 85 ogranaka, 23.000 članova i preko 600.000 (šestotinatisuća) prikupljenih potpisa za HRVATSKU DRŽAVNU NEZAVISNOST? Što na sve ovo reči? Ako vladajuća garnitura u Hrvatskoj drži da je HSP »ekstremna stranka«, koja je u svoj POLITIČKI PROGRAM UGRADILA NEDEMOKRATSKA NAČELA? zašto se onda ovoj političkoj stranci, koju je registrirao KOMUNISTIČKI REŽIM 27. veljače 1990., ne dopusti da javno iznese svoja Temeljna načela putem HTV i HR? Kada se radi o napadu na HSP od strane neformalnih skupina ili pojedinaca tada su HTV, kao i HR širom otvorena vrata, a kada HSP odgovara na takve napade HRT ne daje odgovore, što bi bila dužna temeljem važećih zakonskih propisa.

Antun Vrdoljak

Zašto HTV i HR ne objavljuju prosvjede koje HSP upućuje protiv vojno-policijskog terora kojeg provodi vojni vrh i SAVEZNA POLICIJA u Hrvatskoj, na Kosovu, a u zadnje vrijeme i u Beogradu? Kako na sve ovo odgovoriti osim jednostavno konstatirati da je jedna boljševička garnitura zamijenila drugu, ali ovaj put na sasvim drugi način. U Hrvatskoj je zavladao informativni teror kakav je vladao i prije 30. svibnja 1990., ali ovaj put u puno gorem i opasnijem obliku.

Hrvatsku stranku prava, u zadnje vrijeme, naziva se »fašističkom strankom« koju treba čak i zabraniti. Zbog čega izmišljati ili namjerno stvarati »fašističku stranku« u Hrvatskoj, kada je znano da takvo nešto nitko u Hrvatskoj ne želi? Kome je sve to potrebno i zbog čega? Ne radi li se o starim prokušanim metodama koje su bile u praksi kroz zadnjih četrdeset i pet godina, kada su vladajući crveni teroristi izmišljali nacionaliste, separatiste, šoviniste, fašiste, ekstremiste i teroriste, kako bi mogli OPRAVDATI SVOJ BOLJŠEVIŠKI TEROR, proglašujući Hrvatski Narod ŠOVINISTIČKIM, SEPARATISTIČKIM, ZLOČINAČKIM i GENOCIDNIM, te ga tako držali u trajnoj pokornosti i strahu. No, u Hrvatskoj se ništa bitno nije dogodilo! Jedan boljševizam zamijenio je drugi. To nije potrebno posebno dokazivati pošto su činjenice više nego očite.

Svakako, po istoj metodi srpski VOŽD Slobodan Milošević ugrabio je svu vlast nad sredstvima javnog priopćivanja, tako da je do srpskog naroda mogla doći samo »MILOŠEVIĆEVA ISTINA«, dok se glas opozicije nije mogao čuti. Na »ISITINU« je imao pravo samo Milošević i njegova SPS odnosno SK, a glas najjače srpske opozicione stranke teško se probijao do srpskog naroda. Milošević je mislio da je njegova snaga nepobjediva, da je na izborima dobit mandat da radi što hoće, da može vući svoj vlastiti narod za nos, kao što su to činili njemu slični u prošlosti. Isto tako u Hrvatskoj to čini vladajuća stranka ili bolje reči u ime te stranke određeni broj ljudi, koji se boji izgubiti vlast, sakrivajući istinu od naroda, kao što su to činili oni koji su unesrečili čitav Hrvatski Narod.

Ali neka znaju da će istina do Hrvatskog naroda ipak doći, da će HSP rušiti, svim demokratskim sredstvima, VLADAJUĆE JEDNOUMLJE, koje je u ime izborne pobjede uveliko medijski terorizam protiv jedne najstarije HRVATSKE STRANKE, Hrvatske stranke prava.

Neka znaju svi oni koji misle sakriti istinu od naroda da nije daleko dan kada će PASTI I ZAGREBAČKA BASTILJA, koja je nedavno nazvana HTV, a da HRVATSKA NIJE BILA NITI JEDNOG DANA, nego je sredstvo javnog priopćivanja samo jedne političke stranke, koje je sjaj sasvim izblijedio.

Eto, gospodine generalni direktore, ovo su činjenice protiv kojih nema dokaza. Da bi se do istine moglo doći neka se čuje i druga strana. Ali druga strana u odnosu na HDZ jest HSP, koju gospoda na vlasti smatraju »MARGINALNOM STRANKOM«, kao što je i g. S. Milošević jednako tako mislio u odnosu na OPOZICIJU.

Međutim, pripreme za prosvjed OPOZICIJE U HRVATSKOJ su u toku unatoč zahtjeva SK odnosno SDP da se u Hrvatskoj zabrane »EKSTREMNE STRANKE«. Samo taj predlagač treba znati da HSP ne razlikuje FAŠIZAM OD KOMUNIZMA, jer su jedan i drugi unesrećili HRVATSKI NAROD, kao i mnoge narode svijeta, ali između njih postoji ipak jedna razlika, a to je ŠTO SU FAŠISTI PROGONILI I UBIJALI NA OVIM NAŠIM PROSTORIMA 4 (ČEITIR) godine, a komunisti 44 (četrdeset i četiri). Fašisti imaju svoje jame, a komunisti Jazovku, Bleiburg, Goli Otok, Gradišku, Lepoglavu i 2 milijuna prognanih Hrvata u tuđinu.

O svemu ovom još će biti govora, jer se istinu ne može zabetonirati.

Na kraju g. direktore moramo iskreno priznati da ne očekujemo objavljivanje sadržaja ovog pisma, jer je istina protiv neistine vrlo opasna. Ipak možda će i u HRVATSKIM MEDIJIMA početi, nakon Beograda, puhati drugi vjetrovi, kako se ne bi uskoro dogodila nepredviđena oluja.

Povijest je učiteljica života!
Srdačno Vas pozdravlja

Predsjednik
Hrvatske stranke prava
Dobroslav Paraga

Dopredsjednik HSP
Ante Paradžik

Glavni tajnik
Krešimir Pavelic

Njegovoj Eminenciji
Jakub Hadži-Selimovski,
reis-ul-ulema
71000 Sarajevo
Save Kovačevića 2

Vaša Uzoritosti,

Povodom izbora za reis-ul-ulemu Muslimanske vjerske zajednice u nas – dopustite da Vam izrazim najsrdačniju čestitku i uspješnu duhovnu službu muslimanskim vjernicima od kojih su najveći dio hrvatskog porijekla na području BiH.

Također izvolite primiti čestitke na početku posta mjeseca Ramazana.

S veleštovanjem

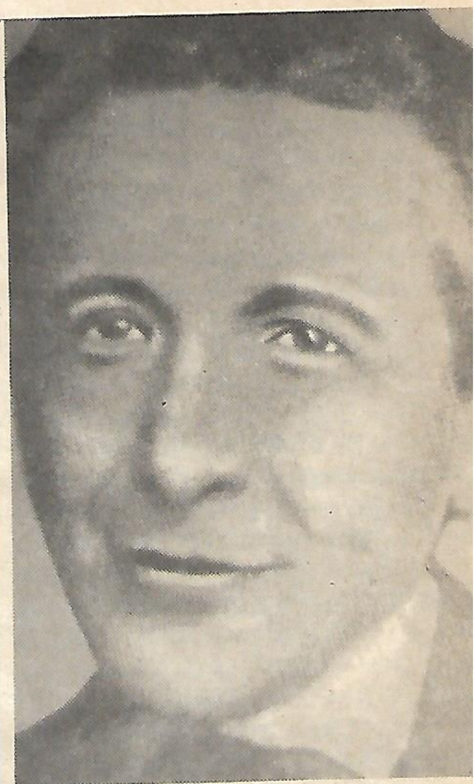
Dobroslav Paraga,
predsjednik Hrvatske stranke prava

Zagreb, 16. 3. 199.

ZAHTJEV HRVATSKE STRANKE PRAVA HRVATSKOM SABORU – VRATITE STARČEVIĆEV DOM PRAVAŠIMA!

Prvaci Hrvatske stranke prava u Saboru Republike Hrvatske

Gg. Dobroslav Paraga i Ante Paradžik susreli su se sa predsjednikom Sabora Republike Hrvatske dr Žarkom Domljanom u njegovom kabinetu 18. ožujka. Za vrijeme jednosatnog susreta predsjednik i dopredsjednik Hrvatske stranke prava predali su g. Domljanu novi statut i temeljna načela HSP-a koja su usvojena na Prvom općem Saboru HSP-a 24. veljače ove godine. Gosti su ostali više nego iznenađeni kada su iz usta predsjednika Sabora saznali da on nije uopće bio obaviješten o posjeti uglednog kanadskog političara kongresmena i lidera vodeće Liberalne opozicione stranke g. Jesse Flissa, koji je doputovao u Zagreb specijalno za Kongres Hrvatske stranke prava, ali nije pripušten u hrvatski Sabor premda je bio više puta najavljivan u Sabor Republike Hrvatske i kod predsjednika dr F. Tuđmana. Primio ga je jedino u privatni posjet Njegova Uzoritost zgb kardinal dr Franjo Kuharić.
U toku posjeta lideri HSP-a izrazili su neslaganje sa blokadom sredstava javnog priopćavanja i zahtijevali jednaki tretman za Hrvatsku stranku prava kao i za druge opozicione stranke. Istovremeno, raspitivali su se zašto vladajuća stranka ne dopusti održavanje izbora za ona saborska mjesta koja su ostala nepopunjena nakon što su neki sabornici otišli na državne funkcije, ali nisu dobili jasan odgovor.
Dr Domljan je pohvalio hrabrost HSP-a i naglasio da je takva stranka itekako potrebna da ne bi vladajuća stranka otišla previše ulijevo. Prvaci HSP-a predali su ujedno dr Domljanu Zahtjev za povratak Starčevićevog doma u Zagrebu sadašnjoj Hrvatskoj stranci prava, čiji je predsjednik dr Josip Frank izgradio pravaški dom davne 1895. godine.
Sa dr Domljanom prvaci HSP-a dogovorili su se za organiziranje posjeta jedne ugledne političke ličnosti iz SAD koja će uskoro posjetiti Hrvatsku na poziv Hrvatske stranke prava.

Milan Šufflay 1879. – 1931. god.

Na koncu srdačnog susreta gg. Paraga Paradžik predali su predsjedniku Sabo knjigu o dr Milanu Šufflayu povodo 60. obljetnice atentata na ovog svjets priznatog znanstvenika i ideologa Hrva ske stranke prava.

UREDNIŠTVO H

Štovani Naslove,

Godine 1895. u Zagrebu na Starčevićevom trgu izgrađen je »Starčevićev Dom« koji je dat na korištenje Hrvatskoj stranki prava. Godine 1941. zakonskom odredbom Nezavisne države Hrvatske o osnivanju »Zaklade oca domovine dra Ante Starčevića« od 15. VII. 1941. Br. CXLXXXIX – 691-Z. P. 1941. Dom je došao u državni posjed, a odlukom Ministarstva prosvjete općeg odjela pravnog odsjeka Br. 16047 I-46 od 2. marta 1946. odnosno 21. maja 1947., uknjiženo je pravo vlasništva na nekretnine u korist Federativne Narodne Republike Jugoslavije.
Dne 25. veljače 1990. godine obnovljena je Hrvatska stranka prava koja je upisana u Registar kod nadležnog državnog organa 27. veljače 1990.
Budući da smatramo da su se stekli svi uvjeti za vraćanje Starčevićevog Doma vlasniku to jest Hrvatskoj stranki prava, molimo Naslov da isti vrati našoj stranki u što kraćem roku.

Lideri Hrvatske stranke prava gg. Paraga i Paradžik prigodom predaje zahtjeva povratak »Starčevičevog doma« dru Žarku Domljanu, predsjedniku Sabora Repub Hrvatske 18. ožujka 1991.

PISMO UREDNIŠTVU 'VJESNIKA', Zgb

Tuđman je rekao da će se hrvatsko redarstvo braniti. Računa se da Hrvatska pod oružjem ima kojih 39 tisuća policajaca od toga dvadeset tisuća Srba.

Hrvatska vlada stalno poziva hrvatski narod da ne dopusti nikakove provokacije, kako se ne bi dalo povoda armiji. Sve podsjeća na igru mačke i miša. Mački ne treba nikakova provokacija sa strane miša da bi započela smrtnu igru s njime. Srbi su u daleko povoljnijoj poziciji, jer oni odabiru čas napada, a i bolje su naoružani. Samom policijom se Hrvatska neće moći obraniti. Primjeri Litve i Latvije pokazuju da je narod, makar i goloruk, najbolja obrana. Litvanci i Latvijci su svojim ljudskim štitom oko važnih ustanova, internacionalizirali svoj problem, Gorbačovu je obustavljena pomoć i okupatorske jedinice su bile prisiljene na uzmak. Onakovih demonstracija kao što su bile za vrijeme isticanja Ultimatuma na Jelačićevu trgu treba po cijeloj Hrvatskoj. Narod koji viče protiv ropstva svijet ne može i neće shvatiti kao provokaciju. Propale su iluzije o suverenosti i najslobodnijoj zemlji na svijetu. Ne može se biti suveren s punim kasarnama okupatora u svakom gradu. Hrvata je 1945. bilo više nego Iračana. U nezavisnosti makar i pod despocijama, Iračani su se u četrdesetak godina namnožili na 18 milijuna i bez obzira što tko mislio o Sadamu Huseinu mora imponirati iračka odvažnost za suprotstavljanje čitavom svijetu. U nekim mjestima Hrvatske narod već danima spontano organizira straže i priprema prepreke za brzo postavljanje na prometnice u slučaju prodora srbijansko soldatske. Nema te Armije na svijetu koja može stalno držati pod okupacijom cijeli narod, ako je narod spreman na žrtve za slobodu. Povijest je to dokazala nebrojeno puta. U teškim situacijama narodu, međutim, trebaju jasne upute, a ne nakakva lukava dogovaranja. Teško je vjerovati da netko ozbiljno misli narod dignuti na obranu dok se taj narod pred napad razoružava i to u dosluhu s napadačem. Josip Boljkovac će ostati sinonim za izdajnika u hrvatskom rječniku. Policija bi trebala osigurati vodovode i dalekovode, električne centrale i brane. Takovu akciju svijet neće moći krivo razumjeti, već će pozdraviti kao normalne akte pravne države. Iz Hrvatske dolaze pozivi za intervencije u korist Hrvatske kod međunarodnih faktora. Teško je imati utjecaja na međunarodne faktore s razbijenom emigracijom u kojoj više nitko ne predstavlja ništa. Treba raditi na izgrađivanju struktura koje će predstavljati hrvatske zajednice. Skupo ćemo platiti što ih nemamo spremne. U svakom slučaju dok Hrvatski narod sam ne pokaže odlučnost za obranu, na tom planu se ne može učiniti mnogo, pogotovo sada dok je svijet zabavljen nemoralnim ratom u Zaljevu. Nema mjesta za paniku, jer ovo što se događa nas nije smjelo iznenaditi, karte su izmiješane već odavno.

Dr. Josip Gamulin,
predsjednik Hrvatskog
odbora Toronta

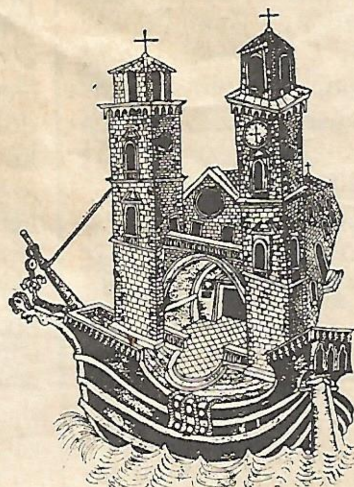
SLOBODNA DALMACIJA
Split

DEMANTI

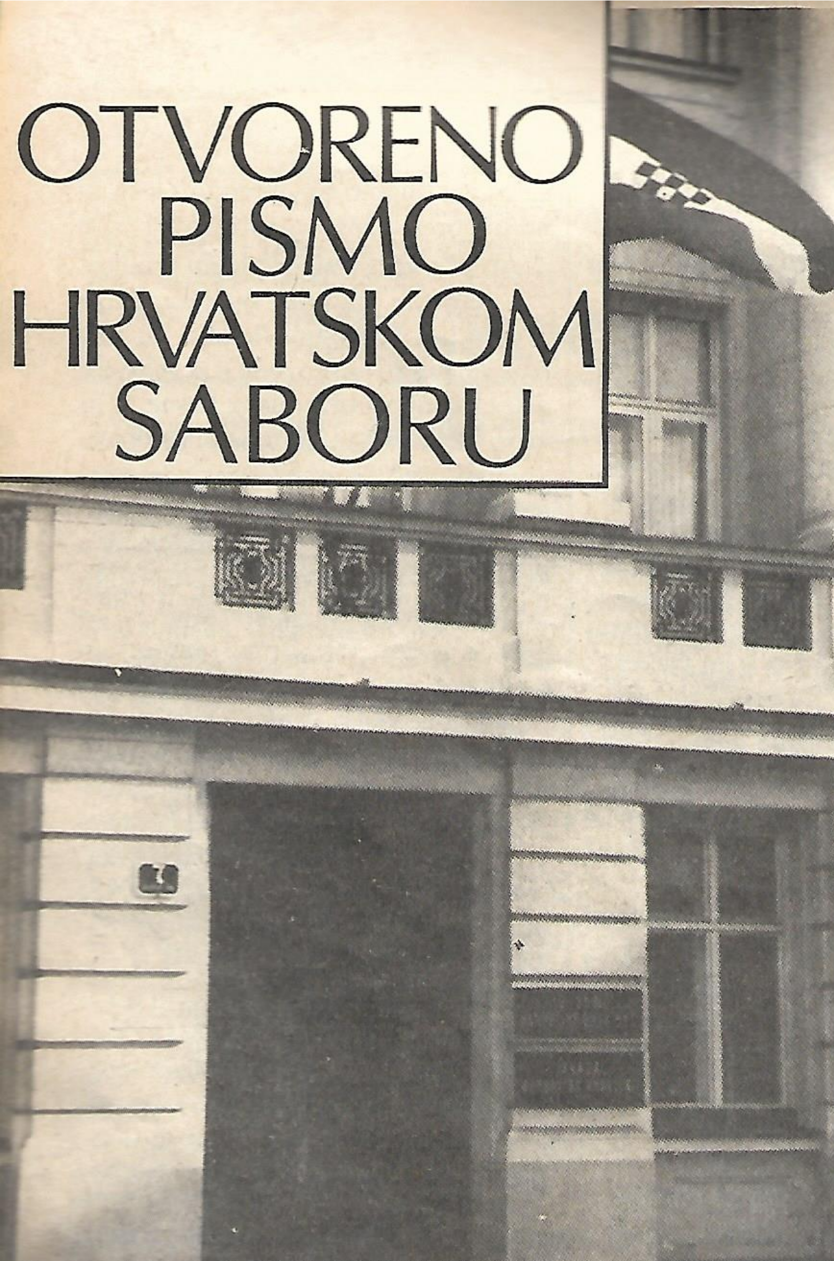
U Vašem cijenjenom listu »SLOBODNA DALMACIJA« od 22. siječnja ove godine objavljen je članak pod naslovom
PERINOVIĆ POSTAO PRAVAŠ
U taj članak namjerno je uvršen i dio pismo kojeg Vam je poslao neki »predsjednik grubinog ogranka HSP-« iz Grubine i »predsjednik« IO HSP-a Imotski Slavko i Tomislav Jonjić.
Kako HRVATSKA STRANKA PRAVA nije do danas osnovala niti jedan svoj ogranak u Imotskom niti južno od Splita dužni smo izvijestiti naslov da se radi o čistoj dezinformaciji i obmanjivanju javnosti od strane navedenih potpisnika »priopćenja«.
Isto tako u registru HSP u Zagrebu postoji svega 14 članova HSP-a a ne kako to tvrde dezinformatori »70 pravaša«. Želimo istaći da je Tomislav Jonjić još prošle godine brisan iz članstva HSP-a, u skladu sa člankom 6. i 7. Statuta Stranke, pa shodno tome takva »priopćenja« imaju za cilj obmanjivanje javnosti i nanošenje političke štete HSP, služeći tako interesima onih koji su razbili HSS, a sada nastoje razjediniti i HSP.
Štovani naslove,
nadamo se da ćete gore navedeni demanti objaviti u jednom od narednih brojeva Vašeg cijenjenog lista, kako bi javnost koja čita SLOBODNU DALMACIJU bila upoznata sa činjeničnim stanjem.

Unaprijed se zahvaljujemo

Dobroslav Paraga

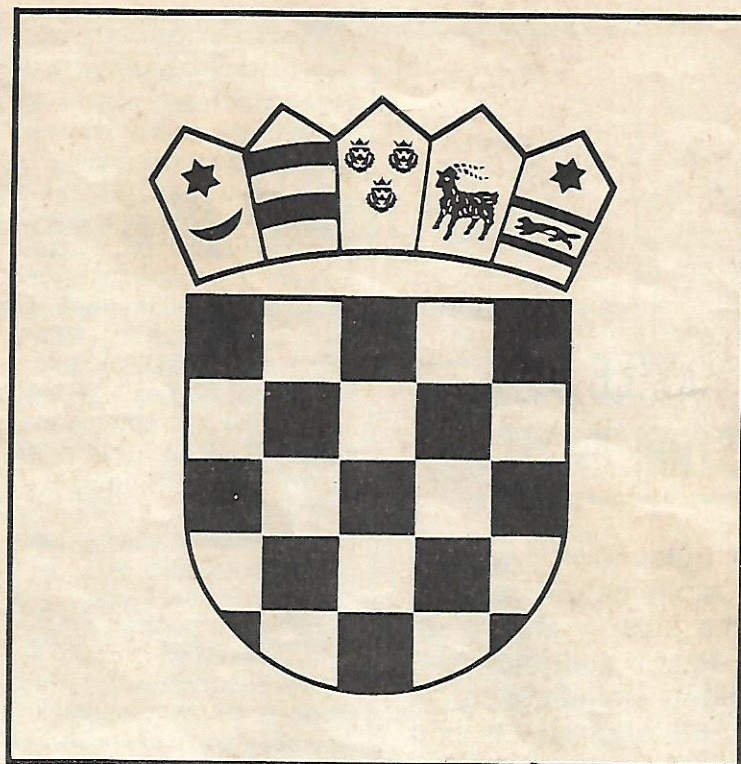
OTVORENO PISMO HRVATSKOM SABORU

ZAŠTO HRVATSKI GRB NIJE HRVATSKI?

Vrlo štovana Gospodo!
Na početku nove 1991. godine, u ime svoje i prijatelja istomišljenika, želim Vam svima puno sreće u privatnom životu i javnim odgovornim poslovima koje obavljate za dobro hrvatskoga naroda i svih građana lijepe naše domovine Hrvatske.
Shvaćamo razloge za kratkoću vremena pri donošenju novog hrvatskog, demokratskog Ustava, ali nam se čini potpuno neprihvatljivim promjena u državnim i narodnim simbolima povijesnog hrvatskog grba i hrvatske zastave. Nije nam uopće jasno čemu najnoviji dodaci pokrajinskog kraktera povijesnom i od svih Hrvata opće prihvaćenom hrvatskom grbu a time i hrvatskoj zastavi.
Većini naroda je sigurno dobro poznato da hrvatski kockasti grb nije ni kakva »šahovnica« kako ga mnogi neupućeni ili zlonamjerni nazivaju, nego da je to štit hrvatskih ratnika sa izvornim crveno-bijelim ili bijelo-crvenim poljima, još iz pradomovine Perzijsko-Iranske, a koje su boje označavale istok i zapad. Dakle, taj hrvatski štit-grb je simbol sveukupnog hrvatskog naroda iz njegovih najstarijih povijesnih vremena. Boje hrvatske zastave – trobojnice su također uzete iz naše ranije povjesti. Tim bojama su simbolizirane Primorska i Posavska Hrvatska, te je ban Jelačić od tih boja kombinirao našu sadašnju, konačnu zastavu: crveno-bijelo-plave boje.
Koliko mi je poznato, hrvatski kockasti štit-grb se počeo stavljati na središnje bijelo polje naše hrvatske zastave krajem devetnaestoga i početkom dvadesetoga stoljeća. Time je hrvatska zastava dobila svoje konačno, zaista, izvanredno lijepo znamenje i postala jedna od najljepših zastava cijeloga svijeta. Pod tom, izuzetno lijepom, zastavom borile su se stotine tisuća Hrvata i Hrvatica tijekom dvadesetoga stoljeća. Pod tom zastavom proliveni su potoci hrvatske krvi! Ta je zastava postala simbolom hrvatskoga naroda diljem Domovine i cijeloga svijeta, kroz ovo stoljeće, a posebice kroz njegovu drugu polovicu, u kojemu se razdoblju hrvatska zastava zabranjivala u domovini Hrvatskoj i zbog koje su tisuće Hrvata i Hrvatica zatvarane, proganjane, kažnjavane... Zahvaleći hrvatskom izbjeglištvu tu je zastavu upoznao cijeli svijet, izravno ili preko TV prijemnika, u toliko prigoda hrvatskih nacionalnih i vjerskih manifestacija po svim evropskim i svjetskim gradovima.
Zbog čega se sada došlo na ideju dopunjavanja hrvatskoga grba sa srednjovjekovnim simbolima hrvatskih pokrajina kao i gradova (Dubrovnika i dijelom Zagreba) meni osobno nije jasno kao ni mnogima s kojima o tome razgovaram. Nejasnoća je tim veća što su ti dodatni simboli uzeti samo iz jednog dijela domovine Hrvatske, to jest iz avnojevske Republike Hrvatske. Pitamo se što je sa simbolima drugih dijelova Domovine-Bosne i Hercegovine te Srijema i Boke Kotorske?! Isticanjem srednjovjekovnih regionalnih simbola, samo jednoga dijela domovine Hrvatske, koji sami po sebi zaslužuju svako štovanje, je nepotrebno jer je hrvatski narod dovoljno svijestan svoga zajedništva koje simbolizira povijesni hrvatski štit-grb i hrvatska trobojnica. Autonomaše i neprijatelje hrvatskog jedinstvva neće suzbiti nikakve kombinacije simbola...
Zar smijemo odustajati od višestoljetne borbe hrvatskoga naroda za svoja hrvatska, narodna, suverena prava u povijesnim prirodnim i etničkim granicama?!
Povijesni hrvatski grb i zastava su najveće svehrvatske narodne i državne svetinje, koje su u tom istom hrvatskom demokratskom Saboru potvrđene i prihvaćene samo prije koji mjesec, i zaista me čudi da se nitko od tolikih zastupnika nije usprotivio promjenama tih simbola. Zar se ne shvaća važnost tih simbola za svakog Hrvata, poput narodnog imena i imena domovine Hrvatske?! Po mojemu mišljenju ti bi se pokrajinski i gradski simboli avnojevske Republike Hrvatske mogli stavljati na specijalni grb i zastavu Hrvatskog sabora ove Republike, ali ne na svenarodni hrvatski grb i hrvatsku zastavu. Ti dodaci u vidu krune (zar Tomislavove, Krešimirove, Zvonimirove?) mogli bi estetski pristajati iznad samog štitagrba u hrvatskoj sabornici

avnojevske Republike Hrvatske, ali ni u kojem slučaju takav grb ne može simbolizirati sve Hrvate Domovine i svijeta, jer je skupa sa zastavom i estetski i politički neprihvatljiv...
Jedino bi iznad hrvatskog štita-grba, na crvenom polju zastave, mogla doći u obzir zvijezda šestokraka, koju su u svoje grbove stavljali neki hrvatski prvaci srednjega vijeka, koju je imao i Hrvatski »Ilirski« preporod, koja je sadržana u grbu grada Zagreba i koja u biti simbolizira šest starih pokrajina koje su Hrvati naselili pri svojem dolasku u novu Domovinu 626. godine i koje su se kroz povijest nalazile u hrvatskom narodnom i državnom zajedništvu a to su: Hrvatska, Slavonija, Dalmacija, Istra, Bosna, Hercegovina.

Osobno pitam hrvatsko Vrhovništvo kako će sada Hrvati Bosne i Hercegovine moći isticati dopunjeni hrvatski grb i s takvim grbom hrvatsku zastavu?! To više nije niti grb niti zastava bosansko-hercegovačkih Hrvata! Ovim dodacima su Hrvati nasilno i umjetno podijeljeni kako narodnosno tako i teritorijalno u povijesnim, prirodnim i etničkim granicama svoje Domovine. Smatram da se tom odlukom odstupilo i od pravila same Heraldike koja propisuje samo tri simbola u jednome grbu! A koliko ih sada ima taj hrvatski grb i tko ga može tako kompliciranog pamtiti i crtati? Znači li to da svako preuzimanje vladajuće uloge nad Hrvatima i Hrvatskom mora zadirati u temeljne simbole i svetinje hrvatskoga naroda i Hrvatske? Za vrijeme Nezavisne Države Hrvatske stavljali su svoje »U«, komunisti dodavali svoju crvenu petokraku, a hrvatska demokracija nadmašuje sve...
Također se nedavno službeno ističe kako Hrvati žive još i u Bosni i Hercegovini, Srbiji i Crnoj Gori... Umjesto da se kaže da Hrvati žive i izvan svojih Republika – Hrvatske, Bosne i Hercegovine, još i u Srbiji i Crnoj Gori, kao i u drugim državama Europe i svijeta... Nikada ne zaboravimo da je vjekovna borba hrvatskoga naroda bila za ostvarenje svojih suverenih prava u povjesnim, prirodnim i etničkim granicama domovine Hrvatske. Hrvatski narod ne traži ništa tuđe i kao takav ne treba nikakve avanturiste, ali ne treba niti hrvatske minimaliste!
Osobno sam od rane mladosti zatvaran, udaran, ranjavan, proganjan Domovinom i tuđinom zbog zauzimanja za temeljna prava i slobode svih Hrvata cijele domovine Hrvatske, a ne samo avnojevske Republike Hrvatske. Sličnih Hrvatica i Hrvata bilo je na stotine tisuća koji smo robovali i krvarili za iste nam ciljeve, pod istom hrvatskom trobojnicom sa hrvatskim štitom-grbom na bijelome polju, poštujući i voleći jednako sve hrvatske krajeve i pokrajine sa svim njihovim obilježjima, u povijesnim, prirodnim i etničkim granicama naše Domovine.
Povjesni hrvatski grb i trobojnica simboliziraju sve nas i naše žrtve te nikada od tih svetih simbola nećemo ni po koju cijenu odustati!
Nadam se i vjerujem da će se moje dobronamjerne sugestije i opaske, u interesu jedinstva i dobrobiti hrvatskog naroda i svih građana domovine hrvatske, ispravno shvatiti i prvom odgovarajućom prigodom razmotriti.

Uz štovanje i srdačne pozdrave!
Mate Čavar

POZIV HSP-a!!!
ZA SPOMEN PLOČU HRVATSKIM MUČENICIMA

Prijedlog i poziv za podizanje spomen ploče u Zagrebu članovima naših obitelji koji su stradali u ratnim i poratnim godinama

Gotovo da nema hrvatske obitelji koja nije izgubila u ratu ili nakon rata nekoga od svojih najbližih. Svi su oni poginuli ili ubijeni samo zato jer su bili Hrvati, jer su ljubili svoju domovinu i svoj narod. Svoj našoj rodbini, bližoj i daljnjoj želimo podići zajedničku spomen-ploču na kojoj ćemo ovjekovječiti njihova imena.
Pošaljite na adresu HSP – Šenoina 13 što prije podatke članova vaših obitelji (dolazi u obzir i daljnja rodbina) kojima želite ovjekovječiti spomen: ime i prezime, godina rođenja i smrti, mjesto i kolnosti smrti (nestanak, ubojstvo, tko su bili ubojice itd.)

Izvršimo svoj dug poštovanja i trajnog sjećanja na hrvatske mučenike! Neka njihove žrtve koje su položene na oltar Domovine budu izvor nadahnuća nama i budućim naraštajima da cijenimo ono za što su oni prolili svoju krv, da radimo za bolju budućnost hrvatskog naroda!

DOKLE ĆETE ZLORABITI NAŠU STRPLJIVOST?

• Riječku privredu i dalje, uglavnom, predvodi ona ista garnitura koju je ranije ustoličila stara korumpirana komunistička vlast • Mislim da jednom treba do kraja raščistiti s eklatantnim pojavnim oblicima srušenog boljševizma, te jasno označiti i javno se distancirati od svih oblika totalirizma – ističe dr. Boris Kandare

Ova čuvena izreka rimskog filozofa i političara Cicerona (Quousque tandem abutere patientia nostra) budi se u mojim mislima pri svakodnevnom suočavanju s još očitim pojavama bivšeg komunističko-totalitarnog sustava u Rijeci.

30. svibnja 1990. proslavili smo Dan hrvatske državnosti, čime je još jednom definitivno potvrđena jasna izborna pobjeda narodnih hrvatskih opcija nad ostacima bivšeg jugoslavenskog boljševičkog režima. Nakon tako neprijeporno izražene volje većine hrvatskog naroda trebalo je raščistiti i s temeljnim pojavama totalitarizma u što je svakako trebalo ubrojiti i osobe koje je inaugurirala bivša vlast. Međutim, mnogi izraziti simboli starog sistema su i nadalje u Rijeci ostali nedirnutim, čime – u mojim očima – svakim danom dobivaju sve više na važnosti.

Privredu ovog našeg grada i dalje, uglavnom, predvodi ona ista garnitura koju je ranije ustoličila stara korumpirana komunistička vlast. Kako je moguće da nakon svega što se u zadnje vrijeme u Hrvatskoj dogodilo, još uvijek na čelu riječke LUKE stoji Josip Štefan, koji je kao istaknuti komunistički funkcionar obnašao mnoge važne dužnosti u prevladanom jugoslavensko-boljševičkom društvu (da se podsjetimo, bio je – između ostalog – sekretar OK SKH U Rijeci, direktor RTV centra Rijeka, generalni direktor LUKE i JUGOLINIJE, predsjednik SO Rijeka, itd)? Ne može me nitko uvjeriti u to da će novom mimikrijom starog poimanja vlasti jedan izraziti predstavnik sustava dogovorne ekonomije postati zagovornikom tržišnog načina privređivanja. Kako može jedna osoba, koja je u boljševičkoj strukturi vlasti bila stvarno nezamjenjiva, postati nosiocem demokratskog preobražaja privrede i društva? Kako može jedan nepokolebljivi tehnokrat socijalističkog samoupravljanja postati istinski reformator gospodarstva koje treba ovoj napaćenoj zemlji donijeti toliko žuđeni prosperitet? Možda je sve to teorijski i moguće (iako u to ne mogu nikako povjerovati), ali zar moramo opet trpjeti nove eksperimente koji se temelje na kondicionalnom sotonskom razmišljanju o tome da su možda upravo takve osobe ipak nosioci onih – toliko priželjkivanih – pravnih i nezaobilaznih vrijednosti.

Sve se ovo – naravno – odnosi i na one rukovodioce riječkih privrednih organizacija u čijem je postavljanju bivša SKH imala odlučnu riječ. To su – primjerice – Milivoj Brozina (JUGOLINIJA), Marinko Ključariček (TRANSJUG RIJEKA) Antun Lenac (JADROLINIJA), Damir Vrhovnik (VIKTOR LENAC) i mnogi drugi.

Kako se mora osjećati onaj građanin Rijeke koji je u doba komunističkog jednoumlja bio ponižen i uvrijeđen, kada se na glavnom šetalištu ovog grada pojavljuju ohola i dobro raspoložena lica dojučerašnjih »superfunkcionara«, kao što su npr. Marijan Kalanj, Vilim Mulc i drugi?

Kako je stanovniku ovog grada kada se na svakom koraku susreće sa simbolima omrznutog, ali očito još nedovoljno skršenog, boljševičkog sistema? Za hrvatsko pučanstvo je uvredljivo da u jednoj od najljepših palača ovog grada, koja je bila građena za promicanje glazbene kulture, mora i dalje u punom svjetlu sijati Dom JNA. Ova institucija pripada onoj istoj oružanoj organizaciji koja javno poziva rušenje svega za što se je hrvatski narod plebiscitarno odlučio i koja na razvalinama korumpiranog jednoumlja uporno nastoji prijetnjom oživjeti srušeni komunističko-boljševički sistem.

Zar građanin Rijeke mora u samom središtu svoga grada trpjeti postojanje Centra za idejno-teorijski rad bivše Općinske konferencije bivšeg SKH (poznatijeg kao MARKSISTIČKI CENTAR) koji su bivše vlasti ustoličile u prostorijama nasilno ukinutog KLUBA KULTURNIH RADNIKA RIJEKE?!

Smatram da je nedopustiv ovakav oblik toleriranja osoba koje su se kompromitirale u komunističko-totalitarnoj »kadrovskoj kombinatorici«. Nadalje, smatram da je neodrživa i obzirnost prema zatečenom stanju u lokalitetima koji bi mogli oživjeti važne kulturne djelatnosti koje su u ovom našem gradu bile neopravdano zaustavljene. Rezultati ovih postupaka bez sumnje predstavljaju stvarni otpor i zlonamjerno ometanje puta usmjerenog prema čvrsto izraženoj narodnoj volji, kao i pokušaj rušenja povjerenja građana u rezultate njihovih izbora u Hrvatskoj.

Zar mora još uvijek žila kucavica ovog grada ići ulicama koje nose imena XIII. divizije proleterskih brigada, Rade Končara, Borisa Kidriča, Marksa i Engelsa? Naš centralni trg nosi ima Palmiro Togliatti, dakle ime čovjeka koj je punih 37 godina bio sekre tar KP Italije, a 9 godina (sv do svoje smrti) sekretar zlo guke Kominterne; njegovo j ime u susjednoj Italiji simbo nepopularnog boljševičko internacionalizma!

Zar se neke naše ulice mo raju i dalje nazivati po V. Lenjinu, desetorici strijelja nih, 29. novembru, narodnc omladini, bratstvu i jedinstv i tome slično?

Mislim da jednom treba d kraja raščistiti s eklatantnir pojavnim oblicima srušeno boljševizma, te jasno označi i javno se distancirati od svi oblika totalitarizma. U vezi time treba ideju o hrvatsk samostalnoj državi očistiti c socijalističko samoupravn natruha i hrvatskom puku k načno ponuditi život u pr vednom i čovjekoljubnom dru tvu.

Samo u takvom ozračju samostalna i suverena hrva ska država moći postati čl nicom ujedinjene Europ dakle zajednice u kojoj pojam Domovine biti izna pojma države a u kojoj će h vatsko pučanstvo konač moći postati gospodare svoje organizacije vlasti.

Dr. Boris KANDAF
RIJEKA D. Godine 12

Muslimanska narodnost nije znanstvena

NEPOVIJESNI NAROD

Kad je hrvatski sabor u svojoj adresi na kralja Franju Josipa I. podnio zahtjev za ujedinjenje kraljevina Hrvatske Slavonije i Dalmacije s novooslobođenim teritorijem Islamizirane Hrvatske (Turska Hrvatska), Hercegovine i Bosne onda je saborsko poslanstvo dobilo odgovor od kralja, da je »sabor, govoreći o Bosni i Hercegovini prekoračio svoju nadležnost«.
Ban Ivan Mažuranić je pao, ali Hrvati nikad ne će zaboraviti taj događaj, niti mogu ikada povući saborski zaključak o ujedinjenju, niti mogu stvoriti neki novi zakon, koji bi poništio saborski zahtjev iz prošlog stoljeća.
U najnovije doba za sadašnje izbore »Koalicija narodnog sporazuma« umetnula je takav zaključak u svoj izborni program, pa je zanimljivo kako će proći u trci za glasovima. U svakom slučaju, taj postupak nije znanstveno opravdan.
Zahtjev Huseina Mesića Hrvatskoj demokratskoj stranci, da se odrekne saborskog zaključka iz prošlog stoljeća ima svoju političku podlogu, ali on zaboravlja da je zahtjev uputio na pogrešno mjesto. Odlučivanje o suverenim pravima hrvatskog naroda ima samo hrvatski sabor, pa tako i opovrgavanje zaključka hrvatskog sabora o ujedinjenju hrvatskih zemalja iz prošlog stoljeća zadržao je za sebe isključivo sabor Republike Hrvatske i to pravo nije prenio ni na koga, a pogotovo to pravo nema bilo koja politička stranka, ili neka koalicija političkih stranaka, pa makar se ona zvala i »Koalicija narodnog sporazuma«.
Ta ista pogreška napravljena je, od tih istih jugoslavenski orjentiranih ljudi, u pitanju imena hrvatskog jezika sredinom prošlog stoljeća, kad su polupismeni jezikoslovci i politički nepismenjaci pod vodstvom V. S. Karadžića, po ideji Petra Preradovića, nasilno mijenjali ime hrvatskog jezika bez ikakvog obzira na znanost i povjesno suvereno pravo hrvatskog sabora. Možda su povjerovali Karadžićevom spisu, da su u Hrvatskoj samo »Srbi svi i svuda«, pa zato ne treba voditi nikakvu brigu o pravu hrvatskog sabora. Čitava raspra o nazivu hrvatskog jezika još nije pravno završena, ali potpuno je sigurno da hrvatski sabor ne može izgubiti svoje pravo o odlučivanju o nazivu hrvatskog jezika ni pred kojom saveznom ustanovom.
Neprijateljsko djelovanje V. S. Karadžića protiv hrvatskog naroda, dovoljan je razlog da se razmisli o brisanju njegovog imena iz popisa počasnih građana grada Zagreba, a Karadžićevoj ulici u Zagrebu treba dati drugo ime.
O osvajanju i oslobađanju Islamizirane Hrvatske i Bosne povjesničari su zapisali:

1463. lipanj – turska vojska
– osvaja – Mehmed II. Osvajač

1878. kolovoz – hrvatska vojska
– osvaja – J. Filipović

1918. prosinac – srpska vojska
– oslobađa – P. Karađorđević

1941. travanj – hrvatska vojska
– osvaja – S. Kvaternik

1945. travanj – partizanska
– oslobađa – J. Broz

Tko god imalo pozna povijest odmah na prvi pogled opaža da je samo prvi red povjesno potpuno točan. Podaci svih ostalih redova su pogrešni, iako je njemački glagol »okkupieren« doslovno preveden hrvatskvim glagolom osvajati.
Zapovjednik hrvatske vojske general Josip Filipović nije mogao osvajati Islamiziranu Hrvatsku i Bosnu, jer je osvajač bio sultan Mehmed II. Fatih (Osvajač), pa je logički nužno da general Filipović u povjesnim spisima bude oslobađatelj. Oslobađateljsku zaslugu generalu Josipu Filipoviću prvi je porekao poslanstvu hrvatskog sabora kralj Franjo Josip I., ali to poricanje nikako i ni na što ne obvezuje hrvatski narod.
Isto tako izdajničko držanje skupine bošnjačkih franjevaca pod vodstvom fra Grge Martića ne obvezuje ni na što hrvatski narod, niti može služiti za određivanje teritorijalne pripadnosti Islamizirane Hrvatske, Bosne i Hercegovine hrvatskoj državnoj zajednici, a što franjevci nisu potpomagali generala Filipovića u organiziranju hrvatske građanske uprave u oslobođenim pokrajinama i time potpomogli njegovo smjenjivanje nije generalova krivnja. On je bio žrtva bečke politike.
Srpski kralj Petar Karađorđević proglasio se je za »oslobodioca«, ali to se može odnositi samo na srpske pokrajine, a nikako ne može na Islamiziranu Hrvatsku, Bosnu, Hercegovinu, Bačku i Srijem, jer one nikada nisu bile sastavni dio srpskog državnog teritorija.
Ustaški maršal S. Kvaternik nije ni osvajao ni oslobađao veliki dijel Hercegovine i Bosne, jer su već tada bili u sastavu Banovine Hrvatske, a ostatak Bosne i Hercegovine i čitavu Islamiziranu Hrvatsku mogao je samo oslobađati, jer po zakonu općenitosti i ti dijelovi pripadaju cjelini. Za Islamiziranu Hrvatsku potpuna je besmislica govoriti o osvajanju, jer joj ime govori da je sastavni dijel Hrvatske.
Partizanski maršal J. Broz s pretežno srpskim sastavom svojih vojnih jedinica tura glavu u pijesak i kaže da je oslobodio Bosnu i Hercegovinu, ali prešućuje bitnu činjenicu oprečnu srpskoj narodnoj težnji, da t. zv. oslobođenu Bosnu i Hercegovinu nikada nije uključio u slobodnu srpsku državu. Potpuno je jasno, da Islami-

ziranu Hrvatsku nije mogao osloboditi, pa ju je prešutno strpao pod pojam Bosne. Prešućivanjem Islamizirane Hrvatske želi se prikriti bošnjačko višestoljetno osvajanje Hrvatske i njezinu državopravnu pripadnost.

U Islamiziranoj Hrvatskoj jako olakšavaju prikrivanje povjesne istine nazivi naselja: Bosanska Dubica, Bosanska Gradiška, Bosanska Kostajnica, Bosanska Krupa zatim Bosanski Novi, Bosanski Petrovac i Bosansko Grahovo, iako povjesno ta imena naselja nemaju baš nikakve sveze s Bosnom. Kad bi ta imena naselja u Islamiziranoj Hrvatskoj imala povjesne sveze s Bosnom onda bi pridjev »bošnjački« bio sastavni dijel tih imena. To se jasno vidi u nazivu sela Bošnjaci u Slavoniji.

Iz gornje rasprave izlazi stroga logička izmjena osvajanja i oslobađanja teritorija Islamizirane Hrvatske, Hercegovine i Bosne na ovaj način:

1463. – lipanj – turska vojska – osvaja – Mehmed II.

1878. – kolovoz – hrvatska vojska – oslobađa – J. Filipović

1918. – prosinac – srpska vojska – osvaja – P. Karađorđević

1941. – travanj – hrvatska vojska – oslobađa – S. Kvaternik

1945. – travanj – partiz. vojska – osvaja – J. Broz

Sultan Mehmed II. – Fatih i njegovo osvajanje Bosne je točno zapisano u svim povjesnim djelima, potpuno u skladu s njegovim nadimkom – Osvajač.

Oslobađateljska uloga hrvatske vojske pod zapovjedništvom generala Josipa Filipovića nije ni u jednom povjesnom djelu točno prikazana možda zato što je za kralja Franju Josipa I. i njegov generalštab ulazak hrvatske vojske u Islamiziranu Hrvatsku, Hercegovinu i Bosnu bilo zauzeće, pa su to austrijski povjesničari izrazili riječju »okkupation«, a naši su bez kritičkog razmatranja preuzeli od njih.

Hrvatska povijest treba zamijeniti uloge fra Grge Martića i generala Filipovića, a ne bi bilo loše da ih zamijene i na zagrebačkim ulicama, da i šira javnost bude točna obavješćena.

Povjesna osvajačka uloga srpskog kralja Petra I. Karađorđevića je u hrvatskim povjesnim djelima često dobro definirana kao srpski imperijalizam.

Djelomično ujedinjavanje Hrvatske s dijelovima Hercegovine i Bosne provedeno je prije S. Kvaternika 1939. godine, tako da je on obavio samo završni čin ujedinjenja, kojim je ostatak Bosne i ostatak Hercegovine zajedno s čitavom islamiziranom Hrvatskom priključen u jedinstvenu državu Hrvatsku.

Povjesničari obično prešućuju ujediniteljske težnje hrvatskih političara i u jednom i drugom slučaju, pa tako u prvom slučaju ističu nagodbu hrvatskih i srpskih građanskih političara, a u drugom samo fašistički značaj hrvatske države.

Uloga partizanske vojske pod zapovjedništvom J. Broza u oslobađanju Islamizirane Hrvatske, Hercegovine i Bosne je u svim povjesnim djelima pogrešno prikazana. Neki od partizanskih vođa (V. Bakarić i M. Baltić) u svojim spisima iznose mišljenje, da su Srbi čak dva puta oslobađali hrvatske zemlje i to prvi put prodorom srpske vojske na hrvatski teritorij 1918. godine, a drugi put 1945. godine s partizanskom vojskom. Ni jedan od tih slučajeva ne podnosi povjesnu kritičnost i radi toga nije istinit, pa ih u povijesnim djelima treba potpuno preoblikovati.

Prvi niz povijesnih podataka napisan je sa stajališta srpskog povjesničara, a njihova nelogičnost otkriva *pogrešne podatke dvostrukog osvajanja* za redom hrvatskih pokrajina Islamizirane Hrvatske, Hercegovine i Bosne. Ta nelogičnost navodi objektivnog povjesničara na dva zaključka:

a) da prvi niz povjesnih podataka ima neke pogreške, koje su već opisane.

b) da Bosna nije nikada mogla biti pokrajina srpske države, a pogotovo to nije mogla nikada biti Islamizirana ili Turska Hrvatska.

Drugi niz povijesnih podataka s korigiranim četvrtim stupcem napisan je sa stajališća hrvatskog povjesničara. On, u sebi, nema nikakve znanstvene nelogičnosti, pa ga bez ikakvih poteškoća mogu koristiti i preuzeti u svoja djela svi povjesničari.

Islamizirana Hrvatska, Hercegovina i Bosna nemaju nikakvog zajedničkog ili pojedinačnog znaka državnosti, ni zastavu ni grb, pa ih je hrvatski sabor smatrao hrvatskim pokrajinama, a Islamiziranu Hrvatsku za izgubljene pokrajine kraljevina Hrvatske i Slavonije, čiji teritorij skladno zemljopisno dopunjuje preostali teritorij »ostatka ostataka hrvatskog kraljevstva«.

Djelomična islamizacija pučanstva Islamizirane Hrvatske, Hercegovine i Bosne nije ni po čemu izmijenila državopravni položaj tih hrvatskih pokrajina, jer sama po sebi islamizacija ne može ništa izmijeniti položaj tim pokrajinama u državopravnom smislu, a činjenica da hrvatski narod pripada dvjema vjerama, kao i kod drugih naroda, državopravno je bez ikakvog značenja.

Naseljeno srpsko pučanstvo u Islamiziranoj Hrvatskoj, Hercegovini i Bosni poslije turskog osvajanja nema bitni utjecaj na državopravni položaj tih pokrajina, jer ni u jednoj od njih nije u većini.

Povjesna djela Hamdije Kreševljakovića i nekih njegovih nasljedovatelja skladno se uklapaju u logičku strukturu hrvatske povijesti, ali u najnovije doba je taj sklad pobrkan proglašavanjem posebne muslimanske narodnosti. Zbrka nastala tim neznanstvenim postupkom ne će se uklopiti u znanstvena djela. Nastavak takve neznanstvene djelatnoti proširit će poteškoće i na druge znanosti i društvene djelatnosti.

Slavko Kvaternik
(Muzej revolucije naroda Hrvatske)

Hrvatsko državno pravo na Islamiziranu Hrvatsku, Hercegovinu i Bosnu priznato je i u AVNOJ-skim zaključcima, jer je islamiziranim Hrvatima dano pravo da se poslije svršetka vojne slobodno odluče o svojoj narodnosnoj pripadnosti. To pravo koristili su islamizirani Hrvati samo na popisu pučanstva 1948. godine. Tada se odlučilo preko 25.000 muslimana za Hrvate, a velika većina ostala je neopredjeljena bojeći se srpske osvete.

Kad su predstavnici srpske politike uvidjeli, da nema baš nikakvih političkih izgleda da islamizirane Hrvate prevedu u Srbe, onda su slobodno opredjeljivanje obustavili i stvorili do tada nepoznati narod Muslimana od pripadnika islamiziranih Hrvata, na štetu hrvatskog naroda tako da hrvatski sabor nisu ni pitali. Hrvatski sabor komunističkih zastupnika nikada nije postavio na svoj dnevni red raspravu o pravima islamiziranih Hrvata.

Hrvatski sabor u nekomunističkom sazivu mora uzeti u zaštitu sve Hrvate Islamizirane Hrvatske, Hercegovine i Bosne bez obzira na vjeru. To pravo na zaštitu islamiziranih Hrvata u Hrvatskom saboru ne može im biti porečeno radi islamizacije, jer bi to bila *vjerska nejednakost među Hrvatima.*

Gledajući tako na povijesna znanstvena razmatranja dolazimo do jednoznačnih zaključaka da je zahtjev Huseina Mesića povijesno znanstveno nemoguć i zato ne treba očekivati, da će hrvatski sabor ikada donijeti zaključak, koji bi bio u skladu s njegovim zahtjevom, a za povijesne pogreške u sadašnjim povijesnim znanstvenim djelima sigurno je da će ih povijesna znanost i znanstveni zakoni potpuno preurediti upravo u protivnom smislu od njegove želje.

Uostalom, ne treba dalje trošiti riječi u dokazivanju, da je nepovijesni narod Muslimana izmišljen za srpske političke potrebe na štetu hrvatskog naroda, ali je potrebno istaknuti da to ne treba podupirati.

Zagreb, 18. ožujka 1990.

Ivan Klasnić

BLUD HRVATSKI

Domobranci podigoše glave! Ne onako gizdavo kao specijalci, no ni bahato poput četnika; jedva čujno i vidljivo, čisto sramežljivo – u vlastitoj kući: pobožno i skromno, po hrvatskom običaju. Njihova najava me sieća našeg čovjeka u Dalmaciji, koji bi trebao biti ponosan i sretan, što mu žena daruje potomke, a on javlja tu radostnu viest: Da prostite, moja žena rodila dite! Umjesto ponosa, eto, izpričava se!
Inicijativni odbor Hrvatskog Domobrana, javlja tisak, traži (ma nije vrag, i Hrvat smogne snage nešto tražiti!), da se domobranci »izjednače s partizanima« (Nedjeljna Dalmacija, broj 1009 od 2. rujna 1990., str. 8).
Nadam se, da je rieč izjednačiti se izašla iz novinarske glave, nikako iz utemeljiteljevih, jer bih se morao zapitati – nek mi domobranci ne zamjere uz svo štovanje hrvatskog vojnika – jesu li ludi ili im noge smrde.
Politički, a i s gledišta ćudoređa je fatalna zabluda izjednačavati hrvatskog vojnika s četnikom ili pak s partizanom, kako to neki pokušavaju, pa čak i dobronamjerni. Tu zabludu je uočila skupina hrvatskih intelektualaca iz Sjeverne Hrvatske već 1969. kod Ivana Mužića (Usporedi: Poruka hrvatskih intelektualaca Mužića i istomišljenicima) povodom jednog poglavlja u Mužićevoj knjizi »Hrvatska politika i jugoslavenska ideja. Split 1969«. Oni taj blud, krivo poimanje javno kude i nazivlju »naučno nedopušten a ljudski potpuno AMORALAN čin«.

Na osmoj strani pišu hrvatski intelektualci, da je Nezavisna Država Hrvatska »bila DRŽAVA I TO HRVATSKA država, a ustaški režim je bio HRVATSKI režim. Zato nitko drugi nema prava tražiti od nas Hrvata da se mi potpuno odreknemo i osudimo jedan režim samo zato što je ostvario hrvatsku državu i hrvatski suverenitet.«
Ovo bi morali jednom shvatiti svi Hrvati: bili oni ove ili one boje; krivog ili pravog mišljenja.
Nešto dalje uočavaju i »zločin« ustaškog režima, kad vele, »... da je glavna krivica ustaškog režima pred Srbima upravo ta što je ostvario hrvatsku DRŽAVNOST – I ništa drugo!«
Ovu pak utvrđenu činjenicu bi trebali jednom shvatiti svi Srbijanci i naši hrvatski Srbi, ako žele dobro sebi i ako su dobre volje.
Isto vriedi i za naše partizane, odnosno antifašiste, kako se u zadnje vrieme rađe nazivaju i s tom kapom prekrivaju, jer se polako, ali sigurno odkriva pravo lice i partizana i komunista.
Idemo dalje! Nezavisnu Državu Hrvatsku su priznale dvadeset četiri strane države, a ostale nijesu imale nikakvih pravnih razloga ne priznati je, nego samo i jedino političke. *Od značenja je činjenica, da je Nezavisna Država Hrvatska pristupila Ženevskoj konvenciji 1943.* (o jug. partizanima u njoj ni rieči u to doba!). Ovu Nezavisnu Hrvatsku Državu brane hrvatski vojnici u odori i s oružjem u ruci, a zovu se Ustaše i Domobrani. Svi pak oni, koji s oružjem u ruci pucaju u priznatog vojnika hrvatskog i ubijaju građanina ove države: svaki onaj, koji s eksplozivom ruši zgrade, kuće, mostove, a s njima i ljudske živote u ovoj državi je u najbolju ruku, a tako ih se i krstilo – Ženevska konvencija ih drukčije ne vidi – odmetnik, bandit, terorist razbojnik...
Druga strana medalje: S nastankom Nezavisne Države Hrvatske nestalo je Jugoslavije, Jugoslavenske vojske više nema, i to je utvrđena činjenica. Četnici su srbijanski/srbski vojnici, oni brane interese Srbije, a Srbija je u to doba neprijatelj Nezavisne Države Hrvatske – Hrvata! Četnici su, dakle, tuđi vojnici, koji s tuđeg, stranog državnog područja prodiru na tuđe (za njih) državno i narodno područje – hrvatsko. I to b moralo biti imalo normalnom ljudskom mozgu jasno.
Četnički saveznici, partizani, što je s njima? Partizani se bore i daju živote za dvije stvari, za
a) jugoslavenstvo – proti Hrvatstvu – kao i četnici, i za
b) komunizam, što će reći internacionalizam,
Partizana nema do 22. lipnja 1941. u Hrvatskoj, a komunisti ne znaju, što im je činiti. Hrvatska Država se sređuje, eto već treći mjesec: i Niemci i Talijani su joj saveznici, komunisti i partizani još spavaju. Na 22. lipnja 1941. budi Molotov njihovu savjest i komunističko uvjerenje preko moskovskog krugovala i zove ih u pomoć, neka bi napadača (Njemačku) na Sovjetski Savez i njegove saveznike (njemački je saveznik bila Hrvatska) na sve moguće načine slabi li, e bi tako njemu, Sovjetskom Savezu, bilo lakše oduprijeti se agresoru (Njemačkoj). To je sva mudrost prošlog rata i antifašizma: partizan komunist se najprije bori za Sovjetski Savez, odnosno za međunarodni komunizam (internacionalizam).
Komunist uskače u borbu, daje jo nacionalni karakter i usmjerava je internacionalnu. On se tuče s oru

žjem u ruci u klasnoj borbi radnika u nacionalnim okvirima s internacionalnim ciljem. I takva se borba onda predstavlja narodu kao patrotizam (rodoljublje), jer ona služi socijalističkoj budućnosti ciele zemlje. Eto srži i svog mudroslovlja komunističkog i partizanskog!
S demokratizacijom dođoše na vidjelo i istina i njihova zlodjela, koja su dosada slovila kao vitežtvo (herojstvo). Zato njihovi »stručnjaci« zovu u pomoć još uviek postojeći pojam antifašizma, s kojim se sve prekriva i opravdava, pa, razumije se, i zločin. Primjera ima dosta.
Poslušajmo predsjednika hrvatskog sabora, dr. Franju Tuđmana, što on o zločinima, primjerice u Jazovki, veli; kako on gleda na počinitelje zlih djela i kamo svrstava žrtve. Evo njegovih rieči: »Međutim, otkrivanje zločina, kao što je ono u jami Jazovke, pokušava se danas iskoristiti kao osnov za obezvređivanje antifašističkog pokreta u cjelini, što demokratska Hrvatska ne smije prihvatiti.« (Vidi: Jazovka, Vjesnikovo posebno izdanje 1990., str. 100)
Demokratska Hrvatska ne smije prihvatiti! Koji to Bog reče!? Tko je to »demokratska Hrvatska«!?
Pojam fašizma se liepi svakome onome, tko ne ide njihovom stazom, pa čak i nedužnome, koji ih ni sliediti ne može, jer mu ni zdrav razum ne dopušta. Taj pojam je čiste političke, a u našem slučaju je i ćudoredne naravi. Udomaćio se čak i u nauci; obuhvaća puno, a ne znači ništa! No najgore je to, što se i zločin s time opravdava, kako vidimo iz gornje izjave, zločin i nad nedužnom djecom u Jazovki.
Naši antifašisti nam, eto nakon četrdeset i pet godina, pričaju, kako su se oni borili za »bolju« Hrvatsku. Odjednom i to! Tuđman nazivlje Nezavisnu Državu Hrvatsku zločinačkom državom; njezina poglavara (Pavelića), vlasti te države i vojnika (Ustašu i Domobrana) zločincima, dok ni civili u upravi ne će bolje proći, i s time opravdava svoj doprinos u borbi proti njoj. Takve tvrdnje me vode k zaključku, da su Jazovka i bezbroj drugih jama po Hrvatskoj dio borbe za »bolju Hrvatsku« naših antifašista... Di si bija, bija, kad je grmilo, kad je sivalo!?!...
Bivši rektor zagrebačkog Sveučilišta, Stjepan Zimmerman (1844-1963), nesumnjivo najveći hrvatski filozof novijeg doba, opravdava nastanak, Nezavisne Države Hrvatske u svom predavanju u Hrvatskoj Akademiji na 1. srpnja 1942. (Vidi: Republika Hrvatska broj 71/72 od 1967., str. 3-20, str.) ... On otvoreno govori i o onima, koji ruše Nezavisnu Državu Hrvatsku. Dakle, za ove naše »rodoljube«, koji danas govore, da su se borili za »bolju« Hrvatsku kaže doslovce: »Tko god bi njezin opstanak ugrozio, počinio bi zlodjelo na jednom narodu, koji je vjekovima i krvavoga i kulturnog svog života zaslužio slobodu.«
Tko god je ugrožavao Nezavisnu Državu Hrvatsku, veli Zimmermann, počinio je zločin! A što bi tek bio rekao za punitelje Jazovka!?
Žali li se Hrvatski Domoboran izjednačiti s ovima!?!...
Mudrome dosta!
Može biti ne bi bilo zgorega povući zaključak iz toga, koji bi glasio:
Bez javnog pokajanja, jer su javno zlo činili – klečati pred Majkama Božjim i paliti svieće voštanice ne će se militi Gospodinu – bez javnog djeloskrušenja, dakle – to bi moralo biti jasno i nekim hrvatskim crkvenim knezovima – nema oproštenja grieha; bez javnog priznanja Nezavisne Države Hrvatske, zaludu je govoriti o hrvatskom suverenitetu.

Dr. M. ROGIĆ

SVIM SREDSTVIMA JAVNOG PRIOPĆIVANJA

Hrvatska stranka prava utemeljila je ODBOR ZA OBILJEŽAVANJE 60. OBLJETNICE ATENTATA I NASILNE SMRTI SVOJEG ISTAKNUTOG ČLANA, LIDERA, HRVATSKOG MUČENIKA I JEDNOG OD NAJBOLJIH POVJESNIČARA KOJE JE HRVATSKA IMALA, MUČKI UBIJENOG DRA MILANA ŠUFFLAYA.
U Odboru se nalaze g.g.:
Dobroslav Paraga, predsjednik HSP
Ante Paradžik, dopredsjednik HSP
Krešimir Pavelić, tajnik HSP
dr Boris Kandare, član Predsj. HSP
Mario Mihaljević, član Predsj. HPS
Miljenko Božič, predsjednik HSP Poreč
Ivica Grošanić, akademski kipar
Dragan Kastratović, novinar i publicist
dr Vjekoslav Ćosić, sveuč. profesor
Mladen Schwartz, publicista
dr Zekerija Cana, sveuč. profesor
Zadaća je Odbora oživjeti sjećanje na djelo ovog najistaknutijeg povjesnog znanstvenika moderne Hrvatske, znanog prvenstveno kao svjetski priznatog stručnjaka za povijest Albanije.
U tu svrhu Hrvatska stranka prava ovih dana će, uoči 60. obljetnice smrti dr Milana Šufflaya, izdati spomen knjigu, bibliografiju njegovih radova i separat izabranih tekstova o samom Šufflayu. Odbor će zatražiti da se u Dalmatinskoj ulici, na mjestu atentata na Šufflaya, spomen pločom dostojno obilježi svjedočanstvo krvavih zlodjela jugoslavenske tajne policije, te da se sadašnji Trg Maršala Tita preimenuje u Trg dr Milana Šufflaya.

Za Predsjedništvo HSP
Dobroslav Paraga, predsj.

M. Mučan:

ČUDA, LJUDI!

Vinko Nikolić se proslavio ovoga ljeta naveliko: jugovinski tisak ga hvalio i, dizao u nebesa, a on je mogao od srdca pljuvati po Anti Paveliću i blatiti Nezavisnu Državu Hrvatsku. Mora da mu je godilo; moglo se viditi na njegovom licu otiskanom po novinama.
Pomnom promatraču nije izmaklo ni tjelesno držanje ovog čovjeka pustih želja i neobuzdanih misli; kao da je htio reći: malena sam rasta, tu je uzdignuta glava — valaj sam junak! Vele, da maleni ljudi pate od kompleksa manje vrijednosti. I zbilja, Nikoliću se moglo to sa slike očito viditi.
No, Vinko Nikolić leti, visočije: nije on samo sitan pjesničić; njega visoko diže leteći duh i šapće mu: eto ti, hrvatski narode, priznata i poznata pjesnika, mudra i dalekovidna političara! On je, po njegovu sudu, jedini Hrvat, koji je 10. travnja 1941. dalje vidio od svih mudrih glava onoga vremena. Već 11. travnja, dakle drugi dan po proglašenju Nezavisne Države Hrvatske, Nikolić je vidio, kamo to vodi i za njega je hrvatska država trajala jedva jedan dan; namah po njezinu proglašenju ju je nestalo. Dalke, tog dana, dne 11. travnja 1941. on nije više vjerovao poglavaru Nezavisne Države Hrvatske, Anti Paveliću... Uperio je sve svoje sile i, svu svoju energiju kasnije u emigraciji, kako bi Antu Pavelića prikazao kao najcrnju osobu hrvatske povijesti. Zato i hvale jugovinski pisci Vinka Nikolića i rado ga citiraju, jer oni i Vinko Nikolić imaju jednu zajedničku crtu, a to je mržnja na Antu Pavelića i na sve ono, što je Ante Pavelić stvorio.
Dakle, Vinko Nikolić je bio najdalekovidniji Hrvat svoga vremena!
Takav dojam je, morao dobiti čitatelj jugovinskog tiska, dok je prebirao Nikolićeve mudrosti po novinama.
No, što veli zbilja, što govori istina? Evo, pred mnom leži na stolu pjesma Vinka Nikolića »Poglavniku Povodom 60. godišnjice života, 14. srpnja 1949.« Iz zbirke pjesama u emigraciji, koju godinama pošto je pobjegao iz jurećeg vlaka — nije li junačina?!
U toj pjesmi, koju je spjevao svom voljenom Poglavniku u tuđini — poslije tri godine i više službe u ustaškoj odori, koju ni u školi za vrieme predavanja — Mile Budak ga imenovao profesorom, a da mali Vinko nije ni spreme imao — nije skidao, u Ustaškoj Promičbi, kuca pjesnikovo srdce, što nema »svieža cvieća«, niti »lovor grane«, e bi svome Poglavniku krasio glavu »pobjedničkim« viencem. Pa ni zlata nema za »kraljsku krunu«; nedostaje mu mramor i bronca. No ipak nešto ima pjesnik za svog Poglavnika, čime bi ga za njegov šezdeseti rođendan razveseliti mogao, on mu u svom srdcu »vječnu vjernost« sprema. I onda one rieči zanosa i čvrste vjere »I ja Tebe nikad odreći se ne ću,...« Pa kad netko veli, da naš Nikolić nije čovjek od rieči!
Eto, to je Vinko Nikolić, dne 14. srpnja 1949. Punih osam godina, i više, od onoga 11. travnja 1941., kada više nije vjerovao Poglavniku!

Poglavnik mu je sve!

Kako i ne bi bio, kad se mali šibenski pjesničić našao na dvoru vladarevu i postao dvorski pjesnik, o čemu su mnogi sposobniji od njega sanjali, dvorski pjesnik i to baš poslije onoga 11. travnja 1941! Poglavnikov dvorski pjesnik sve do 14. srpnja 1949! Kasnije kad će se on čudom čuditi, da je Miroslav Krleža istu ulogu imao kod Tita i s njome se dičio kao i Nikolić, no ipak ga ne može razumiti... Čudni su ti naši pjesnici!
Na muci se poznaju junaci, kaže se. Poglavnik nije više bio volja, kako Nikolićev suškolarac Danijel Crljen piše, slušati Nikolićeva blebetanja. A to je velikog pjesnika uvriedilo, pa traži i nađe, ovoga puta duhovno slabijeg, no materijalno dobro stojećeg sudruga u osobi Ive Rojnice, koji poput Nikolića nije mogao svladati svoju prošlost, a sastojala se u donošenju samovoljnih protužidovskih zakona u Dubrovniku s podpisom tabornika Rojnice. I Rojnica, vojskovođa bez vojske, piše perom Nikolićevim i Jarebovim (također drug iz Promičbe) o onim slavnim danima, kada su samo oni bili mudri. Zato i traži Nikolić suradnike za Hrvatsku reviju, koja će izričito biti protu Pavelića i svega onoga, što on predstavlja; moli suradnike, neka bi što napisali: »Napišite mi nešto, »gospodine doktore«, veli on Edi Bulatu, »proti Pavelića za Reviju!«...
I eto konačno našeg Vinka među svojima u Hrvatskoj, kako rekoh, ujedinjena s njima u mržnji na Pavelića i njegovu Nezavisnu Državu Hrvatsku. U Šibeniku Nikolićevu, na crkvi svetoga Jakova, uklesao je Juraj Dalmatinac puno pametnih i dobrih šibenskih glava. Šteta, Nikolićeva nije tamo. Može biti će mu tko god još uklesati... Vremena se mienjaju, i mi se mienjamo u njima, rekao je navodno franački car car Lothar. Je li dobri Lothar, sin je to bio pobožna otca, mislio i na našeg lovorom ovjenčana pjesnika!?!

Poglavniku

Povodom 60. godišnjice života,
14. srpnja 1949.

Nemam svježa cvieća, niti lovor grane,
Da Ti glavu viencem pobjedničkim kras
Nemam moći, da Te iz progonstva spas
Nit utjehu kakvu za te crne dane!

Zlata nemam, da Ti kraljsku krunu kuje
Sborova ni glasba, da Ti himne poje,
Al Ti pjeva srce zaneseno moje.
I tu istu pjesmu s rodne grude čujem.

Mramora ni bronca ja siromah nemam,
Da Te vjekovječim za sve naraštaje,
Al što ima jadan, prognanik Ti daje:
Tebi u svom srdcu vječnu vjernost spre

Ja u Tebi štujem svojega Vladara,
U Tebi se klanjam svetim grobovima.
Ti si nadahnuće našim vječnim snima:
Ti si slava naša, i nova, i stara!

Uvrede na Tebe na svoj obraz primam,
One ljuto bole, — ali patnje sve ove
Našemu će rodu doniet blagoslove:
Za Dom se ne bojim, dokle Tebe imam

Ko plamičak gorim od Tvog silnog žar
Što ga Ti upali, kad nam vrati sreću,
I ja Tebe nikad odreći se neću,
Naslijedniče časni hrvatskih Vladara!

Zdravo Poglavniče! Zdravo svietli Kral
Nek Te čuva onaj, što Te za nas stvori
Srdce naše vjerom nevaravom zbori,
da će skoro Dom naš čekat Te u slavlj

Mi smo željni zemlje, kao gladan hljeb
Zastava si draga zarobljenom rodu,
Poglavniče Ti nas vodi u slobodu!
Neka Tebe prati blagoslov sa Neba!

VINKO NIKOLIĆ

ZAŠTO JUŽNA HRVATSKA A NE DALMACIJA

Oviha dana hrvatski puk na jugu je zaokupljen problemima u gospodarstvu, a tako je i u drugim dijelovima Lijepe naše. Na leđima hrvatskog radnika se sada lomi dugogodišnja gospodarska anarhija koju su proizveli komunisti u svojoj vladavini. Više manjih tvrtki je u Splitu i okolici otišlo u stečaj, a ovih dana se mnogo priča o stečaju »Jugovinila«, čime preko 3000 radnika ostaje bez posla i prihoda. Tko li će sada pomoći tim ljudima? Ali naš hrabri, pošteni i radišni čovjek uvijek će se snaći.

U južnoj Hrvatskoj postoje snage koje rovare protiv mlade demokracije, kakva je da je. Takvima dobro dolaze gospodarske nedaće. To su oni koji žale za vremenom prošlim i nestalim privilegijama. Oni su se u prošlosti nakrali na poštenom radu hrvatskog puka i sad svojim kapitalom i ostacima moći rovare i nastoje povećati kaos.

Nezadovoljan čovjek, kakvi su mnogi danas, je pogodan za svakakvu manipulaciju. Mnogi su dolaskom demokracije ostali bez zaposlenja i njima se sugerira da je demokracija kriva za sve. A stvari se upravo sada pokušavaju dovesti u red. Ali, što uraditi u ovako tmurnoj situaciji?

Hrvatski jug ima svoje specifičnosti. Temperamentni južnjak je u velikom broju prihvatio unitarizaciju Hrvatske. Ali oduvijek su tu postojale znatne autonomaške snage pa tako postoje i danas. Ima puno ljudi kojima Zagreb ne znači ništa više od Beograda ili Ljubljane. Oni nažalost nemaju svijest o pripadnosti Hrvatskoj koja obuhvaća Istru, Slavoniju, Posavinu itd. Njima je dovoljna Dalmacija i takvima se osjećaju. Slavonsku pjesmu i ples ne promatraju kao dio svog naslijeđa, naslijeđa hrvatskog istoka nego kao folklor stranog identiteta.

Zato danas u južnoj Hrvatskoj postoji velika potreba za razvojem hrvatske nacionalne svijesti, više nego drugdje u Hrvatskoj. Naročito je potrebno raditi s mladeži. Podružnica HSP, koja odnedavno djeluje u Splitu daje nadu u bolju budućnost. Velika većina članova stranke mladi su ljudi. Stranka koja uz sebe ima mladež, stranka je prihodnosti i prosperiteta. Vidjeli smo na splitskoj Rivi tragičan skup propale Stranke demokratskih prevara. Oni su okupili na Rivi neku čudnu družinu starih ljudi kojima su se pridružili oficiri u civilu. Kratko ošišane glave i starci koji su se jedva držali na nogama dobro su se vidjeli u izvješću Hrvatske televizije.

Hrvatska svijest je na jugu bila efikasno gušena u poratnom vremenu više nego drugdje u Hrvatskoj. Da je komunistička vlast još ovoliko potrajala, tko zna, možda bi ubice vlastitog naroda uspjele u vražjoj nakani da potpuno odijele Dalmaciju od matice zemlje. Svima je poznato kako je forsirano ime Dalmacija, a na »otkrića« da je to isto tako i Južna Hrvatska reagiralo se oštro i s podozrenjem.

Postoje dva razloga zašto se danas mora na neko vrijeme zaboraviti ime Dalmacija. Razračunavanja u Jugoslaviji su dosegla takvu točku kad Hrvatska mora izlaziti u pregovore i dogovre jedinstvena s cjelokupnim sadašnjim teritorijem. Oni koji danas u Hrvatskoj podržavaju regionalizam dobro znaju što rade i ne rade za dobro Hrvatskoj. Drugi razlog je što je desetljećima hrvatsko ime bilo brisano s ovih područja. Hrvatska je bila spominjana u vremenskoj prognozi, a čak i tamo je Dalmacija bila posebna. Danas je potrebno povezati sjever i jug Hrvatske na svaki način. Kad prođu crni oblaci, kad se formira nezavisna hrvatska država i budemo svoji na svome, opet ćemo se zvati Međimurcima, Dalmatincima... ali ćemo onda znati da smo svi Hrvati.

Nije kriva zaluđena mladež koje je sadašnje stanje zateklo i vide hrvatstvo kao uzrok nedaćama. Odgajani su i institucijama sistema kao da žive u Dalmaciji, Jugoslaviji, svuda samo ne u Hrvatskoj. Predosta je bilo lokal-patriotizma, vječnog rivalstva purgeri-dalmoši. Uđimo skupa u nova poduzeća i odlučnu bitku za istinski novu Hrvatsku.

dipl. ing. Hori Martinić

ZVONIMIROVA KLETVA II. DIO

Kad je hrvatska država uskrsla, bile su Njemačka A. Hitler-a i Italija B. Moussolini-a na visini svoje slave, a ova dva čovjeka pravo u zenitu svoje moći; politički moćnici tadašnjeg vremena im se još uviek klanjahu. Ta bili su najjači ljudi Europe na političkom parketu, ako ne i na cielome svietu. Politička i ideološka ludovanja i smierovi, diktat anglosaski s jedne i poviestnica lievičarsko-komunistička s druge strane poslie Drugog svietskog rata mogu tu činjenicu ugušivati i potiskivati, ali će ovi ljudi ući u poviest kao takvi, bez obzira, je li pristaju ili ne u željenje koncepcije.

Proklinjanje Niemaca i njihovih saveznika sa strane pobjednika, koja su se ukorienila u poviestnim knjigama, diktiraju podsvijestno pitanje: Nije li Ante Pavelić, njegova vlada, Ustaški Pokret, nijesu li Hrvati mogli u pogodnom trenu po njih zaigrati neku drugu kartu; nijesu li mogli naći prave, u najmanju ruku, bolje saveznike? Sam Pavelić poriče jasno i kaže, da mu je bilo nemoguće kakvim drugim putom ići.

... »jer je u odlučnom tada času hrvatski narod imao u ruci samo jednu jedinu kartu, i da nije imao nikakvoga drugoga izbora, radi čega je i odnosna vladavina mogla samo tu jednu jedinu kartu igrati, to jest ići na strani Niemačke, odnosno na strani tada tako zvane Osovine.«

To je bila »jedina mogućnost, da se hrvatski narod oslobodi« iz nedragog zagrljaja, koji ga je doveo u političko robstvo i gospodarsku pljačku.

Rekoh, Ante Pavelić i njegova momčad dolazi iz redova Stranke prava. Oni su dobro pazili, da ne povriede nauku i ne napuste okvire Stranke, a glavna misao Starčevića je bila:

»Ostvarenje hrvatske države, koja njemu nije samo okvir narodnog života, nego prijeka i bezuvjetna osnova za mogućnost opstanka hrvatskog naroda.«[19]

Tako gledajući, čini nam se Ante Pavelić sličan malome divu, što stoji između dvie nemani, koje su prietile, ne samo velikim europskim nacijama kao Englezkoj, Francuzkoj, a i Sovjetskom Savezu, da će ih uništiti, nego svjetskim velesilama, t.j. cielome svietu. Interesi ovih ljudi, odnosno probitci njihovih državnih organa, vojske, tajnog redarstva, gospodarska i politička korist nijesu nikada mogli biti u interesu male, tek nastale države Hrvatske. Pa ipak je Ante Pavelić bivao prisiljen, ove ljude, države i vodeće ljude tih država za suveznike odabrati; protivna strana, Saveznici, pokazali su svoje neprijateljsko raspoloženje, moralno shvaćanje prema hrvatskoj državi i hrvatskome narodu za vrieme i čak poslie rata, kako nam pokazuju masovni grobovi po bleiburg-škim poljanama.

Po mišljenju dobrog poznavaoca i suradnika Pavelićeva, koji bijaše aktivni član Ustaškog Pokreta, prof. Daniela Crljena, međunarodno židovstvo ne može shvatiti, da je bilo Hitlerovih saveznika koji nijesu bili antisemiti. Njegovom se mišljenju priklanjam i idem dalje, te tvrdim, da je jedva naći poviestničara, koji zabludu ne bi držao za gotov groš i proširio je, pa hrvatskom oslobodilačkom pokretu (Ustaškom pokretu!) dao fašistička i nacionalsocijalistička obilježja i svojstva, a Paveliću i njegovim borcima udario faštistički žig na čelo. A ništa nije neizpravnije od toga.

Ante Pavelić nije, dakle, u ovome smislu postao nikakvim hrvatskim problemom, u nikom slučaju problemom ubojstva, pa ni problemom humaniteta. Jer Ante Pavelić je, ako pogledamo njegove sudce, nedužan čovjek, od, kojega su ovi pokušali načiniti čudovište, da bi, tako ubuduće prikrili vlastita nečastna djela – zlodjela. Najveće, da neprebrodive poteškoće s njime imaju svi oni, kojima je hrvatsko pitanje trn u oku. A to su prije svega:

1. Gospodarsko-politički internacionalisti, koji narodne probitke, probitke čovječje ne vide i ne žele vidjeti: komunisti, slobodni zidari i predstavnici »sveobćih« crkava, dakle svi »izmi«:
2. Jugoslaveni – ukoliko ih je iz uvjerenja, a ne iz vlastitih probitaka – kojima obstojnost hrvatske države znači vlastitu negaciju njihovu, njihova udobna življenja i naravno
3. velikosrbski krugovi, čije je planove Pavelić pomrsio, zaustavio i njih same iz kula u zraku potegao na tlo zbilje.

Ovakav Ante Pavelić postade nerješivim problemom, čak gordijskim čvorom, što ga oni ne znaju odriešiti, postao je morom, čijih se čari ne mogu osloboditi. Ovima (pod točkama i do 3) se pridružuju neki Hrvati, koji vjeruju, ako se odreknu Ante Pavelića, zataje njega, njegov Pokret i državu Hrvatsku, darovat će im rečeni krugovi Zvonimirovu krunu i životni trias. Pri tome lako zaborave, da grade kuću bez temelja.

Pritisak izvana, uvjetovan političkom konstelacijom: obzir prema ovoj i onoj ideologiji, ovome ili onome sistemu, narodu, bloku, to su sve faktori, koji Hrvatima često otuđuju i oduzimlju najbolje sinove; ovi čినitelji ih sile tražiti putove i određuju im sudbinom po volji i stranim interesima. Put vodi, logično, krivim izlazima i dovodi do sliedeće katastrofe.

Danas se pokušava Hrvatima pokazati izlaz u misaonom svietu dvojice uzora: u kiparu Ivanu Meštroviću i književniku Miroslavu Krleži. Prolistamo li im uspomene, odkrit ćemo brzo njihove samobtužbe. Jer ova dvojica su imali moć i ugled; Krleža kao marksist i komunist, Meštrović u jugoslavenskim i slobodnozidarskim krugovima; diktatori, kojima su služili i samovladari nad narodom njihovim, kojemu ova dvojica pripadahu (Aleksandar Karađorđević i Josip Broz Tito) cienili su ove u svietu priznate ljude i svietovali se s njima, kada se radilo o hrvatskom narodu. Ali ni jedan se ne zauze za dobrobit potlačenih. S time ne želim umanjiti njihovu stvaralačku sposobnost i ne dovoditi u sumnju umjetničke talente, ali budi mi dozvoljeno zapitati: Zašto ova dvojica? Jednostavan odgovor i jedino izpravan, kao što će pokazati u daljemu ova radnja, glasi: Jer ni Krleža ni Meštrović, iako različitim, reklo bi se, svietionazorima pripadaju, nisu za samostalnu hrvatsku državu, odnosno proti Jugoslaviji, i tako se mogu obojica u navedena družtva uklopiti, bez štete po dušu i tielo... Svaki onaj, koji se iole snalazi u hrvatskoj literaturi, naći će ovdje na djelu »žabokrečinu« hrvatskih »kruhoboraca«.

Razmišljajući, kako izaći iz začaranog kruga, kako se osloboditi stigme prokletih i žigosanih – a da pri tome ne izgube ni pomisao, je li ta inkriminacija točna – u traženju izlaza iz zablude i teza, vjeruju ovi, da su ipak, na tragu sintezi, odnosno izlaz pronašli u osobi Stipice Radića. Katolička crkva i razočarani komunisti, tko je, je zbilja na njihovu krivu putu stigla i pregazila, štaviše sve na krivu kartu. Svi ovi, – Crkva, kako bi od sebe odbacila navodni grieh kaskanja s Pavelićem, a komunisti se oslobodili pečata izdaje i zločinstva nad vlastitim narodom – hoće kročiti mimo Ante Pavelića. Ali put, put hrvatske poviesti, put hrvatskog čovjeka uobće vodi neizbježivo preko Ante Pavelića. Jer proigrao je Radić svoju sreću s taktiranjem i manevriranjem, njegov nasljedni Vladko Maček odstupio je pismeno s političke pozornice – jedini pravi korak u njegovoj političkoj karijeri! A hrvatski komunisti su previše zapleteni u kučini svoje prošlosti, koja je ljubila internacionalizam, a mrzila hrvatsku narodnu ideju.

Pokušaj, na ovakav način se izvući iz krize, odgovara momentalno duhu vremena, ali želji i volji hrvatskog naroda niposto. Ukoliko bi se pokušaj okrunilo s trenutačnim uspjehom, krivi je pravac, koji će zacielo hrvatski narod odvesti opet u katastrofu.

Piše: Dr Marijan Rogić
München

[17] Isto, str. 3.

[18] Vidi Filip Lukas, Starčević, u: Dr. Ante Starčević. O 40 godišnjici smrti. Zagreb 1936., str. 3-13., str. 5.

[19] Božidar Murgić, Hrvatski nacionalizam Ante Starčevića, u: Dr. Ante Starčević. O 40. godišnjici smrti, Zagreb 1936., str. 44-52., str. 46.

Iz knjige Zlatka Tomičića »NESTRPLJIVI ŽIVOT«

»PRAVAŠKI PRVIJENAC«

Putopisi
Izdala SELJAČKA SLOGA ZAGREB 1956.
Proljeće Banije

»(.....) Vlak prolazi. Pogled nam zapinje o uzvisinu, na kojoj se, usamljeno, uzdigle neke sure, spaljene zidine.

– To je bila fratarska crkva i samostan – nastavlja putnik sa »Spomenicom 1941«, moj subesjednik... – Ovo – stišće on kapke očiju – ovo je ostalo kao uspomena na nekadašnje zlo. Osinje gnijezdo... Svaki se banijac, kad vidi ove zidine, mora sjetiti ustaškog pokolja, teških i krvavih dana. Jer, ovdje je prošlo prvo zlo. Tu su se, u ovom samostanu, održavali prvi sastanci, tu je zapravo nikao ustaški pokret krvi, križa, noža.

U toj crkvi, u tim ćelijama, sastajali su se još prije rata: ustaše Kvaternik, Artuković, dr. Cvitanović, Puc, pop Cecelja iz Hrastovice...

Tu je gospodario zloglasni »otac« Čuntić i Hrman, krvavi pokrstitelj. On je vabio Srbe u samostan, tobože da dođu u crkvu da se pokrste, a kad su oni, prisiljeni terorom, dolazili – pravio je zasjede i ubijao ih na putu. On je služio misu opasan revolverom!

S lijeve strane pruge, opet, pokraj srpskog sela Grabovca mogu se vidjeti dva velika groba. Ovdje su pokopane prve žrtve ustaškog bodeža. A tko tek ne zna o masovnom pokolju Srba u pravoslavnoj crkvi u Glini! – koji su opjevali crnogorski pjesnik Dušan Kostić i hrvatski, Oto Šolc, u svojoj poemi Noć.

Srbi su ovdje prvi digli ustanak. To je bilo u selima »gornjeg« brdskog kraja kotara Gline, koji je bio prije i oslobođen. Donji, jugoistočni dio, na kojem živi većinom hrvatsko stanovništvo, bio je okupiran većim dijelom, sve do 1944. godine.

Dedijer je na stranicama svoga Dnevnika pisao o legendarnom Vasilju Gaćeši iz sprskog sela Vlahovići. On je digao ustanak u Baniji. Bio je to neustrašiv seljak, ravan po svojoj slavi Simi Šolaji iz Bosanske Krajine, Dugici Graovcu i Vladi Šegrtu u Hercegovini, Savi Kovačeviću u Crnoj Gori, Staniši Opsenici u Lici...

Poslije prvih napada kremenjačama, kuburama, lovačkim puškama i hladnim oružjem na žandarmerijske i, kasnije, željezničke postaje, stvorio je Gaćeša svoj odred, čije je sjedište bilo na Anđelinoj Kosi, na Šamarici. Tu, na Šamarici, sjedinili su se kasnije Gaćešini ustanici, Srbi, s hrvatskim partizanskim odredom iz Petrinje, koji su vodili Turkulin i Kladarin, te sa sisačkim odredom. Ovaj odred smjestio se na Kalinama, također na Šamarici. Sisački odred, pod vodstvom radnika Vlade Janića-Cape, prebacio se također na Šamaricu u rujnu 1941. Tu su se još 1941 svi ujedinili u zajednički Banijski partizanski odred. Tako se počelo kovati bratstvo i jedinstvo Srba i Hrvata u zajedničkoj borbi u Baniji.

Gaćeša je poginuo 1942. Sahranjen je 1. svibnja 1942. u selu Trnovcu, na podnožju Šamarice. Narod ga je još dugo vidio »u njegovom kratkom seljačkom kaputu sa srmenom kuburom u ruci, kako juri ispred partizana na ustaše i Nijemce...«

Ta Banija, mirna, rascvjetana, zalivena je teškom krvlju. Banika, u kojoj, evo, pastiri spokojno pjevaju, uz vjetrove, što nose miris proljetnih paljevina, vatara zapaljenih na međama, bila je kolijevka smrti stradanja. – I borbe, i osvete.

Ovom »pravaškom« peru nije potreban komentar. Samo toliko, nek se zna.

GOVOR DOBROSLAVA PARAGE NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE »HRVATSKI MUČENICI« HRVATSKIH KNJIŽEVNIKA 25. 1. 1991.

»HRVATSKI MUČENICI«

Pred nama je podastrijet djelić zabranjene i prešućene povijesti nove Hrvatske obilježene tlačenjem hrvatskog naroda i mučeništvom hrvatskog čovjeka. Istrgnuti ovom knjigom od zaborava, likovi te hrvatske golgote kažnjavaju svojom pojavom i pisanom riječju svoje mučitelje, ravnodušne suvremenike, hrvatske Poncije Pilate i Jude koji su svoju zloću, nemoć ili zataju pravdali višim interesima ili naredbom odozgo da bi spasili položaj ili karijeru.

Knjiga omogućuje tek nekolicini kazivača svojeg usuda da iz magle i zaborava i zabrane istrgnu i zabilježe epohu nepravde, svevlasti zla i nasilja u ime zločinačke komunističke ideologije koju je ustoličio partizanski pokret i Titovi sljedbenici.

Generacijska i idejna pripadnost različitim dobnim skupinama i svjetonazorima likova u ovoj knjizi govori o političkom i idejnom sistemu strahovlade, čiji protagonisti danas slobodno šeću među nama i uživaju plodove svojih nedjela smijući nam se u obraz a neki čak zauzimaju i vrhunske pozicije u vladi i vrhovništvu Republike Hrvatske, dok mi rekapituliramo naša stradanja uvidjevši da je poslijeratna Hrvatska proizvela ne samo svoje mučenike nego je i od mučitelja ponekad stvarala mučenika što nam također predočuje ova knjiga.

Ipak ova knjiga nije sretno sastavljena jer je relativizirala mučenike i mučitelje, jer bi joj u nekim slučaje-

vima bolje pristajao naslov Hrvatski mučenici i njihovi mučitelji umjesto jednostavno Hrvatski mučenici. Mislim da će ubuduće i autor i protagonisti ovakve knjige trebati imati dužnu mjeru strahopoštovanja ali i samokritičnosti da ipak svoje sudbine ne podvedu pod naziv mučenici već možda najblaže rečeno »svjedoci vremena«.

Ali, zar nije upravo to odraz stanja svijesti i duhova poslije višestranačkih izbora u kojima je demokracija još uvijek prije svega dekoracija jer se pod kontrolom hrvatskog naroda u parlamentarnom demokratskom sistemu ne bi moglo provući i ono bi onakvi tipovi zbog kojih bi autor ove knjige preporučio da se odmah lati pera i započne pisati knjigu Hrvatski mučitelji i njihova uloga u višestranačkoj Hrvatskoj. Znamo da gdje se počini zločin mora postojati i odgovornost za njega. Zlikovac se ne nagrađuje ministarskom foteljom nego se izvodi pred sud pravde i kažnjava. Bez pravde nema mira i slobode. Doprinos ove knjige je da nas podsjeti da ljudi koji donose istinske reforme i slobodu hrvatskom narodu nisu ljudi od vlasti već hrvatski mučenici. Njezin je nedostatak što bez očigledne namjere pomoću istinskih žrtava za hrvatsku nacionalnu borbu proglašava mučenicima i one ličnosti koje to nikako nisu.

Ali to je ujedno nedostatak i svakog djela u kojem glavnu ulogu imaju ličnosti, pripovjedači a ne egzaktne činjenice. Stoga autora trebamo pozdraviti a njegovu knjigu uz spomenute opaske prihvatiti i staviti u naše knjižne vitrine.

IZ RADA HSP-a

Prva sjednica Predsjedništvay HSP-a nakon održanog Prvog općeg Sabora HSP održana u sjedištu stranke 16. ožujka 1991. godine

Za samostalnost Hrvatske
Na zboru govorio predsjednik te stranke Dobroslav Paraga

OSIJEK – Jučer je na središnjem osječkom trgu u organizaciji osječkog ogranka Hrvatske stranke prava održan miran prosvjedni zbor u povodu posljednjih prijetnji hrvatskoj slobodi i demokraciji.

Osječanima, koji su se i uprkos nepovoljnom vremenu u velikom broju okupili na Trgu Ante Starčevića obratili su se Dobroslav Paraga, predsjednik, Ante Paradžik, dopredsjednik i Krešimir Pavelić, politički tajnik Hrvatske stranke prava, te Goran Trdin, politički tajnik osječkog ogranka HSP-a.

U svom govoru Dobroslav Paraga istakao je da će Hrvati obraniti svoju slobodu, ako to bude trebalo i oružjem, Ante Paradžik prosvjedovao je protiv Generalštaba JNA, koji prijeti da će okupirati Hrvatsku, te rekao da treba protjerati sve one koji Hrvatsku ne smatraju za svoju domovinu, a oni koji priznaju sadašnju legalno izabranu vlast, bez obzira koje su nacionalnosti ili vjere uživat će blagodati slobodne hrvatske države.

Politički tajnik HSP-a Krešimir Pavelić zatražio je plebiscit za Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu založivši se za samostalnu, suverenu i nezavisnu Hrvatsku izvan Jugoslavije, te predložio formiranje Vlade nacionalnog spasa u Zagrebu u koju bi ušle sve hrvatske stranke. Osječanin Goran Trdin založio se za formiranje Hrvatskih oružanih snaga i domobranskih jedinica. Sve govornike prisutni su ispratili pljeskom.

I ovaj se gospodin pridružio klevetnicima. Valjda zato da bi se mirno mogao vratiti u Jugu.

Vjesnik 5. 9. 1990.

Pristajem uz 10. travnja ali uz 11. više ne

»Pavelić nikada nije priznao svoje greške, a bio je kriv. Njemu su sve uvijek bili krivi drugi. Po dolasku u Buenos Aires kazao je da se više ni u šta neće miješati, jer da je on izgubio, propao i spasio glavu. Vidite, on izjavljuje – ja sam spasio glavu – a da se uopće ne zamisli koliki su nevini ljudi izgubili glavu zbog njega. Strašno je volio spletkariti. Pavelić je 17. rujna 1944. držao govor u radničkoj komori i kazao: prije će Sava poteći uzbrdo, nego partizani doći u Zagreb. Da Paveliću najviše zamjeram upravo to što je ostavio narodnu vojsku bez ikakve obavijesti i što ih je zaluđivao do posljednjeg trenutka. A on sam je dobro znao što je emigracija i pripremio se za nju. Za vrijeme rata uvijek je išla priča, odnosno fraza »poglavnik to ne zna, on nije informiran«. Jednom sam zamolio Kavrana da uredi susret s njim i da nas nekoliko vidimo je li doista tako, zar on stvarno ništa ne zna o pojedinim zločinima ustaša. No, što god bismo mi spomenuli, bilo koji primjer, Pavelić je znao više od nas. Neki su govorili da Pavelić nije htio prihvatiti Staljinovu ruku jer je bio dobar katolik. Niti je on bio dobar katolik, niti bi takvu šansu, da mu se pružila, propustio...

Da je NDH ostala, ona bi sama morala suditi Luburiću. To je bio pravi nasilnik. Pavelić je znao kakav je taj čovjek i kad je vidio što radi trebao ga je smijeniti. (A Mile Budak?) Mi smo za vrijeme NDH uvijek imali dojam da se Budak boji Pavelića, čak i fizički. Uočavao se neprijateljski odnos starih emigranata prema njemu. Budak poslije 1943. više i nije značajnije sudjelovao u političkom životu. (Da li je Budak spasio Krležu?) Da ga je Pavelić htio ubiti, Budak mu ne bi mogao pomoći. (Kako ste vi doživljavali i kako danas doživljavate NDH?) Uvijek sam bio za hrvatsku samostalnost. Metaforički rečeno, pristajem uz 10. travnja ali uz 11. više ne. Za mene su rimski ugovori s Talijanima i odricanje Dalamcije bile težak udarac, koji, kao ni mnogi drugi, nisam mogao preboljeti... I kada jednoga dana više ne bude važno tko je pripadao kojoj stranci i pokretu i kad jedino mjerilo budu književna djela i njihova estetska vrijednost, Krleža će zadržati svoje visoko mjesto. Ali, ja si nikada neću moći objasniti zašto je, kao neosporna veličina, pristao da bude čovjek na Titovu dvoru... U NDH mi smo se služili etimološkim (korijenskim) pravopisom, premda su književnici bili protiv njega, jer da je previše arhaičan i tvrd. Prvih godina emigracije nastavili smo s etimologijom. Onda je nastala dilema: ostaviti ga ili se vratiti starom Boranićevom. Ja sam bio za ovo drugo i tako je »Revija« i pisala. Korijenski pravopis je zapravo rezultat miješanja politike i političara tamo gdje im nije mjesto.« *(VINKO NIKOLIĆ, glavni urednik »Hrvatske revije« koja izlazi u Barceloni, »svojevrsne hrvatske emigrantske enciklopedije«, u »Večernjem listu«)*

POVIJEST PAMTI...

Povijest se još sjeća.
naših dana slavnih,
gdje davasmo pomoc,
od vremena davnih.

Povijest se još sjeća.
Cara Simeona,
velikog vladara,
u vremena ona...

Povijest vazda pamti,
od Hrvatske lava,
još većeg vladara,
Kralja Tomislava.

U cijeloj Evropi,
najjači je bio,
tlačiti narode,
nikad nije htio.

Branio je narod,
istočno od Drine...
Hranio ga kruhom,
u gladne godine.

Na zapad je tada,
Simeon krenio,
i pred sobom redom,
sve je pokorio.

On bugarsku granicu,
na Drinu postavi,
Kralju Hrvatskome,
teški boj najavi.

Tad sakupi vojsku,
Kralju Tomislave,
pa On preko Drine,
jurne na Bugare.

Rastjera ih Hrvat,
preko polja, rijeka,...
i Srbinu dade,
slobodu tog vijeka.

Tomislav se vrati,
sve do rijeke Drine,
i tu s vojskom stade,
na prag Domovine.

Vijekovi prolaze...
Turska obruč steže.
Tlačeni narodi,
po Balkanu bježe.

Ratna su vremena,
vojske u boj krenu,
i dio Balkana,
bude u plamenu.

Ratna su vremena,
i gladne godine...
Srbi traže Majku,
zapadno od Drine.

Gladni, goli, bosi,...
u Hrvatsku stižu,
i u pomoć zovu,...
k nebu ruke dižu.

Na njihovu licu,
nije bilo smijeha...
Hrvatska im Majka,
jedina utjeha.

U naručje svoje,
Hrvatska ih primi,
i vazda ih štiti,
od dušmana silni.

Hrvatska im Majka,
i grudi otvori,
pa ih i dan, danas,
svojim mlijekom doji.

U Hrvatskoj zemlji,
danas sretni žive,
i dali se Majci,
Croaciji dive!?

Šime Vrcić
(rujan 1990.)

OGRANAK VINKOVCI

U vrlo svečanoj atmosferi 18. veljače 1991. u nazočnosti preko 400 posjetitelja održana je politička tribina na kojoj su nastupili čelnici HSP gospoda Dobroslav Paraga, Ante Parađik, Krešimir Pavelić te član predsjedništva iz Canade gospodin Ivan Jolić. Tom prigodom oformljen je ogranak HSP za Vinkovce. Za predsjednika ogranka izabran je Dipl. iur. Bruno Kozina, za dopredsjednika Dipl. ecc. Damjan Kraljevića, za tajnika Dipl. ecc. Ivan Jurčić Rizničarstvo će voditi gđa Mirjana Ištaković. Ovom ogranku predviđamo i želimo veliku djelatnost i uspjeh u radu.

HRVATSKA STRANKA PRAVA
ZAGREB
Ogranak – Chicago
Broj: 01/12-91, od 26. 1. 1991. god.

HRVATSKA STRANKA PRAVA
Šenoina 13 – 41000 Zagreb

Upravni odbor HSP-a – ogranak Chicago na svojoj sjednici održanoj danas 26. 1. 1991. god. u prostorijama ogranka Chicago, odlučio je: dostaviti matičnom uredu u Zagrebu slijedeću:

ZAHVALNICU

kojom se ovaj ogranak najiskrenije zahvaljuje svojim najčasnijim dostojanstvenicima tj. vrhovništvu HSP-a predsjedniku gospo. Dobroslavu Paragi, dopredsjedniku gosp. Anti Paradžiku, političkom tajniku gosp. Krešimiru Paveliću, hrvatskom mučeniku gosp. Krešimiru Paraću, najpovjerljivijem nam predsjedništvu HSP-a, svim dobrvolje nazočnim na mirnom prosvjedu dne: 21. 12. 1990. god. na Trgu Bana Jelačića, kao i svim svjesnim Hrvaticama i Hrvatima u porobljenoj Domovini i diljem slobodnog svjeta, koji majku Domovinu priznaju jedino SAMOSTALNU, DEMOKRATSKU NEZAVISNU DRŽAVU HRVATSKU na cijelokupnom povijesnom i etničkom prostoru određenom Božjom voljom i dodjeljenom dobronamjernom ljudskom odlukom 625 god. po caru Heracliju u trajno vlasništvo najplemenitijem plodu Bogom kalamljene loze zauvjek zvane SLAVNO IME HRVAT, koje se može i mora sačuvati samo u plemenitoj nam domovini majci HRVATSKOJ, koja mora biti zauvjek samostalna i NEZAVISNA, koje zlatno sjeme zvano hrvatska nezavisnost za sada neumorno zasijavate dragi naši neustrašivi čelnici diljem drage nam Domovine i diljem slobodnog kulturnocivilizіranog svjeta. Vjerom u svemogućeg Boga i u vašu pravašku nepogrešivost, čast nam je biti u vašim redovima i nitko nas više ne može uvjeriti da postoji blagonadareniji hrvatski časnički dostojanstvenik od vas gore navedenih.
Vrednujući polučke vaših životnih zalaganja za dobrobit drage nam hrvatske društvene zajednice, dragi naši čelnici najponosniji smo da vas možemo slijediti na zajedničkom nam putu kojim nas NEVINU HRVATSKU SIROČAD izgubljenu diljem svjeta, jedino vi NAJZASLUŽNIJI PRAVAŠKI DOSTOJANSTVENICI vodite natrag u dragu nam Domovinu, koju nastojite demokratskim načelima društveno urediti u potpunoj ljubavi trajne hrvatske nezavisnosti i postaviti istoj krunu državnog suvereniteta položajno zvanog SAMOSTALNA SLOBODNA ZAUVJEK NEZAVISNA država svih Hrvata u kojoj se neće djeliti ljudi po vjeroispovjesti rasi ili etničkoj pripadnosti a to je i razlog koji nas je doveo do spoznaje da smo dužni pružiti vam svaku podršku i uvijek slijediti samo vas, čija naređenja obećavamo uvijek izvršavati najsvjesnije u cijelosti.
Na dragocijeni vaš poziv hrvatskog jedinstva obećavamo vam zajedništvo do kraja naših zemaljskih života, a u slučaju gubitka prava stanovanja u dragoj nam majci domovini uvijek smo spremni pružiti vam utočište poželiti dobrodošlicu i omogućiti vam nesmetano društveno djelovanje Vaša životna zalaganja neka blagoslovi svemogući Bog, koji nas je sve nadario darom zajedničke hrvatske poniznosti.
U znak zahvalnosti na vaša dobronamjerna zalaganja čast nam je poželiti vam svako dobro i neka vas blagoslovi dragi Bog.
Živjela NEZAVISNA HRVATSKA DRŽAVA utemeljena dobrotom hrvatskih pravaških nepogrešivih čelnika.
BOG I HRVATI! HRVATSKA HRVATOM!

HSP-a ogranak Chicago
Predsjednik Josip Kosorog

IMOTSKI
Osnovan HSP

IMOTSKI, 31. 1 – Nakon četverosatnog žučljivog sastanka, uz nazočnost Dobroslava Parage, predsjednika i Ante Paradžika, dopredsjednika Hrvatske stranke prava, danas je u Imotskom osnovan ogranak HSP-a za općinu Imotski. U uvodnom izlaganju Ante Paradžik je iznio već poznate stavove ove stranke o neovisnoj državi Hrvatskoj, bez ikakvih preduvjeta i kompromisa, naglasivši da je odlazak predsjednika Tuđmana i hrvatske delegacije u Beograd na dogovor s Miloševićem i razgovor u Predsjedništvu Jugoslavije, dok su tenkovi Jugoslavenske armije opkoljavali Zagreb i Hrvatsku, ništavan i da dogovor postignut u Beogradu neće donijeti sreću ni ovim ni budućim generacijama u Hrvatskoj. »Ići mimo Sabora, najvišeg zakonodavnog tijela u Hrvatskoj, na pregovore, davati i izdvajati novac za Armiju, koja je i sada i u svakom momentu spremna okrenuti nišane na Hrvatsu i hrvatskoga čovjeka, nije ništa nego izdaja hrvatskog naroda. Pravaši i naša najstarija stranka u Hrvatskoj to nikada neće podržati«, rekao je Paradžik. Drugi dio današnje tribine u Imotskom protekao je u žučljivim prepirkama između čelnika stranke i nekolicine članova prvog inicijativnog odbora za osnivanje stranke prava u Imotskom. Gordijski čvor koji se protezao neko vrijeme nad članstvom ove stranke presjekao je i sam predsjednik Paraga, nazvavši članove ogranka u Grubinama te predstavnike inicijativnog odbora disidentima i protivnicima stranke, dajući decidirano priopćenje da po Statutu stranke gleda članke 7. i 8. ti buntovnici ne mogu biti članovi Hrvatske stranke prava. Na kraju, Inicijativni odbor koji je organizirao ovu današnju tribinu oformio je ogranak s tajnim glasovanjem za predsjednika je izabran Ante Znaor.

B. Ć.

DUBROVNIK **OSNIVAČKA SKUPŠTINA HSP-a** Pred oko 500 ljudi, sinoć je u Dubrovniku održana osnivačka skupština ogranka Hrvatske stranke prava za Dubrovnik. O nastanku najstarije hrvatske stranke, koja je osnovana daleke 1961. godine, o njenim ciljevima i ustrojstvu govorio je dopredsjednik stranke iz Zagreba g. Ante Paradžik. On je među ostalim rekao da se HSP zalaže za neovisnu hrvatsku državu u povijesti i etničkim granicama. Zauzeo se za jednistvo svih hrvatskih stranaka rekavši kako danas mogu postojati samo dvije stranke: hrvatska stranka i stranka hrvatskih izdajica. Iako je bio najavljen, osnivačkoj skupštini nije bio nazočan predsjednik te stranke dr. Dobroslav Paraga, koji je, kako je rečeno, na poziv Republikanske stranke otputovao u SAD. (S.P.)

NOTICA
MALMÖ ŠVEDSKA

U vodstvo ogranka u Malmö izabrani su predsjednik Šime Fofić, dopredsjednik je Ivica Ilnez, tajnik je Stjepan Kubaša a blagajnik Milić Anđelko.

IZVJEŠĆE IZ PERTH-a

Ogranak u PERTH-u je na sastanku 30. studenog 1990. razmatrao cjelovitu djelatnost rada ovog ogranka te o tome izvjestio središnjicu ovdje u Zagrebu.
Iz iscrpnog zapisnika navodimo taksativno što su analizirali:
Finansialno stanje
Materijalno stanje
Korespondenciju sa Domovinom
Aktivnosti u promidžbenom materijalu
Aktivnosti u svezi s listom "Hrvatsko pravo"
Pored toga navode nam da su ljudi u ogranku dosta opterećeni na teškim poslovima izvan mjesta boravka.
Dobro je da ovo pročitaju naši ljudi ovdje u Domovini kako bi stekli pravilnu sliku o životu i radu naših ljudi u raseljenoj Hrvatskoj a ne kako neki misle da im tamo negdje teče med i mlijeko.
Pišu nam i o drugim aktivnostima, a posebno ističemo njihov trud oko organiziranja pravaške mladeži. U tom poslu im želimo puno uspjeha i sreće.
Izvješće je napisao i potpisao predsjednik ogranka G-din Ante Matić.

TRIBINA HSP-a

LJUBUŠKI, 11. II. – U hotelu "Bigeste" u Ljubuškome pred oko dvjesta nazočnih gostiju i članova stranke održana je javna tribina Hrvatske stranke prava. O aktualnoj političkoj i gospodarstvenoj situaciji u Hrvatskoj te o politici i planovima stranke govorili su njeni čelnici Ante Paradžik i Krešimir Pavletić.

R.D.

OGRANAK U MEDVEŠČAKU

Na konstituivnoj sjednici ogranka HSP Medveščak održanoj 30. 01. 1991. god. popunjeno je vodstvo ogranka.
Sada vodstvo ogranka ima:
Predsjednik: Ilija Barjašić
Tajnik: Renato Plavetić
Dopredsjednik: Martin Tunjko
Ovaj ogranak je inzistirao na podmlađivanju vodstva ogranka što je i uspio.
U ogranku je oformljen i Sud časti a njega sačinjavaju:
1. Boris Jakas
2. Nada Pavelić
3. Martin Tunjko

LJUBUŠKI 03. VELJAČE 1991. GOD.

U nazočnosti predsjednika podružnice HSP Posušje G-dina Ivice Karamatića oformljen je ogranak u Ljubuškom.
Za predsjednika je izabran Ivan Planinić, tajnik je Miljenko Slišković.
Ovaj ogranak će svoju djelatnost pored ostalog usmjeriti na omasovljenje radi čega je oformljena tročlana komisija u sastavu Luka Prskalo, Ivan Planinić i Krešo Mlinarević.

TOMISLAV GRAD 06. VELJAČE 1991. GOD.

Predsjedanju Osnivačke skupštine u Tomislav gradu G-din Ivica Karamatić u suradnji sa članovima inicijativnog kruga, ustanovljen je u ovom povijesnom Hrvatskom gradu ogranak HSP.
Predsjednik ogranka je Mirko Šarić, tajnik je Jurica Kapulica.

DESETI TRAVANJ

Danas, DESETOGA TRAVANJA, rođendan je danu
narodne državnosti mog hrvatskog roda.
U sveti dan sa Starčevićem kličem:
Ni Beč, ni Pešta, ni Beograd –
jer sami moramo sad
kroz nova stoljeća svehrvatskih proljeća.
Sretan u tuđini zovem Zvonimira
izmoliti Hrvatskoj sveobilje mira,
da od Neba isprosi podignute glave
Hrvatskoj Domovini žezlo stare slave.
Danas, DESETOGA TRAVNJA, molim Boga
da Hrvatskom kraljuje narodna sloga
i molim da sunce mile slobode
od Hrvatske drage nikad ne ode.
Danas iz davnine zovem mučenike,
zovem Petra Zrinskog, Krstu Frankopana
i sjećam se nepravde tridesetog travnja
kad nam je sloboda bila zakopana.
Danas, DESETOGA TRAVNJA, u sveti dan,
iznovice rađa se Jelačića san,
jer sada njega, sve velike Hrvate,
u viziji veličaja putima zlatnim,
sa smiljem na rukama, Hrvatice prate.
Danas, DESETOGA TRAVNJA, svako srce bije,
a u zanosu slobode zaista vidim
kako i Radić Stipica sretan
nad Hrvatskom blaženim osmjehom bdije.
Danas, u sveti dan, od Kvaternika uzmimo stijeg
i Eugenu plemenitom prisegnimo glasno:
da nikada nećemo u izdaju i bijeg,
da do smrti Hrvatsku branit ćemo časno.
Od danas, u vijeke vjekova,
nek u srcu bude hrvatski znamen
i Hrvatsk, sve moje, volim Te. Amen.

Ivica Karamatić
(U Zürichu, dne 10. travnja g. 1990.)

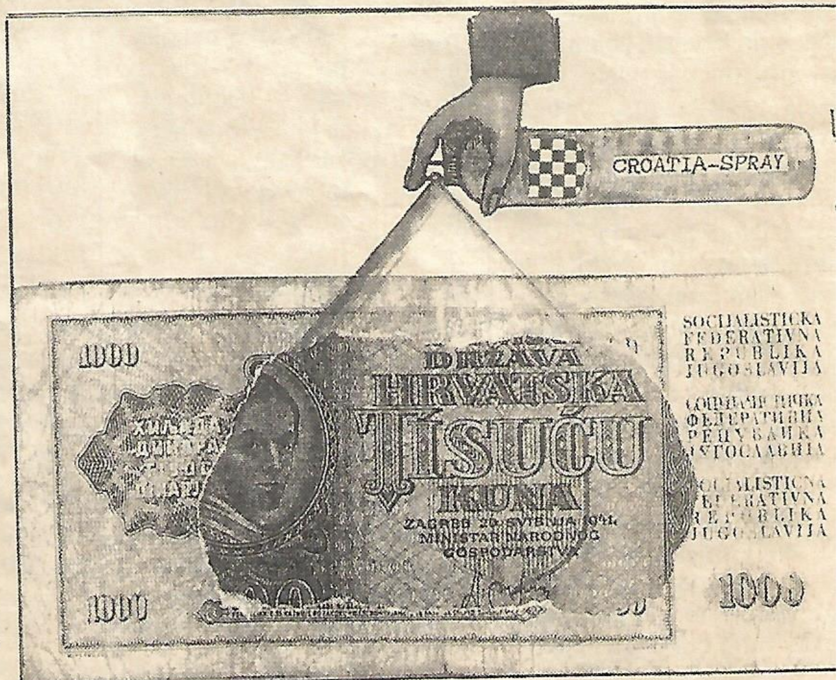
GOSTITE SE, VELIKANI

Gostite se, velikani,
Izjelice svoga puka
A ja, sužanj izjadani,
Ginem posred težkih muka!
Ginem kroz svoj život cieli!
Gdje moj narod toli strada,
Al prezirem kruh vam bieli,
Volim rađe mriet od glada!
Uživajte kano paše
U Nagonu svom živinskom,
Ja prezirem slasti vaše,
Skrite suzom sirotinjskom!
Gonite me bez smiljenja,
Ko demoni kakvi grdi,
Al ja volim kruh poštenja,
Kruh slobode crn i tvrdi!
Zgrčite si novac sjajni,
Zgrčite si milijune,
Dok vas narod, rob očajni,
U deveti porod kune!
Recite mi, što vam drago,
podignite na me piesti,
Al ja volim svoje blago,
Svoje blago čiste sviesti!
Nek vam bude sve na svietu,
Al jedno ne imate:
Naroda si ljubav svetu,
Ni zasluge za Hrvate!
A ja samo njoj se divim
I nju samo želim steći,
Za nju dišem, za nju živim,
Za nju ću i u grob leći!

August Harambaši

CRNAČKI POGLAVICA: "PO POSLIEDNJI PUT – GDDE SI UKRAO ŠTIT I KAPU INDIJANSKOG POGLAVICE?

Darovatelji HSP-a

TORONTO

Mila Tomić	120.00 $
Jure Tominac	20.00 $
Mate Tovilo	225.00 $
Ante Tomić	50.00 $
Ivan Vidović	50.00 $
Anđelko Višić	100.00 $
Josip Vinski	450.00 $
Jure Vlaho	20.00 $
Paul Vukelić	50.00 $
Stjepan Vrhovnić	20.00 $
Ilija Zekić	200.00 $
Ragib Zukić (USA)	1.050.00 $
Ignac Županić	110.00 $
Božo Župan	300.00 $
Ante Werner	20.00 $

VANCOUVER

DOBROVOLJNI DOPRINOS OD ČLANOVA I SIMPATIZERA

Mile Marina	80.00 $
Ivo Šantić	135.00 $
Mile Krilić	150.00 $
Emil Malis	500.00 $
Stipe i Dragica Glavačić	250.00 $
G-din ŠTEFEK	125.00 $
G-din i G-đa Papac	250.00 $
Joso Uzelac	125.00 $
Tomo Štefan	125.00 $
Ivan Bobanović	150.00 $
Darko Kovarik	125.00 $
Ante Zrno	120.00 $
Stjepan Lukić	200.00 $
Nikola i Kata Prpić	250.00 $
Pero Botić	26.00 $
Frane i Ankica Brkić	502.00 $
Božo Došen	150.00 $
Mica Uremović	130.00 $
Franjo Cigić	150.00 $
Stjepan Sigur	100.00 $
Stjepan Lukić	100.00 $

Ogranak Goteborg, Švedska

šved kruna	15.960,00
Ismet Sopi, Glogovac, Kosovo, dinara	500,00
Niko Vrdoljak, München DM	300,00
Rogić Vrdoljak, Rukavina (München) DM	4.000,00
Ogranak HSP-a Karlsruhe DM	972,00
Blaž Bordić, Dortmund DM	550,00
Marijan Mrakužić, Vancouver c.d.	220,00
Nazif Biberović, Brač, austr.šil.	200,00
Šimo Fofić, Malma, Švedska, šved. kruna	1.000,00
Pavao Klarić, Zagreb, dinara	1.500,00
Milan Prpić, Senj, dinara	1.200,00
Josip Mijatović, Zagreb, DM	100,00
Dragutin Rapić, Zagreb, dinara	1.000,00

IZ AUSTRALIJE

Za spomenik Ocu Domovine

Melbourneu

1.	Petar Marinac	100.– aus.dol.
2.	Ivan Jovanović Ivan	50.– aus. dol.
3.	Jure i Lucija Petrović	40.– aus. dol.
4.	Mile Ćurić	50.– aus. dol.
5.	Ivan Luburić	50.– aus. dol.
6.	Drago Grčić	50.– aus. dol.
7.	Joso Mandekić	100.– aus. dol.
8.	Ivan Marinac Jose Matina	50.– aus. dol.
9.	Joso Gržan	50.– aus. dol.
10.	Ivan Rubčić	50.– aus. dol.
11.	Ivica Starčević	50.– aus. dol.
12.	Slavko Turčić	50 – aus. dol.
13.	Jure i Marija Šimić	50.– aus. dol.
14.	Branko i Marija Prpić	50.– aus. dol.
15.	Ivica Beljan	30.– aus. dol.
16.	Tomo Perković	50.– aus. dol.
17.	Pajo Jovanović iz Žitnika	50.– aus. dol.
18.	Karlo i Ankica Filipović	50.– aus. dol.
19.	Luka Rajković	50.– aus. dol.
20.	Ivan Šnjarić	50.– aus. dol.
21.	Marijan Garma	10.– aus. dol.
22.	Ankica Balentić	20.– aus. dol.

Gwelup. W.A.

23.	Karlo Čičak	500.– aus. dol.
24.	Franjo Alilović	250.– aus. dol.
25.	Ilija Jurković	300.– aus. dol.
26.	Hector Ćosić	100.– aus. dol.
27.	Ante Majić	100.– aus. dol.
28.	Ilija Sapina	100.– aus. dol.
29.	Vinko Tolj	150.– aus. dol.
30.	Zorka Dugandžić	100.– aus. dol.
31.	Vicko Pecetić	200.– aus. dol.
32.	Ante Tolić	100.– aus. dol.
33.	Ilija Miloš	100.– aus. dol.
34.	Jure Zdunić	100.– aus. dol.
35.	Tomislav Perković	

Adelaid (poklon HSP) 1.000.– aus.dol.

Sidney

1.	Ante Kovač	1.000.– aus.dol.
2.	Ante Bilić	1.000.– aus. dol.
3.	Ante Kokotović	1.000.– aus. dol.
4.	Jakov i Ankica Pejković	1.000.– aus. dol.
5.	Grgo i Vinka Sesar	1.000.– aus.dol.
6.	Martin Lisac	1.000.– aus. dol.
7.	Vinko Marnika	1.000.– aus dol.
8.	Berislav i Dragica Katnić	1.000.– aus. dol.
9.	Fuad Purac	100.– aus. dol.

ŠVEDSKA

Ganghester

1.	Vladimir Udiljak	200 šved. kruna
2.	Petar Udiljak	200 šved. kruna
3.	Fabijan Benković	200 šved. kruna
4.	Mile Grizelj	200 šved. kruna
5.	Ilija Ćuzić (Brada)	200 šved. kruna
6.	Josip Jonjić	200 šved. kruna

VANCOUVER

Bobanović Ivan	20.00 $
Bulić Stipe	145.00 $
Butković Branko	20.00 $
Cindrić Pero	20.00 $
Čačić Joso	20.00 $
Došen Božo	20.00 $
Glamuzina Ivan	100.00 $
Hečimović Nikola (Bos.)	20.00 $
Hečimović Nikola	20.00 $
Ilić Kata (Baka od mirov.)	100.00 $
Ilić (Ispanović) Luise	20.-- $
Ilić Petar	100.00 $
Namber Martin	20.00 $
Kovačić Jure (George)	20.00 $
Krilić Božo	20.00 $
Lulić Joso	20.00 $
Lulić Mirko	20.00 $
Malenica Braco	40.00 $
Majsen Vlado	100.00 $
Mesić Ivan	20.00 $
Milanović Marko	50.00 $
Milinković Joso	20.00 $
Orešković Franjo	20.00 $
Orešković Silvestar	10.00 $
Pavičić Mile	20.00 $
Periš Ante	10.00 $
Rukavina Ivan (Nećak)	20.00 $
Rukavina Ivan (Ujak)	20.00 $
Rukavina Martin	20.00 $
Stipančić Rudi	50.00 $
Šimundić Ante	100.00 $
Škrivanić Ivo	30.00 $
Šulentić Josip	20.00 $
Tomljenović Ante	50.00 $
Uremović Jure	50.00 $
Vukelić Mićo	50.00 $

AUSTRALIJA
OGRANAK GEELONG

1.	Milan Šimić	1.000.00 $
2.	Stipe Tabak	1.000.00 $
3.	Šime Deša	1.000.00 $
4.	Jozo Pavlović	1.000.00 $
5.	Ivan Šarić	1.000.00 $
6.	Zvonko Magdić	1.000.00 $
7.	Mile Levar	1.000.00 $
8.	Ante Deša	1.000.00 $
9.	Mile Barić	1.000.00 $
10.	Milenko Živković	1.000.00 $
11.	Marijan Demo	1.000.00 $
12.	Anđelko Smilović	1.000.00 $

Martin Grabarevic

"KALVARIJA HRVATSKOG BORCA"

Da su kojim slučajem doživljaji iz ove knjige izmišljeni, knjiga bi važila kao dobar akcioni roman. Međutim, krv, znoj, suze, trnje i patnje su teška stvarnost i put kojim je pisac ove knjige prošao, uspoređujući se sa putem na Golgotu.

KALVARIJA HRVATSKOG BORCA je svjedočanstvo ne tako daleke prošlosti.

306 stranica
format 13 x 21
mekani uvez
tiskano na finom papiru uz dodatak fotografija

cijena: .... 250 din.

Narudžbe slati poštom na naslov:
HRVATSKA STRANKA PRAVA
41000 Zagreb, Šenoina 13

Naručeno šaljemo poštom, a plaćate poštarinu kod preuzimanja.

Grb Hrvatske stranke prava izrađen u bakru originalno obojan veličina 30 × 40 cm. Cijena 500 din. Šaljemo pouzećem. Narudžbe slati:
HSP, Šenoina 13, Zagreb

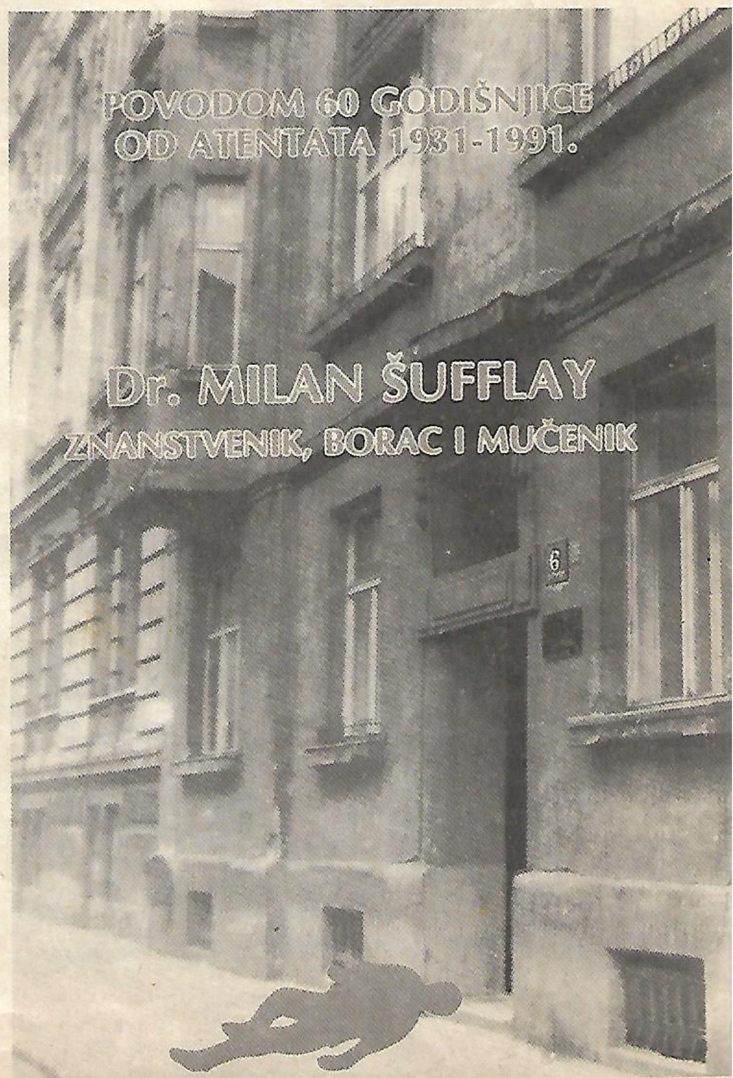
Upravo izašla iz tiska knjiga:
Dr Milan Šufflay
ZNANSTVENIK, BORAC I MUČENIK
Knjigu je izdala Hrvatska stranka prava, Zagreb, Šenoina br. 13 povodom 60 godišnjice od atentata 1931 – 1991.
Knjigu je moguće kupiti kod IZDAVAČA svaki dan od 9 do 16 sati ili pouzećem naručioca.
Cijena knjige je 200 dinara.

Uskoro izlazi iz tiska knjiga DOBROSLAVA PARAGE, ANTE PARADŽIKA i KREŠIMIRA PAVELIĆA

BORBA ZA HRVATSKU DRŽAVNU NEZAVISNOST

Knjiga će obuhvatiti veći broj članaka, interview-a, govora, javnih prosvjeda i polemika objavljenih od obnove HSP-a 25. veljače 1990. pa do Prvog općeg Sabora Stranke 23. i 24. veljače 1991.

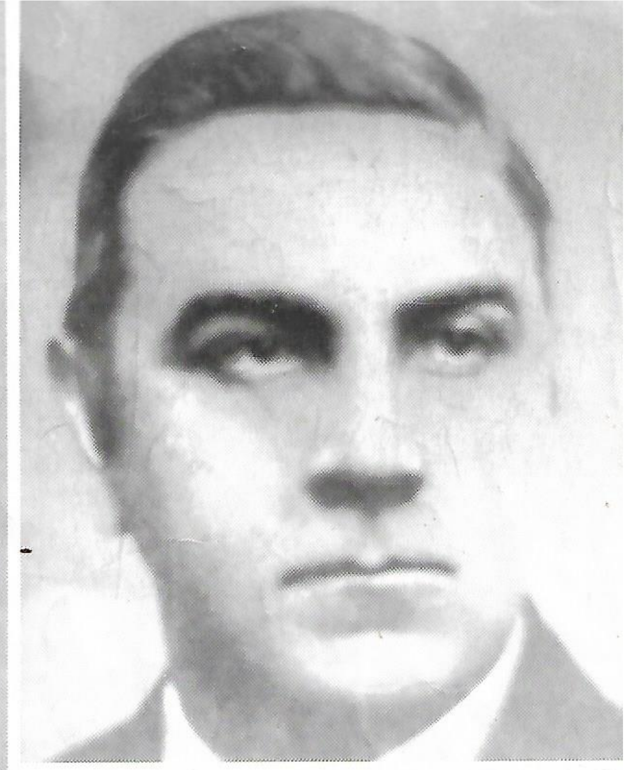
Završen je film sa Prvog općeg Sabora obnovljene Hrvatske stranke prava 23. i 24. veljače 1991. g.
Film izdaje Hrvatska stranka prava.
Tehničke usluge je obavio »JADRAN FILM« u Zagrebu.
Režija i scenarij: Jurić Nikola.
Snimanje i rasvjeta: Inočente Ružić & Son.
Cijena pojedine film-kazete iznosi 500,00 dinara za tuzemstvo.
Cijena pojedine film-kazete iznosi 50,00 US dolara za inozemstvo.
Svi ogranci i pojedinci mogu izvršiti narudžbe na adresu:
Hrvatska stranka prava, Šenoina 13, 41000 Zagreb
(osobno, brzoglasom ili putem ove narudžbe), tel. 426-310/041.

Dr. ANTE PAVELIĆ

PUTEM HRVATSKOG DRŽAVNOG PRAVA

Članci – govori – izjave 1918 – 1929

U razdoblju od godine 1918. do 1929. dr. ANTE PAVELIĆ je bio tajnik, član Poslovnog Odbora i Vieća i kasnije podpredsjednik HRVATSKE STRANKE PRAVA.

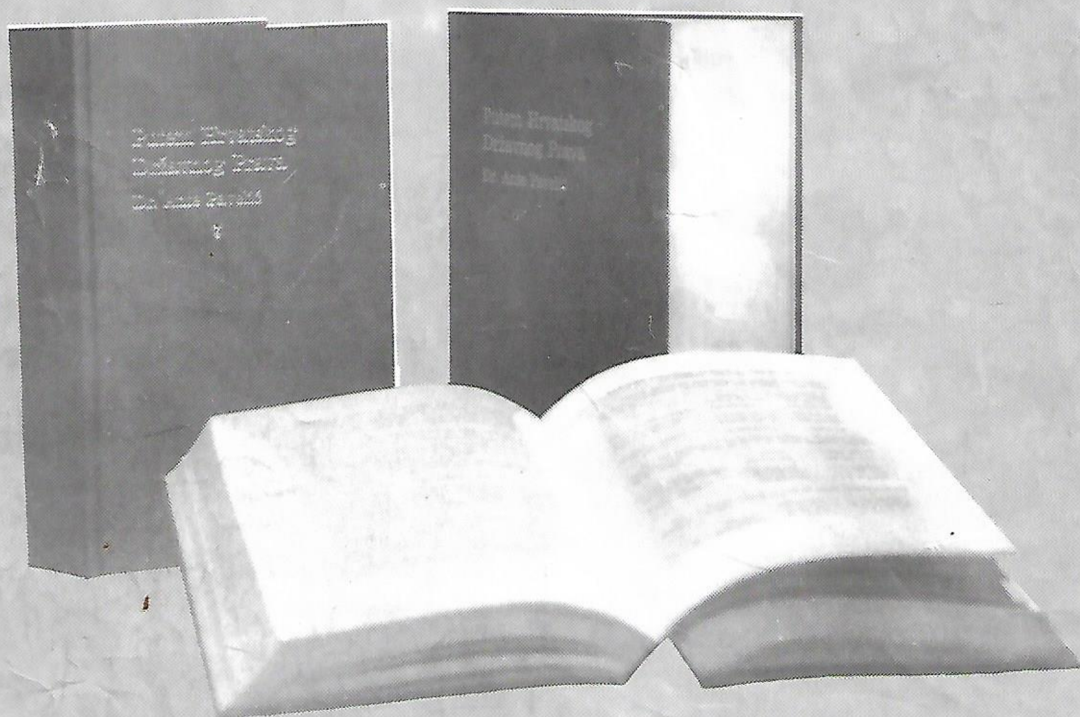
Tiskano na finom papiru, uz dodatak fotografija iz 1918 – 1929.
590 strana
format 15 X 23 cm
tvrdi uvez

Izdavač: DOMOVINA Buenos Aires – Madrid

cijena za jednu knjigu .... 700 din.

cijena za dvije i više knjiga .... 500 din. po komadu.

Narudžbe slati poštom na naslov:
HRVATSKA STRANKA PRAVA
41000 Zagreb, Šenoina 13

Dne 1. prosinca 1918. godine otišla je iz Zagreba u Beograd deputacija "Narodnog Vieća", po nikom ovlaštena, niti od naroda opunomoćena, te si uzurpirala pravo, da vlast nad Hrvatskom preda u ruke tadanjeg regenta Srbije, Aleksandra Karađorđevića, koji je naravno to objeručke prihvatio.

Dr. ANTE PAVELIĆ

PRVI OPĆI SABOR OBNOVLJENE HRVATSKE STRANKE PRAVA

ZAGREB, 23. i 24. veljače 1991.

PRIHVAĆENA TEMELJNA NAČELA I STATUT STRANKE